

Con Mẹ Nó, Ta Bị Hãm Hại

Contents

Con Mẹ Nó, Ta Bị Hãm Hại	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	17
5. Chương 5	21
6. Chương 6	27
7. Chương 7	31
8. Chương 8	35
9. Chương 9	39
10. Chương 10	43
11. Chương 11	45
12. Chương 12	51
13. Chương 13	55
14. Chương 14	57
15. Chương 15	62
16. Chương 16	67
17. Chương 17	73
18. Chương 18	84
19. Chương 19	89
20. Chương 20	94
21. Chương 21	98
22. Chương 22	101
23. Chương 23	105

Con Mẹ Nó, Ta Bị Hãm Hại

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, vườn trường, 1×1 (Quân Dật x Đường Thể Kiệt), hài, hiện đạiEditor: Tiểu Linh L

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Đây quả là một cái thư viện to lớn như trong lời nói, phía bên trong quả thật rất yên tĩnh, cùng với thể giới ồn ào như chiến trường phía bên ngoài như hai thế giới cách biệt, bên trong chỉ nghe được âm thanh xoạt xoạt của việc lật sách.

Bên cạnh cũng không có người nào ở bên tai tạo những âm thanh ồn ào nhốn nháo, mà theo như lời nói của ta, ta thật sự vui mừng vì bên tai hoàn toàn thanh tịnh. Tiện tay mà cầm đại một quyển sách trên kệ, cũng không có nhìn xem đề mục, thẳng đi vào chiếc bàn bên cạnh lật sách ra xem.

Sau khi mở ra mới biết được nguyên lai chính là ngôn tình tiểu thuyết mà các bạn nữ sinh cực kì thích, hay nói đó chính là các loại tác phẩm giống như phim hàn. Trong nội tâm có điểm buồn bực, thư viện chính là cái nơi trang nghiêm như vậy, thế nào mà tùy tiện một cái liền cầm ngay loại sách sướt mướt, ẻo lả như thế này.

Bất quá đã ngồi xuống, mà bản thân đối với việc xem sách cũng không có nửa điểm hứng thú, thực tế chính là phiền toái việc đi đổi lại một quyển sách khác.

Trong 20 phút qua loa liền xem hết cả cuốn tiểu thuyết, tình tiết cũng không có gì mới mẻ ngoài việc một người nữ yêu thích một người nam, mà người nam này lại chung tình với một người nữ khác, sự thật chứng minh ba người trong xuyên suốt câu chuyện tình yêu vĩnh viễn không làm người xem có gì mới mẻ. Vì vậy sau lưng của cô gái kia nhất định sẽ có một người con trai khác yên lặng vì nàng mà hy sinh cũng chính là một tiếng sét ái tình vào một người con trai thiện lương si tình số 2. Như thế hai nam hai nữ giằng co qua lại, cứ diễn đi diễn lại, kết cục tự nhiên là nam chính rốt cục phát hiện mình yêu thích chính là nàng nữ chính này, sau đó tất cả chính là vui vẻ, trở thành những người thân thuộc.

Cáp, thực con mẹ nó nhảm chán. Sau đó chính bản thân mình mãnh liệt khinh bỉ nhìn cái nội dung vở kịch quen thuộc như thế. Nói thật, đối với loại nội dung vở kịch này, ta sớm đã nhở kỹ trong lòng. Bình thường ta xem không ít cái thể loại kịch truyền hình này đi. Nếu người khác biết rõ ta đường đường là một người con trai lại đối với cái thể loại ngôn tình đô thị tình cảm nam nữ đang trào lưu thịnh hành như thế mà quen thuộc không khéo sẽ bị ta làm cho chết cười mất. còn không phải do mẹ của ta, tuổi thì cũng đã lớn rồi còn chơi cái trò gì thiếu nữ ấu ả tình cảm, cuồng mê phim truyền hình hàn không nói lại còn chết sống lôi kéo người khác cùng xem, trong nhà chỉ có ta cùng mẹ hai người, không bắt trúng ta thì còn có ai nữa?

Đừng có hỏi ta tại sao lại không phản kháng, thực tế cho thấy cường long không thể đè nén nổi cơn giận. Mẹ ta chính là con rấn kia, hay chính là một con yêu xà tu luyện ngàn năm thành tinh. Bị bà hằng ngày luôn mở miệng niệm chỉ có một điều như vậy, ta tựa như một con rấn bị nhử mất lưỡi, chỉ phải mặt mày xám xịt ngoan ngoãn bị bà lôi kéo cùng ngồi xuống xem.

Cất, ta không phải muốn nói đến những tình tiết kéo dài này, chỉ là muốn nói đối với loại chuyện buồn cười gì đó tại sao lại có thể có nhiều người yêu mến như vậy. Thật sự không nghĩ ra. Con gái, trách không được người ta nói con gái là sinh vật khó lý giải nhất trên đời. Bởi vì ta ngồi xem ở bàn gần sát bên cửa sổ, ánh mặt trời chiếu thẳng vào trên mặt thật ấm áp, ta cứ để như vậy hưởng thụ cảm giác thoải mái. Tới gần 12 giờ thời tiết cũng bắt đầu ấm lên, cứ như vậy để mặt trời phơi nắng, truyện mượn đọc dở bên cạnh thoáng cái cũng quên luôn, thân thể nằm dài trên bàn miễn cưỡng cũng không muốn nhúc nhích.

Trong một lúc tâm huyết dâng trào liền chạy tới cái thư viện này, kết quả xem ra chính mình quả nhiên là không thích hợp với cái gì gọi là tao nhã.

Lấy ra cái điện thoại di động trong túi áo nhìn nhìn, 1h25 phút, cách khóa học buổi chiều còn có 5 phút. Ân, dù sao buổi chiều là hai tiết xã hội luân lý học có đi hay không đều không sao, thầy giáo họ vương kia cũng không làm gì được ta, hay là cứ làm một giấc ngủ trưa đã rồi tính sau.

Đang ngủ mơ màng, bên tai bỗng nhiên lại xuất hiện tiếng ruồi bọ ong ong. Đáng chết. Không kiên nhẫn ngẩng đầu, ta mở lớn hai mắt muốn nhìn xem thử là ai không có mắt dám quấy nhiễu giấc ngủ của ta.

“Ba...” , ta còn chưa kịp phản ứng, trên mặt đã bắn một cái tát nảy lửa làm cho mặt bị một trận đau.

Sau một hồi choáng váng đầu óc. Mẹ kiếp, động đất sao? Bất tri bất giác ta mới nhận thức được là ta bị người ta quăng cho một cái tát.

Không cần soi gương ta cũng biết rõ một bên mặt của ta nhất định là sưng lên, đưa tay sờ sờ, “Ai...”, thật đúng là con mẹ nó, đau thật, nước mắt cũng đã muốn chảy ra.

Tiếng bập tạch thanh thúy vang lên khiến cho tất cả mọi người trong thư viện đều quay đầu nhìn về phía ta, còn đứng trước mặt ta đích thị là một nữ sinh.

Ta hí hóp mắt dò xét người đứng trước mặt mình, nếu không phải trên mặt ta vừa ăn phải một cái tát như trời giáng, ta thật muốn thổi một cái huyết sáo tán thưởng, mỹ nhân.

Ngũ quan xinh xắn phối hợp với làn da tiểu mạch nõn nà, một đầu tóc xoăn thả tự nhiên phủ lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn, cô mặc một chiếc váy dài màu đen thêu hoa, bên trong lộ ra chiếc áo lông trắng cao cổ, phối hợp với chiếc áo khoác thêu màu xanh nhạt, lại liếc nhìn nửa người dưới, tất chân màu nâu phối hợp với một đôi giày bó màu râm nắng, phong cách đơn giản nhưng không làm mất đi cảm giác tự nhiên, chính xác mà nói là một nữ sinh rất biết cách ăn mặc, không giống như ta quanh năm chỉ mặc có mỗi đồng phục.

Có thể nói thân hình cân đối thon dài, nhìn ra đối phương hẳn cũng là cao 172cm, chiều cao cùng với ta cũng không sai biệt lắm, nhìn về phía trên so với ta có lẽ là cao hơn. Nhịn không được khế nuốt một ngụm nước bọt, tuy chỉ là một nữ sinh nhỏ nhắn nhưng lại chiếm ưu thế hơn ta. Rõ ràng chiều cao so với ta cũng không sai biệt lắm, nhưng nếu đứng lên, cảm giác chiều cao so với nhau chính xác là còn cao hơn ta một mi li mét, trong lòng có điểm buồn bực.

“Đã nhìn đủ chưa?”, Đối với việc ta tùy ý dò xét, đối phương rõ ràng không có kiên nhẫn. Ta quyết định không rảnh để ý đến nữ sinh kia, tám chín phần là nhận lầm người, dù sao cũng có nhiều người có khuôn mặt tựa giống nhau, không có biện pháp, khuôn mặt này thật sự rất dễ dàng lẫn lộn.

Tới nơi này đã hơn một năm, thật vất vả mới thoát khỏi tiếng xấu trước kia, qua được một thời gian yên ổn, ta cũng không muốn bị một nữ sinh phá hư. Cái gọi là chú ý khiến cho vạn năm phiền, phiền toái không tìm đến ta, ta quyết không tự động trên chộc phiền toái, mà trong thiên hạ có một nửa phiền phức, đều từ trong tay con gái mà ra.

Ta chỉ hy vọng cô gái này biết thức thời, nhanh lên rút đi qua một bên cho ta, nên đi tìm ai thì đi mà tìm.

Bất quá đối phương hiển nhiên không thể nhận biết được nội tâm của ta suy nghĩ cái gì.

Sự im lặng của ta càng khiến cho đối phương thập phần phần nộ, liền cho rằng ta có tật giết mình nên mới không dám nói lời nào, vì vậy xông về phía ta hét lớn: “Cậu cho lời nói của tôi là gì hả?”.

Hiện tại những người khác trong thư viện đều bị tiếng hét của cô làm cho chấn động, mọi người đều ngơ ngác nhìn mỹ nữ nổi giận.

“Nói cái gì?”, ta nhíu mày hỏi.

“Cậu?!” , đối phương sau một hồi lại cất cao âm thanh: “ Không biết xấu hổ, ngươi là đồ đồng tính biến thái, đi phá vỡ nguyên ương của người khác, đoạt bạn trai của ta...”

Chung quanh bỗng nhiên nghe được tiếng hút không khí lạnh đến mãnh liệt.

Nguyên ương? Trong đầu ta nghĩ đến cái ý tứ kia? Ta cân nhắc thử. Nghe bốn phía đều bắt đầu có tiếng nhỏ to nghị luận, trong ánh mắt mơ hồ cũng có giạt mình cùng khinh miệt, ta lúc này thật sự biết rõ... con mẹ nó, ta đoán đúng rồi...

“Cô nhận lầm người rồi”. Cái khác ta không dám nói, chứ cái này từ mấy trăm năm đối với ta không hợp. Ta gần đây yêu mến nữ sinh trắng nõn, mềm mại, nũng nịu, dịu dàng, ta dám khẳng định nữ sinh này nhận lầm người.

“Nhận lầm? Cậu tên Đường Thể Kiệt?”

Chợt nghe đến tên ta, ta vội thức gật đầu thừa nhận: “Là tôi, tôi là Đường Thể Kiệt...”

“Cái này đúng rồi!”, lời nói còn chưa nói hết đã bị cắt đứt, “Người thật không biết xấu hổ, không thể tưởng được người lớn lên bộ dáng không được tốt, lại đi cướp bạn trai của người khác”

“Đừng trái không biết xấu hổ, phải một cái cũng không biết xấu hổ, con mẹ nó, cô là ai tôi cũng không có nhận ra, mà cái người bạn trai của cô là ai tôi cũng chưa hề biết, hắn ta hình dạng ra sao, là cái đồng tây gì, đến phiên lão tử ta đây đến đoạt sao?”. Ta lửa giận ngập đầu, tiện tay nâng quyển sách đang cầm trên tay đập mạnh xuống bàn một cái.

Sự kiên nhẫn của ta chính thức tuyên bố chấm hết. Không hiểu ra sao bị người ta tùy tiện quăng cho một cái tát, vốn là còn muốn cứ như vậy dần xẹp ỉn thỏa, không thể tưởng được đối phương được một tác lại muốn tiến một thước, hôm nay đối phương đều đem lời nói làm rõ, chỉ tên là chính mình, ta mà còn nhẫn nhịn nữa là một tên ngu ngốc.

Nghe nàng nói, ta đoạt bạn trai nàng? Cáp, thật đáng buồn cười, cái nữ sinh chết tiết này thực cho rằng lão tử biến thái? Ta đường đường là một cái nam nhân chân chính, cướp nam nhân làm cái gì, lấy đầu ra mà cướp? Hắn mà chịu ta, con mẹ nó ta còn cảm thấy chán ghét.

“Người...người hạ lưu, đáng ghét, xấu xa”. Cái nữ sinh chết tiết này xem ra từ lớn đến bé còn chưa có nghe qua lời chửi mắng thô tục, bị ta đây chửi mắng một hồi trên mặt lúc trắng lúc xanh.

“con mẹ nó cô thử nói thêm một câu nữa xem”. Bị làm cho tức giận, ta trực tiếp xuất ra cái khẩu khí còn đồ trước kia ra để đối phó.

“Tôi ..tôi ...bạn trai tôi, cậu...cậu... không biết rõ, chính là Quân Dật, hắn cũng đã nói, đối với hắn...hắn yêu thích chính là cậu, cho nên muốn cùng...muốn cùng tôi chia tay, ô...”, nữ sinh kia nói đến đây lại bắt đầu nhỏ giọng khóc nức nở mà đứng dậy.

Quân Dật? ta khê giạt mình, lập tức hận đến nghiến răng nghiến lợi. Con mẹ nó, tiểu tử kia ta làm sao mà không nhận thức được, không phải nhận thức bình thường, mà còn rất quen thuộc. Từ nhỏ đến lớn hắn gây cho ta bao nhiêu chuyện, mỗi lần đều lưu lại một cái hậu quả rồi rầm để cho ta giải quyết.

Tách ra đã hơn một năm đến thành phố này, cho rằng đã an ổn, ân? Lúc này tốt lắm, còn cho ta làm đồng tính luyện ái! A! lòng trời thấy ta quá là thừa thãi nên cho ta vài chuyện để kích thích sao? Chơi nữ nhân xong rồi lại lấy ta làm tấm khiên? Rất tốt, ta con mẹ nó thiên người.

“Sao...như thế nào, không có...không phản đối? Không...vô sỉ...”, cái cô gái đáng ghét kia còn chưa buông tha cho ta, ngay tại bên tai ta khóc lóc lải nhải.

“Ta cùng tiểu tử kia thật đúng là có quan hệ, con mẹ nó! quan hệ sâu lắm! Khóc, khóc, khóc, khóc cái gì, bị người quăng đến nơi này của ta kể lể cái gì mà kể lể, có bản lĩnh thì đi tìm người trong cuộc đi”.

Lửa giận công tâm ta cũng không có thời gian mà để ý đến cái cô gái ngu ngốc kia, vứt lại một câu không có khả năng, không, xem tình huống thì nhất định sẽ khiến cho cô ta hiểu lầm lời nói của ta, trực tiếp bỏ chạy ra khỏi thư viện, trên đường còn thuận tiện đẩy ngã hai tên dám can đảm không sợ chết ngăn lại ta.

Nói đến Quân Dật, ta cùng hắn chính xác là nghiệp duyên xuất phát từ thời điểm chúng ta năm 12 tuổi.

Khi mẹ hắn một mình mang theo Quân Dật lúc còn nhỏ đến ở cách vách nhà ta, lập tức khiến cho tâm đồng tình của mẹ ta nổi dậy, chú ý, đánh trúng hai phụ nữ đều cùng đồng mệnh tương liên nên rất thân nhau, cứ cách hai ba ngày là lại chạy đến nhà của người kia, từ đó hai người được mệnh danh láng giềng hòa thuận, là bạn tốt của nhau, kì thực cũng chỉ là: buồn chuyện, tán dóc việc nhà. Dần dà, liên quan đến chúng ta hai đứa nhỏ.

Nhưng trời biết, ác mộng của Đường Thể Kiệt ta cũng bắt đầu.

Đừng xem họ Quân tiểu tử kia lớn lên trắng nõn, trên thực tế thì hắn ta là một con sói đội lốt cừu. Từ nhỏ đến lớn, uống rượu, chơi gái, đánh bài, đánh nhau ẩu đả, ta xem hắn mỗi dạng đều dính qua.

Vốn hần thể nào cũng không phải chuyện của ta, muốn vĩ đại cũng là chuyện của hần, nhưng vấn đề đây lại là, hần bên ngoài gây nên mấy chuyện kia, lại đều đem đổ hết trên đầu của ta. Nghĩ tới ta một thanh niên tốt của Trung Quốc, tương lai rạng rỡ..., cứ như vậy bị người hiếp đáp làm hại. Càng thế thảm chính là, mẹ của ta và mẹ của hần đều tin những gì hần nói.

Người lại hỏi, ta vừa không phải nói hần uống rượu chơi gái đánh bài, đánh nhau ẩu đả sao, mẹ của ta và mẹ của nó như thế nào còn tin, nói đến đây thật sự khiến cho ta cúi đầu xuống ngực, uất ức mà giậm chân, cảm thán rằng con mẹ nó, ông trời thực quá bất công.

Hần rất giỏi, tuy nhiên ta có chết cũng không nghĩ là thừa nhận. Bất quá bất luận đáng người, tướng mạo, ý nghĩ, mọi thứ hần đều tài trí hơn người, lại hiểu như thế nào là hợp ý, biết như thế nào tạo niềm vui, nói làm, khéo léo.

Cho nên, bên ngoài làm xằng làm bậy chính xác là một tên hỗn đản, tại trong mắt người khác lại thành thông minh lễ phép, tôn sư, yêu trẻ, chính xác là một học sinh xuất sắc. Trong mắt của ta, tiểu tử kia chỉ một chữ- chỉ có vẻ ngoài. Phương diện này quả thật công phu của hần đã sớm luyện đến cấp bậc tối thượng, lừa gạt người chết không đền mạng. Mà ta— chính là kẻ đáng thương ở sau lưng hần chết thay, không thể giải oan chính là Đẩu Nga.

Như thế nào, các người không tin, có việc làm chứng. Mà cũng chính là một chuyện trọng đại là bước ngoặt của cuộc đời ta.

Nghĩ tiểu tử kia cấp 2 thì luôn vô cơ không lên lớp, với hần mà nói chuyện cúp vài buổi học cũng là bình thường, vì cái gì thầy giáo và bạn học luôn cho rằng hần thân thể suy yếu không chịu được, mà không nghĩ đến hần đang ở một góc bí mật nào đó mà hút thuốc lá để thỏa mãn cơn nghiện thuốc của hần.

Đáng tiếc ta lúc ấy còn trẻ người non dạ không biết, lần đầu tiên phát hiện cho rằng rốt cuộc bắt được đối phương tay cầm thuốc lá, dùng cái này làm bằng chứng uy hiếp hần an phận thủ thường, nếu không có việc gì thì đừng có quấy lấy ta, bằng không ta sẽ nói cho thầy giáo biết.

Ta nói ra ý nghĩ của ta mà tên tiểu tử kia không hề có chút nào bĩ nhả, đến liếc mắt nhìn ta cũng không thêm, thẳng đến khi hần hút hết điếu thuốc, mới chậm chậm đứng lên lôi kéo ta đi đến thẳng văn phòng của chủ nhiệm.

Chờ khi đứng trước mặt chủ nhiệm, tiểu tử kia cúi đầu thành khẩn nói: “Thầy, em sai rồi”. Ta lập tức kinh ngạc cho rằng tiểu tử kia rốt cuộc cũng biết sai mà thay đổi. Nhưng lời nói kế tiếp của hần làm ta bị bắn rơi đến mười tám tầng địa ngục, trọn đời không thể siêu thoát .

Tình cảnh ngay lúc đó còn hiện rõ mồn một trước mắt ta, ta tình tường nhớ rõ tiểu tử kia lúc ấy nói: “Thầy, em sai rồi, xin đừng trách bạn học Đường, cậu ấy hôm nay làm như vậy, đều là bởi vì em, là lỗi của em”. Nói xong còn ủy khuất liếc nhìn ta một cái, ta xấu hổ nhìn hần mang ánh mắt oán trách nhìn ta, làm ta cảm thấy có phải hay không là ta trách lầm hần.

“Như thế nào, làm sao vậy? bạn học Quân, không cần phải như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói ra thầy sẽ giúp em”. Chủ nhiệm hiển nhiên không biết vì cái gì làm cho học trò hần yêu thương có thể thành như vậy, lo lắng mà hỏi thăm.

Đừng hoài nghi, khi đó chính xác Quân Dật đúng là trò cưng, toàn bộ thành tích đều đứng nhất, trong mắt thầy giáo chỉ có một học trò tốt, trong mắt bạn học có một lớp trưởng tốt. Đương nhiên trong mắt ta—cái rắm cũng không có giá trị một chút nào.

“Thầy, là như vậy, hôm nay khi đi học em không thoải mái, nghĩ muốn đến phòng y tế nghỉ ngơi một chút, có thể... chính là bãi đất trống sau căn tin trường học em thấy...thầy bạn học Đường cậu ấy...cậu ấy đang ngồi tại đó hút thuốc”. Một câu cương quyết lại nói thật lâu, nói xong hai mắt còn chăm chú nhắm nghiền, làm cho người ta cảm thấy hần tựa hồ quyết định thật lâu mới tới đây nói ra.

Đương nhiên những lời này nói xong, ta mê man, những lời chủ nhiệm dạy bảo ta cũng mê mang không nghe lọt chữ nào.

Hút thuốc, là nghiêm trọng cỡ nào, đối với học sinh cấp 2 năm nhất , thời gian tốt nhất là dùng để học tập. Hút thuốc là cỡ nào không đúng, hưởng chi là cúp tiết để lên đi hút thuốc, việc này nếu truyền ra ngoài, bị

người nhà học sinh biết rõ, sẽ có sức ảnh hưởng tồi tệ thế nào.

Vì vậy—chủ nhiệm hấn nổi bão, quát: “Đường Thử Kiệt, người nói rõ ràng cho ta, cái này đến tội cùng là có chuyện gì xảy ra?”

“Không, không phải, sự tình không phải như thế, thầy...”, Ta lúc ấy không hiểu, sự tình như thế nào cứ như vậy chuyển biến đột ngột, mà ta như thế nào lại biến thành kẻ phạm tội.

Hết lần này tới lần khác tên khốn kia lại chống đối ta.

“Thầy, ngài không nên trách bạn học Đường, tuy cậu ấy đã từng cảnh cáo em không thể nói cho người khác biết, nhưng là vì danh dự của trường học, càng vì tương lai của bạn học Đường, em cảm thấy được hôm nay vô luận như thế nào đều phải đem sự tình từ đầu đến cuối nói ra, cho dù bạn học Đường sẽ mà...mà...”

“Mà” Đằng sau là cái nội dung gì, không cần đoán cũng biết.

“Tốt lắm, bạn học Quân, em đừng nói nữa, em làm rất đúng, đối với chuyện này thầy đã hiểu rõ đầy đủ rồi”. Chủ nhiệm nói xong còn trịnh trọng vỗ vỗ vai Quân Dật bày ra bộ dạng an ủi.

“Không có, thầy, em bị oan uổng, thầy nghe em giải thích”. Ta lắc đầu liên tục như bị dao kề cổ, đối với chủ nhiệm ra sức thanh minh cho bản thân. Không phải như thế, sự tình căn bản là không giống như hấn nói, nhưng thầy giáo cũng không hề nghe ta giải thích.

“Thầy, bạn học Đường như vậy, có một nửa nguyên nhân là lỗi của em, nếu như em phát hiện sớm chuyện này, thì đã có thể ngăn cản, cũng không để sự tình phát sinh như bây giờ, bạn học Đường nói không chừng cũng sẽ không đi con đường lệch lạc này, là lỗi của em...ô”

“Mẹ kiếp, họ Quân kia, người nói cái gì...”. Sự tình phát triển hoàn toàn không như ta dự đoán, mắt thấy tiểu tử này đến chết còn thêm mắm thêm muối, ta thật sự phát hỏa tung ngay một quyền vào sống mũi của tên lừa gạt kia.

“A ! bạn học Quân, em chảy máu...”

“Con mẹ nó, tao đánh chết người đồ lừa gạt!”

“Dừng tay, bảo vệ, bảo vệ!”

...

...

Sau.

“Quá không giống với lời nói, thật sự là quá không giống với lời nói!”

“Trốn tiết học, hút thuốc, đánh người, vô luận ít hay nhiều đều phải sử phạt làm cho nó nhớ lấy”.

“Đúng, đúng vậy, đối với cái loại hành vi này trong trường học tuyệt đối không thể nương chiều”.

...

...

Sự tình chính là như vậy , ta cuối cùng cũng không thể đem sự tình kia giải thích rõ ràng, còn bị trường học nghiêm trọng cảnh cáo xử phạt.

Cuối cùng vẫn là mẹ ta sống chết cầu xin hiệu trưởng, nên trường học mới không đuổi học ta. Về đến nhà đương nhiên là dùng roi đánh ta. Mà ta cũng triệt để minh bạch tên này bản chất là một tên xảo trá, xấu xa. Khi đã nhận thức được điều đó, ta cắn răng nhịn đau, ủy khuất nuốt ngược nước mắt của bản thân vào bụng.

Nhưng cũng bởi vì sự kiện ác liệt lần này, hình tượng của ta triệt để té thung lũng, biến thành nhân vật bất lương trong trường, con mẹ nó! ngấm lại thật đúng là xui xẻo, lại không được đền bù cái gì, sớm biết vậy lúc ấy đánh thêm vài quyền, quá tiện nghi cho tên tiểu tử kia rồi.

Tất cả mọi người thấy rồi đúng không? Tên tiểu tử khốn kiếp kia cỡ nào khiến người ta chán ghét, theo ta 12 tuổi mãi cho đến 20 tuổi, cũng đã 8 năm, suốt tám năm, ta đều là tại nơi này như một ngọn lửa nhỏ nhoi, đấu tranh sinh tồn để mưu cầu danh lợi, đối với hắn, 8 năm này của ta có thể so sánh tám năm kháng chiến.

Thật vất vả đến đại học, qua một thời gian thật sự an ổn, cho rằng rốt cuộc có thể thoát khỏi cái đoạn nghiệt duyên này, xây dựng lại hình tượng chói lọi của ta. Không nghĩ tới hôm nay lại phát sinh loại sự kiện đen đủi này, xem ra ta thật sự vất vả tạo nên hình tượng lại do đó mà bị hủy hoại trong chốc lát.

Mà hết thảy tất cả những điều này, đầu sỏ gây nên chính là tên họ Quân. Con mẹ nó, lão tử cùng người không bao giờ cùng chung một con đường.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Trường đại học, tại cổng ra vào.

Không đếm xỉa giẫm ánh mắt của những người xung quanh, đối với việc bản thân mình một thân đồng phục của trường khác xông vào sân trường đại học lớn như vậy cũng chẳng thể tạo nên một cái sự kiện gì lớn lao, nói thật ta cũng không có nhiều suy nghĩ lắm, ta vào trong này bất quá cũng chỉ vì muốn giáo huấn một tên hỗn đản nào đó mà thôi.

Đợi đã lâu, một hồi âm thanh vui đùa âm ỉ truyền từ xa đến gần.

“Tôi nói cậu đó, cả nửa người dưới của cậu có phải là động vật hay không, lá gan cũng thật là lớn, cô ta ồn ào một trận, lại trực tiếp bị cậu kéo đến WC mà thượng, thanh âm kia cũng thật lớn, nếu tôi không ngăn đón bên ngoài, hiện tại xem chừng toàn bộ cả trường cũng biết đi”. Một nam sinh có vóc dáng cao to nói xong dùng sức vỗ một chưởng vào vai của một nam sinh phía trước.

Phía trước là một nam sinh có gương mặt rất đẹp, đối với chuyện vừa rồi thái độ giống như không có chuyện gì, chỉ nhìn người vừa vỗ vào vai mình cười nhạo nói: “Hừ, cái này thì tính làm cái gì, cô ta rất là phiền nhiễu, bị ta làm cho sưng đến nỗi phải khóc thét...oa..”, nam sinh còn đang nói đến phần khởi bông nhiên im bặt, nuốt lại câu nói kế tiếp còn chưa ra khỏi miệng, thật đáng sợ, dọa chết người nha, bị trừng rồi.

Người vừa cắt đứt câu nói đang dang dở kia cũng không cần mở miệng, Âu Dương quay đầu, mắt nhìn đến người con trai từ nãy tới giờ vẫn chưa nói lời nào kia. Ngũ quan tinh xảo, không khó nhìn ra đối phương là con lai, một bộ kính đen che đi mục quang gây khiếp sợ cho bao người, bộ dạng lại thêm vài phần nhã nhặn, quả thật là một dáng vẻ phong độ của người trí thức. Vẫn luôn cảm thấy tướng mạo của mình coi như là người anh tuấn luôn được người yêu thích, tuy nhiên mỗi lần nhìn đến hắn, vẫn là nhịn không được mà thầm cảm thán ông trời thật bất công.

Tướng mạo anh tuấn cùng với dáng người cao 185cm, người này chính xác là chủ tịch hội sinh viên của bọn họ, Quân Dật. Giờ phút này hắn đã buông xuống bộ mặt tươi cười, lúc này đây tựa hồ như đang suy nghĩ đến chuyện gì đó.

“Đại ca, anh đang nghĩ đến cái gì vậy? không phải là đang nghĩ đến hoa hậu giảng đường kia chứ, lớn lên bộ dạng cũng miễn cưỡng chấp nhận được, nhưng lại không có đầu óc. Đại ca cảm thấy vừa ý thì đó chính là phúc khí của cô ta, lúc chia tay thì lại như cái người đàn bà chanh chua chữ đống, đúng là chết vì ngu xuẩn. Con gái còn nhiều mà, không cần vì một cây mà buông tha cho cả cánh rừng rậm”. Nam sinh ăn mặt lè loẹt vừa rồi thì ra tên là Lạc Phong, hắn cho rằng đại ca của bọn họ phiền não chuyện cảm tình, dường như muốn an ủi nên vỗ vỗ vai Quân Dật, hoàn toàn không ngờ tới nữ sinh kia chính là bị đại ca nhà hắn bỏ rơi.

“Đúng vậy, cô gái kia căn bản không xứng với đại ca nhà chúng ta”. Một nam sinh vóc dáng cao lớn phụ họa theo.

“Quân Dật, cậu...” Âu Dương vừa định nói chuyện, bên cạnh đột nhiên hiện ra một cái bóng đen lao đến, nhanh, hung ác, chuẩn một quyền đánh vào má trái của Quân Dật, kính mắt cũng bị đánh bay.

Khi ta nhìn thấy tên tiểu tử đáng chết kia xuất hiện ở trong tầm mắt của mình, bản thân liền liều mạng khắc chế chính mình không được ra tay quá sớm, cảnh cáo chính mình như thế nào cũng phải đợi cho đối phương ra khỏi cửa trường rồi đánh, nhưng nghĩ lại dù sao cũng không phải là học sinh trong trường này cho nên có cầu đả bên ngoài trường học hay trong trường cũng không có gì khác nhau.

Đợi cho nhóm bốn người kia đi ra khỏi cửa chính trường học, rẽ vào góc, ta rút cuộc nhẫn nại không được mà vọt tới.

Ta...ta hôm nay không đem hấn đánh cho tàn phế, cho hấn không thể làm người đứng thẳng mà sống, con mẹ nó, thì ta cùng một họ với hấn.

Một quyền đánh ra, bắt quả lại sinh nghiến, đang muốn cho hấn thêm vài quyền nữa, cũng không thể tưởng được mấy cái tên tiểu tử bên cạnh hấn lại phản ứng nhanh đến vậy. một tên vóc dáng cao to lập tức trụ lại khuỷa tay của ta. Con mẹ nó, khi dễ ta nhỏ con sao, so với ta cao to hơn, trắng kiện hơn nên cho rằng ta không thể trở dậy nổi sao?

Nhiều năm qua, cuộc sống của ta chính là đánh nhau mà sống, thân thể của ta cũng đã dị thường linh hoạt rồi, ta hơi nghiêng thân thể, cong lên chân phải, dùng đầu gối hung hăng đập vào chính xác cái nơi địa phương yếu ớt giữa hai chân đối phương. Người phía sau kêu lên một tiếng đau đớn, lập tức cúi thân xuống.

Cấp, nam nhân đứng là bi ai nha, bất luận chuyện gì, về sau cứ hướng đến địa phương yếu ớt kia mà ra tay, thiết, nghĩ đến thôi mồ hôi cũng muốn chảy đến ướt đầm cổ áo.

Tuy sử dụng cái chiêu này của con gái đứng là có điểm hèn hạ, nhưng là dùng cái chiêu hèn hạ này để đối phó với cái hành vi của mấy tên hèn hạ kia, bốn người kia đều là những tên hèn hạ cấu kết với nhau làm việc xấu, đồng dạng không thể buông tha. Tình huống độc chiến này chính là bản thân không được phép có một điểm nương tay nào đối với kẻ thù. Tục ngữ có nói qua, “nhân từ với kẻ thù chính là tàn nhẫn đối với chính mình”.

Giải quyết hết một tên, còn có ba tên.

“Uy, con mẹ nó cậu là ai, dám đánh đại ca của bọn tôi, cậu không có mắt để nhìn hay là không có não để suy nghĩ vậy, có biết nơi này là địa bàn của ai?” Lạc Phong nhìn thấy nam sinh có vóc dáng cao to kia ngã xuống đất, liền xông lên nắm chặt lấy cổ áo đồng phục của ta.

Nhú nhú mày, tiểu tử này cùng ta có chung thói quen chính là hay mắng chửi người? Ta thầm khinh thường một cái, hai mắt cao thấp liếc nhìn nhau, dường như muốn xem ai hơn ai, tên kia bộ dáng lại giống như cầu muốn cắn người, nước miếng đều phun đến trên mặt ta. Liếc nhìn cái tên tiểu tử bánh bao này một cái, ta quyết định trực tiếp bỏ qua.

“Cậu dám không đem tôi để vào mắt? xem tôi hôm nay đánh cho cậu như tử”. Nói xong trực tiếp nâng nắm tay nghĩ nện xuống.

Hừ, ai sợ ai.

Nhưng một quyền kia thủy chung không có rơi xuống trên người ta, bởi vì nắm tay của hấn đã bị Quân Dật cản lại.

“Âu Dương, Lạc Phong, Dĩnh Quang, các người đi trước đi, tiểu tử này là tới tìm ta”. Quân Dật đối với ba người kia nói, một tay đưa qua nắm lấy tay của ta.

“Đại ca, tôi muốn giáo huấn cái tên tiểu tử này một lát, hấn...” , Lạc Phong gương mặt múa vuốt, hận không thể lập tức xông lên.

Đến đi, ta sợ người sao. Bất đắc dĩ, Quân Dật liền đem ta giam cầm vào trong *** ngực của hấn. Ta chỉ có thể dùng chân đá đá tên tiểu tử thối kia vài cái tượng trưng.

“Mẹ kiếp, xú tiểu tử, cậu mau buông ra cho tôi”. Ta quát.

“Âu Dương, cậu trước tiên mang Lạc Phong trở về, chuyện này là chuyện riêng của hai người chúng tôi, mọi người đừng động vào”. Quân Dật ra lệnh.

Âu Dương nhìn nhìn ta, lại nhìn nhìn Quân Dật, gật đầu, lôi kéo một tên còn đang nổi giận ùng ùng, đương nhiên còn có tên vóc dáng cao to lúc này bị ta đá trúng mệnh căn cùng nhau ly khai.

Nhìn thấy bọn họ rời đi, Quân Dật thả ta ra, nắm lấy tay ta, xoay người dắt ta đi vào sân trường.

Ta cố gắng giãy tay mình ra khỏi tay của hắn, giống như đụng phải cái girdo thật bần. Hừ, đi thì đi, nắm làm cái khỉ gì.

Hừ hừ, tính ra thì tên tiểu tử này còn biết thức thời, biết rõ phải tìm một góc kín đáo, bí mật, miễn đợi lát nữa bị ta đánh đến nhận không ra người.

Tìm được phòng học không có ai, rốt cục chỉ còn lại hai người chúng ta.

Ta cân nhắc một chút mà nghĩ chỉ một lát nữa nơi này có khả năng trở thành chiến trường, nhìn xem trên dưới mặt bàn đều có đầy những dụng cụ thí nghiệm, không khó nhận ra nơi này chính là phòng thí nghiệm. Như thế nào, định ở trong này giải quyết, nhưng xem lại cái không gian này tựa hồ không thích hợp để đánh nhau. Ta nghiêng qua, trừng mắt nhìn tên kia, không tiếng động mà biểu đạt nghi vấn của ta.

“Cậu tới cũng thật đúng lúc”. Nhìn cái khẩu khí này, vậy hẳn chắc chắn biết ta sẽ tới, vậy là hẳn đã có sẵn cái ý định muốn đến tìm ta để khoe khoang rồi, cho nên mới xui khiến nữ sinh kia cho ta một cái tát? Cẩn rằng, ta bẻ các ngón tay tạo nên những âm thanh khanh khách, xem ra một quyền kia còn không có làm hắn thanh tỉnh, ta không ngại cho thêm vài cái nữa đâu.

Toàn thân nhin không được mà đỏ mồ hôi lạnh, ta cũng không biết là nên đánh ở đâu.

Vừa định động thủ cho hắn thêm hai quyền nữa, còn chưa kịp đánh tới, giấy tiếp liền bị kéo vào một cái ngực rộng lớn, ôn hòa. Quân Dật hai tay xuyên qua dưới nách ta, một tay đem đầu ta ghì chặt tại ***g ngực rắn chắc của hắn, tay kia ôm eo của ta, cái cằm theo đỉnh đầu của ta dần trượt xuống đến đầu vai của ta, tiếp theo hơi thở mềm mại nhẹ nhàng chạm vào bên tai.

Cứ như vậy một vài giây.

Như thế nào, muốn dùng chính sách dụ dỗ để lừa gạt ta bỏ qua chuyện này sao? Nói cho cậu biết, không có cửa đâu.

Ta dùng sức giãy dụa, muốn thoát khỏi sự kiềm chế hữu lực của hắn, định lao lên đánh tiếp. Không thể thoát khỏi sự kiềm hãm của hắn, ta nhin không được nghĩ muốn cắn một ngụm ở trên cổ hắn, nhưng hắn ở trước một giây kia liền thả ta ra, hại ta một trận lão đảo. Mà hắn thuận thế lui một bước, chỉ là ánh mắt một mực khóa ta lại, ánh mắt đó giống như là muốn đem ta tiến nhập vào thật sâu trong đôi mắt kia.

“Nhìn cái gì vậy?” chịu không được cái loại không khí trầm mặc này, ta rốt cuộc lên tiếng phá vỡ cục diện bế tắc. Tuy nhiên ta lại càng muốn cho hắn một đá.

“Không có, chỉ là thời gian dài rồi không thấy được cậu, phát giác... có điểm nhớ cậu”. Lời nói từ miệng người nọ nói ra tràn đầy ôn nhu.

Đương nhiên ta là người không có nổi một té bào lãng mạng nào, cũng chẳng muốn học cái bộ dáng cảm động của nữ sinh. Vừa nghe lời này, ta nổi một thân da gà, lông tơ cũng muốn rơi trên đất. Phi, nghĩ tới ta? Nghe tới liền thấy thật buồn nôn? ta hôm nay tới đây cũng không phải là muốn nghe hắn nói nhảm nha: “Con mẹ nó, cậu quả thật là ác độc, tôi hỏi cậu, cậu đối với cô gái kia nói cái gì?”.

“Cô gái?” Lông mày khẽ cau lại, rồi lại giãn ra “A, cô ta sao, chỉ là tôi cảm thấy phiền toái nên mới chia tay với cô ta, cô ta đi tìm cậu?”.

Nhìn hắn bộ dạng xem chuyện này là đương nhiên, ta quát: “cô ta, người chơi nữ sinh tôi không xen vào, nhưng kéo tôi vào làm cái gì, cái gì mà so với nữ sinh kia thì yêu thích hơn... cái kia, cái gì mà yêu thích tôi hơn? cậu không biết cô gái kia nổi điên lên cùng với một con chó điên giống y chang nhau, cho tôi một cái tát không nói, còn dám nói tôi là biến thái. Tôi phi, đây tuyệt đối chính là phi báng, hình tượng của tôi...”

Nói, có phải cậu sai khiến cô ta làm như vậy không?”. Hai tay nắm chặt thành quyền, ta hướng phía hấn mà cuồng loạn đánh, lại bị hấn đơn giản tay không ngăn chặn, nắm chặt lấy tay ta vào tay hấn.

“Cô ta đánh người?”, hấn nâng mặt ta lên, dùng ngón tay sờ nhẹ lên má trái, trong ánh mắt rõ ràng là lửa giận.

Hừ, giả bộ đứng đắn cái gì, ta đem tay hấn vung ra.

“Đừng nói cậu không có ngờ tới hậu quả, con mẹ nó, tôi nhìn cậu như thế nào cũng là cố ý, tôi nhất định là xui xẻo tám đời mới có thể đụng phải cậu, một tên hỗn đản mặt người dạ thú”, ta hét lên.

“Tôi xác thực là không có nghĩ tới. Thực xin lỗi, tôi chỉ là...muốn gặp cậu”, đối phương tràn ngập áy náy nhìn ta.

Lời nói kia như thế nào có thể từ miệng của tên tiểu tử đáng ghét kia thốt ra, trông mắt ta mở to thiếu chút nữa cũng muốn rớt ra.

“Gặp tôi, nói đùa gì vậy? tôi có cái gì tốt mà gặp chứ, nhìn thấy cậu thì tôi chẳng có ngày nào tốt lành cả, tôi ước gì đời này đều không thấy được cậu, không, không chỉ đời này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa đều không thấy được cậu.” Cho ta là tiểu hài tử ba tuổi sao, vì gặp ta, có mà lừa quỷ.

“Vì cái gì?” trong giọng nói đối phương hàm chứa tức giận.

“Còn hỏi vì cái gì? cậu giả ngu hả? nếu không phải tôi không nuốt trôi cơn tức này, tôi mới không phải vất vả chạy tới bên này, vì chạy đến gặp cậu, cánh tay tôi mỏi nhừ, chân thì đau, toàn thân cao thấp đều không thoải mái, cũng may là tôi đến trường khác học, nếu cùng học một trường với cậu, tôi không điên mới là lạ?”, Ta liếc mắt nhìn hấn.

“Có ý gì?”. Đối phương mị mị hai mắt đầy nguy hiểm, sau đó hỏi: “Cậu muốn nói cậu một năm trước cậu đột nhiên thay đổi nguyện vọng, ghi danh đến trường xa nhà, không phải như cậu từng nói với tôi là muốn thoát khỏi quá khứ một lần nữa bắt đầu làm lại cuộc sống mới, mà chỉ là vì không muốn gặp tôi?”.

Triệu diện như ta, nên không thể nào phát hiện trong lời nói người nọ rõ ràng mang ý tứ cảnh cáo, nói: “Đúng vậy, lúc cuối cùng tôi mới thay đổi nguyện vọng, đợi cho đến khi có kết quả, thì chuyện đó sớm đã thành kết cục đã định rồi. hừ hừ”

“Mà một năm, cậu rất ít về nhà, cho dù trở lại cũng là chọn thời gian tôi không có trở về, cũng là vì không muốn gặp tôi?”, giọng nói lạnh lùng không có một tia nhiệt độ.

“Hoàn toàn chính xác”. Hừ, cho người tức chết là tốt nhất.

“... thời gian qua sống rất không tồi”. Trong lời nói chứa đầy sự giễu cợt.

Ngay lúc đó ta cũng không có nghĩ nhiều như vậy, rất tự nhiên khi nghe lời hấn hỏi mà gật đầu. “Đương nhiên, rất là thoải mái, cũng chẳng có nảy sinh thêm chuyện...ô..”, một chữ cuối cùng trong cổ họng còn chưa kịp thốt ra. Trên bụng bỗng bị đau đớn mãnh liệt, chân mềm nhũn, ta thoáng cái quỵ rạp xuống mặt đất.

“Rất tốt!”, đối phương tựa hồ như đang đè nén chuyện gì đó, thật vất vả mới thốt ra hai từ. Thật lâu, mũi chân ở trước mắt ta mới di chuyển, vượt qua ta đi về hướng cửa ra vào, “Rầm”, một tiếng vang thật lớn vang lên. Cửa bị đóng lại.

Trong phòng học trống trải hiện tại chỉ còn lại một người. Bụng đau đến ngay cả eo cũng không thể đứng thẳng dậy nổi.

Con mẹ nó, con mẹ nó, hôm nay ta ra ngoài là giảm phải phân chó hay là gặp phải ôn thần, sao cứ bần đánh liên tục như vậy.

Cũng không biết tên tiểu tử thối kia phát điên cái gì, một chút dấu hiệu đều không có, muốn đầu vóit nhất cũng phải cho ta biết một cái tín hiệu chứ. Hiện tại thì tốt rồi, đi chính người ta lại bị người ta chính lại. A, bụng của ta, mẹ kiếp, cơn đau qua đều thiếu chút nữa bị đánh đến nôn hết ra ngoài, họ Quân, người nhớ kỹ cho ta.

Thật vất vả đợi cơn đau nhức qua đi, khó khăn đứng lên, khắp khểnh bước đi, rốt cuộc cũng đi ra được cửa lớn. Nhìn đến sắc trời cũng không còn sớm, trong trường cũng chỉ còn lại vài tốp năm, tốp ba cũng không còn nhiều người, đã là thời gian dùng cơm rồi.

Ta nghĩ mới nháo một hồi, bụng cũng đều đói rồi. Ăn cơm là lớn nhất, vượt vượt cái bụng đến bây giờ vẫn còn đau âm ỷ, ta quyết định, hôm nay phải hào phóng ăn một bữa, hảo hảo bù đắp cho cái bụng đáng thương chịu nhiều thương tích của ta.

Sau ta trở lại trường học. Về chuyện của ta cùng Quân Dật cũng đã sớm lan truyền, gây xôn xao, nhưng ngay sau đó Quân Dật trực tiếp tới nói chẳng qua chỉ là thuận miệng bịa chuyện, cũng trịnh trọng hướng nữ sinh kia mà xin lỗi, lời đồn đãi đó cứ như vậy cũng không giải quyết được gì.

Ngược lại chuyện này tại trường học của ta lại có phản ứng thật lớn, dù sao thì nữ sinh kia cũng là hoa khôi của khoa, vì chuyện tình mà khổ sở, ta thấy toàn bộ nam sinh cũng đã hóa điên, luôn thề rằng sẽ ủng hộ và giúp ta cùng hấn nắm tay nhau vượt qua mọi chuyện, tương lai hoàn hảo sẽ bên nhau.

Mà ta, mẹ nó cả một sự kiện rối loạn đều hoàn toàn vô tội từ đầu đến cuối, còn luôn phải kiểm đến chỗ nào không có người mà trốn. Mà bạn thân ái cùng phòng với ta khi biết được loại tình huống này, lại rất thân mật mà vỗ vỗ vai ta, chỉ nói một câu: “tiểu tử, ta biết rõ ngươi là bị oan uổng mà”. Sau đó lại rất vui vẻ chạy tới gia nhập đội ngũ theo đuổi hoa khôi giảng đường.

Ta cảm thấy được cuộc đời ta thật con mẹ nó, được dựng lên như một vở hài kịch. Bất quá duy nhất may mắn chính là hình tượng chói lọi của ta mặc dù một khắc nhuộm lên chỗ bẩn, như trước từng sẽ không ngã.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

khó có được một buổi cuối tuần, nghĩ đến việc đã hơn một tháng nay chưa có trở về nhà, nếu còn không trở về không khéo mẹ sẽ luôn miệng niệm đến tai ta cũng đau luôn mắt, cho nên ta quyết định tuần này liền về nhà hưởng thụ không khí gia đình ấm áp.

Ta ra trạm đón xe bus về nhà. Tuy nhà ta và trường học cũng cùng một thành phố, chính là trường học của ta lại quá xa, ở ngoại thành, cho nên từ trường học về nhà ngồi xe bus cũng mất ba giờ, trên đường còn phải đổi xe một lần.

Khi ta về đến nhà, trời cũng đã tối đen.

Từ trong ba lô lấy ra cái chìa khóa, mở cửa. Tiến vào căn nhà đã lâu chưa về, trong nội tâm nếu nói không nhớ chính là gạt người.

“Mẹ, con của người đã trở về rồi đây!” Ta hướng về phía bên trong hét lớn.

“Soạt, soạt, soạt...”. Quả nhiên, chỉ trong chớp lát từ trên lầu truyền đến âm thanh dép lê.

“A ~ Tiểu Kiệt, con đã trở về rồi”. Theo lối bậc thang nhỏ, mẹ ta vừa nhìn thấy người đã đi như bay lại, tâm tình vô cùng kích động, thoáng cái nhào vào trong ngực ta. Sau đó thả tay ra, lại ở ngay trên mặt của ta mà sờ sờ nắn nắn, tiếp đó lại ôm lấy ta một cái thật chặt, luôn miệng nói: “Tiểu Kiệt, một tháng không gặp, mẹ rất nhớ con, con cũng đã cao hơn rồi”.

Ta cười, lại vòng tay ôm lấy mẹ, khó được có lúc tình cảm như vậy. Đã nhiều tháng không có về nhà, xem ra mẹ ta thật sự là rất nhớ ta.

Nhưng mà việc ta cao lớn hơn tám phần là do cảm giác sai đi, ta rất tự mình hiểu lấy, 22 tuổi mà nghĩ đến việc cao hơn nữa quả thật là rất khó. Ta từ lúc học cấp ba cho tới bây giờ một milimet cũng đều không có cao thêm, mà bản thân đối với việc cao thêm cũng đã triệt để không còn ôm chút hy vọng nào nữa rồi.

“Tiểu Kiệt, con sao lại không nói trước với mẹ là cuối tuần này con trở về, còn chưa có ăn cơm phải không? mẹ nấu món thịt kho tàu mà con thích ăn nhất cho con ăn có được hay không?”.

Nghe mẹ nói như thế, mặt của ta không tự chủ được từ từ hóa đen, vội vàng nói: “Không cần đâu mẹ, con đã lâu không có về nhà rồi, hay là để con nấu cho!”. Ta tận lực làm cho ngữ khí của mình thật uyển chuyển, miễn làm cho tự tôn của mẹ ta bị tổn thương.

Ta thật sự không muốn phải nói ra, nhưng mà thức ăn mẹ ta nấu chính là những thứ đặc biệt độc hại đến dạ dày người khác.

Ta nhớ rõ khi đó ta còn nhỏ đã ăn món ăn do chính mẹ ta nấu, vừa mới bắt đầu còn không có việc gì, ăn xong đứng lên liền cảm thấy buồn nôn, chạy đến buồng vệ sinh đem tất cả những gì vừa ăn đều nôn ra hết, hết lần này tới lần khác mẹ ta một điểm phản ứng đều không có, còn mắng ta là quỷ chết đói đầu thai hay sao mà ăn nhiều như vậy. Cho nên vì suy nghĩ cho cái dạ dày yếu đuối của ta, cảm thấy chính mình làm vẫn tốt hơn.

Ta từ lúc 13 tuổi đã bắt đầu tự mình học nấu ăn, đương nhiên khi mẹ nhìn thấy ta như vậy thì rất là vui mừng, ngoài miệng lúc nào cũng luôn mắng ta giống y như một con khỉ, chỉ có lúc ta nấu đồ ăn thì mới xem ta như một đứa con tốt. Trên thực tế ta rất muốn nói với mẹ rằng, con của người ở bên ngoài cũng là một đứa trẻ rất tốt, sở dĩ có cái tiếng xấu như hiện giờ, tất cả đều do tên tiểu tử ở nhà bên cạnh kia làm hại. Tuy ta muốn nói ra sự thật nhưng mà mẹ cũng chỉ cho rằng ta lại nói xạo mà thôi.

“Tiểu Kiệt, con muốn nấu à, được, được, hay là Tiểu Kiệt nấu mấy món ngon ngon đi, đã lâu rồi mẹ chưa có ăn qua món con nấu, thật nhớ ghê”. Nói ra mong ước của bản thân, lại làm ra một cái biểu tình như say mê.

Ta chịu không được nói: “Mẹà, mẹ trước tiên đi ra ngoài đi, trong này vương tay vương chân, đi ra bên ngoài xem tv đi, nửa giờ sau chúng ta liền ăn cơm, đúng rồi, muốn ăn cái gì, trong tủ lạnh còn gì không?”. Ta một bên hỏi, một bên mở ra tủ lạnh.

“Àn, có, dù sao có con bên cạnh, con nấu cái gì thì mẹ ăn cái đó, mẹ của con không có kén ăn”.

“Biết rồi, dài dòng”.

Chờ mẹ đi khỏi, ta bắt đầu lấy đồ trong tủ lạnh ra, đại khái nhìn qua một chút, mẹ tuy không có tổ chức nấu ăn, nhưng trong tủ lạnh luôn có đầy đủ các loại thức ăn, theo như lời của mẹ giải thích thì đây chính là việc chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào. Không được trở về, liền làm vài món ngon ngon cho mẹ ha ha. Sau đó ta thuận thực rửa đồ ăn, cắt thái, nấu. Chỉ trong chốc lát, trong phòng bếp đã bắt đầu có mùi thức ăn thơm ngào ngạt.

Nửa giờ sau.

“Mẹ, đến bữa thức ăn”. Ta quay đầu lại, đối với mẹ đang ngồi ở bên ngoài phòng khách xem tv mà hét lên.

“A, được”.

Chờ đến lúc hai người đem món ăn bưng lên bàn, đã đúng 7 giờ. Mặc dù lúc trên xe cũng có ăn qua một chút gì đó lót dạ, nhưng lúc này quả thật cũng rất đói bụng. Vừa định ngồi xuống thưởng thức mấy món ăn ngon trên bàn, chuông cửa lại vang lên. Ta một bên nghĩ đã trễ thế này còn ai đến thăm, một bên đứng lên đi mở cửa.

Cửa vừa mở, tại một khắc này ta quả thật là hối hận. Ta như thế nào đã quên, muộn như vậy ngoại trừ nhà cách vách còn có ai đến thăm nữa.

Mẹ kiếp, không thể tưởng được hán cũng trở về đây, hôm nay quả thật là một ngày thứ sáu đen đủi?

Không nghĩ tới lại đụng phải hán vào lúc này, ta vốn cho rằng tuần lễ này hán sẽ không về nhà. Đúng vậy, hiện tại đứng ngoài cửa chính là Quân Dật cùng mẹ hán.

“Tiểu Kiệt, đã lâu không gặp”. Dì Quân mỉm cười cùng ta chào hỏi.

“Dạ”. Tuy rất muốn xông lên trước cho tên tiểu tử kia một trận, nhưng lại nhìn đến dì Quân đang đứng ở bên cạnh, cho lên liền nhin xuống ý nghĩ muốn phát tác, nhân lúc mỉm cười chào hỏi cùng mẹ Quân, ta tranh thủ thời gian trừng mắt liếc hắt một cái.

Nhanh rút cho ta, ở đây không chào đón cậu.

Chính là đang nghĩ như vậy, cái ót tự nhiên lại bị một vật nặng đánh vào. Đau quá.

“Như thế nào lại không lễ phép như vậy, đứng ở cửa ra vào làm cái gì, cũng không mời dì Quân cùng Tiểu Dật vào đây ngồi”. Mẹ nói xong còn đối ta giơ lên hung khí trong tay, dĩ nhiên là thìa dùng để múc cơm.

Mẹ, mẹ như thế nào lại dùng cái này đánh, ôi chao đầu ta rất bấn, như vậy đợi lát nữa làm sao mà ăn cơm.

“Hân Tì, Tiểu Dật, hai người tới vừa lúc, nhanh, mau vào đi”. Mẹ đối với hai người bọn họ nhiệt tình mời vào trong.

Không cần phải vậy chứ, mẹ, mời bọn họ vào trong làm cái gì, dì Quân thì còn có thể được đi, nhưng mẹ không biết tên tiểu tử kia hai ngày trước đối với nhi tử bảo bối của mẹ không chút nương tay mà cho một quyền rất mạnh, đến bây giờ còn ứ máu. Không có cảm chỗi đuối hắt ra khỏi nhà là tốt lắm rồi, còn gọi hắt đến làm cái gì.

Lời này ta tất nhiên không dám nói thẳng ra tiếng, chỉ đành phải thầm oán giận trong lòng.

Mẹ rõ ràng không có nghe được nội tâm của ta đang kịch liệt lên án, còn thân mật lôi kéo hai mẹ con nhà kia: “Hân Tì, tôi thường xuyên đến nhà của cô ăn cơm thật là không biết xấu hổ, khó có dịp Tiểu Kiệt trở về, nấu ăn ngon cho nên gọi điện thoại mời hai người đến ăn chung”.

“Tiểu Dật, đúng là càng ngày càng đẹp trai nha, không giống tiểu tử nhà Dì, đúng rồi hai đứa đã lâu cũng không gặp nhau nha”. Nói xong cho ta một cái nháy mắt, ta quay đầu đi, giả bộ không phát hiện. Ai muốn cùng hắt chào hỏi. Động tác này làm mẹ ta tức đến nghiến răng.

“Cái thằng nhỏ này, Tiểu Dật, trường học chắc thi cử nhiều lắm phải không? nhìn cháu gầy đi nhiều lắm, cố gắng học là đúng, nhưng cũng phải chú ý đến thân thể mình nha. Hôm nay ăn nhiều một chút, dì giúp cho con bồi bổ thân thể”.

Mẹ, rốt cuộc ai mới là con của mẹ hắt. Ta cũng một thời gian dài mới trở về, như thế nào không thấy mẹ quan tâm ta như vậy.

“Tiểu Kiệt, đứng góc đó làm cái gì, đi đem bưng cơm ra cho mẹ”. Mẹ lên tiếng sai bảo ta, đảo mắt hướng về phía hai người kia lại bày ra một bộ dạng thật rạng rỡ: “Ha ha, đừng đấy, thằng bé này có điểm góc mà”.

Vừa đi cầm bát cơm đến lại nghe mẹ ta nói như thế, dưới chân mềm nhũn, suýt nữa thì ngã trên đất. Cái này...cái này là lời nói mà một người mẹ nên nói sao? Mẹ, ta thật sự hoài nghi ta không phải do người sinh nha.

Ngồi vào bàn, không để ý đến ai, ta trực tiếp động đũa. Dù sao ngồi đối diện với ta chính là cái tên tiểu tử làm cho ta nuốt cơm không trôi, thừa lúc hiện tại ăn nhiều một chút, miễn đến lúc đó đối với hắt ăn không vô thứ gì.

Mà hậu quả của việc trực tiếp động đũa đó chính là trên đầu bị chiếc đũa nặng nề gõ hai cái.

“Cái thằng nhỏ này, như thế nào lại không lễ phép như vậy, khách còn chưa ăn, con ăn nhanh như vậy làm cái gì?”. Mẹ mắng, sau đó lại đối với hai người ngồi đối diện khách khí giải thích: “Thằng bé này chắc là rất đói rồi, hai người cũng ăn đi, đừng khách khí”.

Thịt kho tàu, đậu hũ chiên, trứng tráng, rau xào cộng thêm cá trích và một chén súp đậu hũ, bốn món mặn một món súp, đó là những món ăn gia đình rất bình thường. Vốn đang nghĩ hai người ăn sẽ không hết, hiện tại lại rơi vào tình huống này, trùng hợp vừa đủ.

Trên bàn cơm, ngoại trừ mẹ ta thỉnh thoảng lớn giọng nói cùng mẹ Quân Dật ngẫu nhiên thêm vài tiếng phụ họa, ta cùng Quân Dật hai người thủy chung không nói một lời.

Tiểu tử này, hôm nay là lạ, bình thường khi tới nhà của ta, không phải lần nào cũng làm cho mẹ ta cười đến run rẩy hết cả người, hôm nay từ lúc đến cho tới bây giờ đều không có nói qua một câu. Không biết phát bệnh thần kinh gì, muốn tức giận thì cũng là ta tức giận mới đúng. Sự kiện lần trước ta còn chưa có tính sổ cùng người, người nhìn cái gì mà nhìn. Người vẫn nhìn, con mẹ nó, ta mệt mỏi mới không thèm để ý, lập tức quyết định không nhìn đến người nào đó nữa.

Trong lúc ăn mẹ ta cùng dì Quân cùng một chỗ bàn về tình tiết trong phim tình cảm Hàn, không ngoài việc nữ nhân chính si tình ngốc nghếch, nam chính rất đẹp trai, nữ thứ chính vì nam chính mà vùng ra các tiện chiêu, nam thứ chính vì nữ chính mà si tình thật sự.

Ta nhìn nhìn dì Quân cũng đã có biểu tình xấu hổ, lắc đầu. Ta van mẹ đó, mẹ ơi, mẹ làm ơn đừng có độc hại lỗi tai của người ta nữa, ăn cơm ngon như vậy, nghe mẹ nói liền muốn đem cơm phun ra hết luôn rồi.

Xem hai người chỉ trong một lát cũng không nói hết chuyện, ta dùng sức bới bới cơm, gấp mấy ngụm thức ăn, lại gấp một ngụm cá trích đậu hũ cùng súp mà ta yêu thích nhất ăn hết, đối với mẹ bên cạnh nói: “Con ăn no, con lên phòng trước đây”.

“À, ừ”. Ta nhìn mẹ ta như vậy cũng không biết có nghe lọt lời nào hay không. Mặc kệ, lên phòng thôi, hôm nay thời gian ngồi xe dài như vậy, con mẹ nó, thật đúng là có chút mệt mỏi, đi lên ngủ bù một giấc. Thảnh thơi lên lầu, mở ra cửa phòng ngủ, mệt mỏi đến ngay cả quần áo cũng không cởi, trực tiếp leo lên giường.

Quân Dật vừa đi vào phòng ngủ, nhìn thấy bộ dáng người nào đó ôm chăn ngủ say. Quân Dật thật sự khó có thể giải thích, vì cái gì có người ngủ thì cứ thích đem chân tay quấn quanh lấy một loại đồ vật. Đương nhiên, loại đồ vật này tuyệt không giới hạn ngoài chăn, mền, tự nhiên kể cả gối đầu, bông vải thảm, đệm, hay một loại đồ vật mềm mại gì đó. Điều này làm cho Quân Dật nghĩ đến một loại động vật.

Lại trùng hợp với khảo sát, cũng không phải nói là một loại động vật to lớn gì, chỉ là một loại hay ôm một cái cây, phần lớn thời gian đều làm ôm cây mà vượt qua, cho dù là đang ngủ, cũng có thể thủy chung bảo trì một cái tư thế, tuyệt không thể đơn giản để rơi xuống. Chính là cái tập tính sống này, làm cho Quân Dật luôn liên tưởng đến tư thế ngủ của người nào đó.

Lâu dài, biểu hiện ngủ cùng hô hấp của người trước mắt vô cùng quen thuộc, đầu gối cuộn thành một đoàn trên chăn, cả người cong giống y như một con tôm nhỏ, thân thể theo hô hấp mà phập phồng lên xuống có quy luật.

Tuần lễ này vốn nghĩ là không về nhà, chuyện ngày đó quả thật làm cho tâm trạng Quân Dật vô cùng bức bối. Nhưng lại nghĩ nói không chừng về nhà có thể có khả năng nhìn thấy hắn. Hôm nay nhìn đến người trên giường yên tĩnh ngủ say lại làm cho Quân Dật nhớ tới chuyện không vui phát sinh hai ngày trước.

Ngày đó, khi nghe thấy hắn nói không muốn gặp chính mình, nghe hắn nói một năm trước là cố ý sửa lại nguyện vọng, phần nộ cùng lửa giận nhanh chóng bùng cháy mạnh mẽ thiêu hết toàn bộ lý trí của bản thân, không còn chút suy nghĩ nào, thân thể mình liền tiến về trước đánh úp về phía hắn.

Trong giây phút nhìn thấy hắn vì đau đớn mà ngã xuống đất, mới đột nhiên phát hiện, thì ra trong một năm này chính mình khát vọng hắn đến như thế nào. Bởi vì sợ chính mình tiếp tục ở lại nơi đó sẽ làm ra chuyện mà ngay cả bản thân mình cũng không biết, cho nên mới hốt hoảng rời đi.

Một năm liều mạng nhẫn nại kiềm chế dục vọng muốn nhìn thấy hắn, chỉ vì muốn cho hắn không gian, bởi vì hắn nói muốn nằm thử tự do, rời đi để bắt đầu cuộc sống mới một lần nữa. Từ nhỏ lúc học cao trung, do chính mình tận lực trên cột hắn, khiến cho thanh danh của hắn tại vùng này thập phần không tốt, hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, không từ bất cứ việc xấu nào.

Kỳ thật tất cả chuyện này đều áp dụng đúng cho một người, là chính mình.

Quân Dật rất rõ ràng người trên giường chính là một người rất ôn nhu, ngày đó mình theo mẹ đến nhà hắn ở cách vách, chính mình đã biết rõ chuyện đó.

Quên không được lúc hắn biết được chuyện ba của mình qua đời được một thời gian, trong mắt của hắn chính là sự thương cảm, bi thương, đồng tình, chính hắn cũng đã quên chính mình cùng ta đồng dạng không có ba ở cạnh bên người. Cho nên lúc bản thân mình tùy ý cướp lấy món đồ chơi của hắn, xâm chiếm gian

phòng của hắn, liều mạng kề cận quấy nhiễu hắn, hắn tuy tức giận nhưng cũng rất nhanh quên đi, chưa từng ở trước mắt mình mà phát tác tức giận, luôn dễ dàng tha thứ cho việc mình cố tình gây sự.

Song khi chính mình cho rằng đã độc chiếm được sự cần mẫn của hắn, cứ như vậy vượt qua cả cuộc đời, tự nhiên cũng có người phát hiện tính chất đặc biệt của hắn. Ngày đó giữa trưa khi nghe được mấy nữ sinh lớp khác nói chuyện phiếm, làm cho Quân Dật bỗng nhiên ý thức được là có nguy cơ.

“Quân Dật cậu ấy thật đẹp trai, tôi...tôi yêu mến cậu ấy”.

“Oa, người cũng yêu mến cậu ấy sao, thật sự, tôi cũng như vậy, Quân Dật lớn lên đẹp mắt, lại cao, thành tích học tập luôn đứng nhất toàn trường, rất nổi tiếng”.

“Tiểu Doanh, người sao? Yêu mến ai?”.

“Ách, ta?...”

“Đúng vậy, như thế nào, không cần xấu hổ, nói mau, chúng tôi cũng sẽ không cười cậu”.

“Àn...tôi...tôi yêu mến Đường Thể Kiệt”.

“A, không thể nào, Tiểu Doanh cậu yêu mến Đường Thể Kiệt sao, nhưng cậu ta lớn lên tính tình xấu như vậy”.

“Àn, nhưng cậu ấy rất ôn nhu, ngày đó có môn ngữ văn tôi không có mang theo sách giáo khoa, cậu ấy lại mang sách cho tôi mượn, về sau còn bị thầy giáo phạt vì không mang sách giáo khoa.”

Trong lúc vô tình nghe thấy mấy nữ sinh nói như vậy, khiến cho tâm tình của mình cũng trở nên hồng hồng, trực giác người nọ sẽ bị những nữ sinh kia cướp đi. Vì vậy liền đi đến bãi đất trống phía sau căn tin trường học hút thuốc. Có lẽ là do thời kì phản nghịch, hút thuốc, uống rượu đối với chính mình mà nói cũng như không có gì.

Phía trước mặt mọi người luôn là học sinh xuất sắc, tỏa sáng, sau lưng lại mong muốn làm những chuyện trái với nội quy trường học, muốn làm cho chính mình có thể thoát ly khỏi cái vỏ bọc hào nhoáng kia, mà cũng vì muốn giải tỏa áp lực của chính mình, giảm bớt tâm tình kích động.

Chỗ kia bình thường không có người nào, cho nên chuyện hút thuốc nhất định sẽ không bị phát hiện. Lại bị người nọ trực nhật, đi đổ rác thì phát hiện.

Nhìn thấy cái biểu tình kinh ngạc kia của hắn, trong đầu mình lần đầu tiên sinh ra cảm giác bối rối. Không thể tưởng được hắn lại uy hiếp nói muốn nói cho thầy giáo.

Nghĩ đến mấy lời nói của những nữ sinh lúc giữa trưa kia, vì vậy trước hắn một bước lùi kéo hắn đi đến chỗ chủ nhiệm, đem toàn bộ lỗi đổ trên đầu của hắn. Bởi vì chính mình biết rõ, dựa vào biểu hiện bình thường, thầy giáo tuyệt đối sẽ tin tưởng mình. Nhìn xem biểu tình hắn đang nóng lòng ở trước mặt lão sư giải thích rõ ràng, tâm tình của mình rất là sung sướng.

Về sau chính mình lại tận lực hãm hại hắn, cũng giống như trước kia tất cả mọi việc, mọi lời chỉ trích đều chỉ hướng về phía hắn.

Dần dần, trong mắt bạn học hắn biến thành người không có học vấn không nghề nghiệp, đánh nhau ẩu đả, không từ bất cứ việc xấu nào, chính xác là một tên bất lương. Dưới tình huống này, tự nhiên cũng không có bạn học nào nguyện ý tiếp cận hắn, càng đừng nói đến những nữ hài tử kia. Cuối cùng chuyện mình lo lắng cũng không có phát sinh.

Vốn cho rằng như vậy người nọ sẽ hoàn toàn thuộc về mình, nhưng Quân Dật lại càng ngày càng hoài nghi quyết định lúc trước có chính xác hay không.

Ở trường học dù gặp mặt, luôn bị bạn học, bằng hữu kéo ra thật xa, nhiều lần bị thầy giáo gọi vào văn phòng, cũng chỉ là nghe được những lời nói như nhau: “Quân Dật, thầy biết rõ em cùng bạn học Đường Thể Kiệt từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nhưng vì suy nghĩ đến tiền đồ của em, thầy hy vọng em ít cùng hắn tiếp xúc thì tốt hơn”.

Không phải như thế, điều mình muốn rõ ràng không phải như thế, mình muốn hắn luôn ở bên cạnh mình, đối với chính mình cười, đối với chính mình phát giận, đối với mình khóc. Nhưng hắn lại bị bạn học rời xa, vì cái gì ngay cả mình cũng tới gần hắn không được.

Nhiều lần nhìn thấy hắn cùng với học sinh trường khác đánh nhau, nhịn không được nghĩ muốn tiến lên hỗ trợ, lại bị ánh mắt của hắn ngăn cản, trong lúc đó, ánh mắt của hắn bao hàm ý tứ đũa cột, khinh miệt, phần nộ, làm cho Quân Dật đứng im tại chỗ không thể động đậy. Đúng vậy, điều này là trước đây chính Quân Dật đã cường chế đem tất cả đặt trên người hắn, hiện tại thì bản thân có cái quyền giẫm nén ngăn cản.

Nhìn thấy người nọ bị đánh ngã xuống đất, lại giãy dụa đứng lên xông đến phía trước tiếp tục đánh, tìm Quân Dật từ trước đến nay chưa từng có rút nhanh như vậy, ngược như là có cái gì muốn vỡ tung ra, cổ muốn nói cũng không thể nên lời, hô hấp cũng đều trở nên thật khó khăn.

Vì vậy mà phát hiện.

Là chính mình? Làm cho tất cả bị phá vỡ chính là mình?

Đem quan hệ của hai người biến thành như vậy chính là do những việc mà bản thân đã gây nên. Nhịn không được mà đoán như vậy.

Tuy như vậy, nhưng chính mình mỗi lần đến nhà hắn, hắn đều cùng mình chào hỏi, còn nấu nhiều món ăn ngon cho mình ăn, làm cho mình luôn nghĩ rằng quan hệ của hai người hoàn toàn không có thay đổi.

Cho nên một năm trước kia, khi hắn điền bảng đăng ký: thi công viện, khi hắn nói muốn thay đổi địa phương sống, một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới, trong lòng mình cảm thấy thật may mắn. Cái này chứng tỏ quan hệ của hắn và mình có thể thay đổi.

Cho nên yên tâm để cho hắn rời đi, khờ dại cho rằng thời khắc hắn quay trở về, hai người có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ.

Chính mình tựa hồ đánh giá cao lực nhẫn nại của bản thân, bắt đầu từ ngày đó đến nay đã qua ba trăm mười hai ngày, cộng lại bảy ngàn bốn trăm tám mươi tám mấy giờ, chính mình rốt cục nhịn không được sử dụng thủ đoạn, đưa hắn lừa gạt đến bên cạnh mình.

Nữ sinh kia đối với chính mình mà nói hoàn toàn không tất yếu phải để mắt tới, bên cạnh của mình chưa bao giờ thiếu con gái, mà sở dĩ cùng cô ta kết giao cũng chỉ bởi vì cô là sinh viên của công viện, là người học chung trường với người kia.

Hấp dẫn cô gái kia đối với chính mình mà nói là quá dễ dàng, còn khiến cho mấy tên bạn thân phải kinh ngạc bởi vì chính mình có một ngày hướng đến một cô gái bình thường mà sử dụng nhan sắc. Vốn là lòng đồ kỵ của con gái rất lớn, tự nhiên chịu không được trêu chọc, sau đó lại nói ra vì chính mình yêu thương người khác mà cùng cô chia tay, vô luận là cảm tình hay tự tôn, khiến cho cô không cam tâm mình bị bại dưới tay của một tên đàn ông khác.

Mà bản thân mình chỉ cần ngồi yên đợi ngưỡng đắc lợi. Biết hắn rõ như chính mình, tự nhiên đoán được với tính tình của hắn, tuyệt đối sẽ chạy đến tìm ta.

Chỉ là không có nghĩ đến hắn quả thật xuất hiện nhưng cứ như có chuyện rất kịch tính, một quyền đánh rớt mắt kính của mình, tuy nhiên rất nhanh bị bằng hữu của mình ngăn cản. Nhìn hắn như con thú nhỏ hai mắt tràn đầy hung mãnh, phát hiện bản thân tham lam nhìn không rời mắt cử động của hắn.

Nhìn thấy Đinh Quang bị hắn một đầu gối đá trúng chỗ yếu ớt, trong lòng lại nhịn không được vì hắn mà ủng hộ.

Sau đó ngăn lại Lạc Phong cũng chỉ bởi vì bản thân không muốn nhìn hắn ở cùng với người khác quá nhiều. Nghĩ đến Âu Dương trước khi rời đi còn liếc nhìn đầy ý vị thâm trường, xem ra bị phát hiện rồi. Bất quá chính mình cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới muốn che giấu.

Tiếp theo— tại trong lúc đó hung hăng cho hắn một quyền.

Tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc ngắn thoắt ó vàng của đối phương, thô ráp cũng không có mềm mại, lại làm lòng mình rung động đến lạ thường.

Trước kia có lẽ chính mình không có quyền gì, để cho hắn chạy trốn, nhưng hiện tại...

Chậm rãi cúi đầu xuống, đem khoảng cách của cả hai ngày càng kéo gần hơn, gần đến có thể cảm giác được hô hấp của đối phương. Đặt lên đôi môi mà chính mình đã luôn nghĩ đến hàng trăm hàng vạn lần, dọc theo đôi môi có hơi chút khô nứt tinh tế liếm láp.

Chỉ là đụng chạm đơn giản như vậy cũng làm cho bản thân kiềm lòng không được mà cảm thấy thỏa mãn, cố gắng bình phục hô hấp đã có chút hỗn loạn của chính mình, sợ lại không thể kiềm chế bản thân mà hôn tiếp, chỉ sợ chính mình lúc đó không phải đơn giản hôn nhẹ, ôm một cái là có thể thỏa mãn.

Cái này cứ xem như là tiền lãi, từ nay về sau chính mình có rất nhiều cơ hội hưởng hắn chậm rãi đòi.

Nhịn không được lại hạ xuống một nụ hôn, xoay người đi ra khỏi phòng ngủ.

“Đùa...”. Ta từ trên giường nhảy bắn lên, thất kinh nhìn quanh bốn phía, lại nhìn đến bài trí quen thuộc trong phòng thoáng cái mới an tâm.

Mình là dục cầu bất mãn sao, như thế nào lại mộng xuân. Còn mơ tới mình bị người hôn, cảm giác ẩm ướt trong mộng cùng xúc cảm kia vẫn còn đọng lại trên môi của mình. Mặc dù cũng không có bước phát triển tiếp theo, nhưng nghĩ đến chính mình bị hôn một cái, cũng đủ làm cho bản thân kinh hãi, lạnh run. Trong nội tâm rửa thắm một tiếng con mẹ nó, ta vội vàng đưa tay xuống phía dưới sờ, khá tốt, không có gì hết.

Lần đầu tiên trong đời, trong lòng ta nghiêm túc lo lắng có hay không nên tìm bạn gái, dù sao cũng 22 tuổi. A phiền tuy nhìn không ít, nhưng là súng thật đạn thật chính là kinh nghiệm còn không có. Không phải đều nói chân lý chính là từ kiểm nghiệm thực tế sao? Cho nên, ta quyết định lần này trở lại trường học, tìm mục tiêu, cho hắn chính thức làm trên chiến trường.

*aizz, động lực edit tiếp của ta đâu rồi

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Sáng sớm hôm sau, khó có được một buổi sáng được ngủ đến 10 giờ, thẳng đến khi bụng đói đến không chịu được, mới miễn cưỡng bò xuống giường, rửa mặt qua loa, rồi mặc đại bộ đồ chuẩn bị đi tìm đồ ăn.

Đi xuống tới dưới lầu, lại phát hiện mẹ vẫn nằm ở đó không có đứng dậy, xem ra lại xem phim trên tv suốt đêm qua. Buông tha cho ý nghĩ đến đánh thức mẹ dậy, ta tự mình đi vào phòng bếp, đun nấu tối hôm qua vẫn còn, bỏ vào lò vi ba hâm nóng lại, coi như bữa sáng đã được giải quyết.

Lại quay người trở lại gian phòng trên lầu, thay đổi quần áo thể thao, cầm bóng rổ chuẩn bị đi ra ngoài đến bãi đất trống đánh một hồi.

Bởi vì chỗ chúng ta là một tiểu khu, vốn người cũng không nhiều lắm, có thể là do cuối tuần, người so với bình thường nhiều hơn chút ít.

Tiểu khu ở đây trồng cây xanh rất nhiều, cho nên mặc dù là mùa đông, phòng ở xung quanh đây đều thấy một mảng lớn xanh biếc, mỗi cửa sổ nhỏ trên mỗi căn nhà đều có những chậu cây xanh nhỏ đầy đủ các loại và màu sắc, từ những cây nhỏ như cây tiên nhân cầu, lô hội, cây trúc xanh, đến những cây lớn như la hán, long bách. Thật đúng là hưởng ứng phong trào xanh hóa tiểu khu với khẩu hiệu “màu xanh biếc tiểu khu, ôm vào trong rừng”.

Cách nhà của ta không xa có một bãi đất trống, có một cái sân bóng rổ, mà chỗ đó có thể xem là nơi mà ta hay đến nhất, bởi vì với cái danh tiếng của ta, chỉ cần ta tới đó đứng, không ai dám cùng ta giành, dần dà thì thành nơi riêng của ta, mà theo như lời nói thì “địa bàn của ta, ta làm chủ”.

Rất xa đã thấy bảy, tám người tại nơi đó hét lớn, quả thật cũng đã gần một năm không tới nơi này, địa bàn cũng đã đổi chủ. Đến gần mới phát hiện một nhóm người đang đấu với nhau, xem ra trận đấu đang đến lúc

kịch liệt. Con mắt ta quét qua một lượt, không có ai quen thuộc cả, đều là những khuôn mặt lạ hoắt, xem ra là người ở bên ngoài tiểu khu vào đây, nếu không lúc trông thấy ta, đã sớm bỏ đi hết rồi, chứ không còn ở lại đây chơi thoải mái như vậy.

Nghĩ thầm mình đã tới chậm, vậy thì ngồi nhìn cũng được.

Lúc đầu ta vốn tưởng rằng chỉ là đánh chơi mà thôi, ai ngờ lúc sau nhìn lại mới phát hiện họ đánh cũng rất khá. Nhất là tên tiểu tử có mái đầu vàng kia, là nổi bật nhất, đáng tiếc lại đang thua vài điểm, nhưng ném rất tốt.

Chỉ là xem thôi mà ngay cả mình cũng nhiệt huyết sôi trào, cảm giác có điểm kích động. Tên tóc vàng rất nhanh vượt qua hàng phòng thủ của đối phương, trong vài giây ngắn ngủi trực tiếp nhảy lên cho bóng vào rổ, ta nhìn không được hết lên: “Bóng tốt!”.

Những người kia không ngờ tới có người đột nhiên lớn tiếng hét lên như vậy, nguyên một đám xoay đầu lại nhìn ta chằm chằm.

“Mọi người cứ tiếp tục”. Ta cười cười, nâng tay phải lên chào hỏi.

Tên nhóc tóc vàng nhìn ta vài giây, sau đó ném bóng rổ đến chân của ta, cười nói: “Thì ra cậu cũng tới chơi bóng, đáng tiếc lại không đúng dịp, chúng ta vừa vặn đang có cuộc tranh tài”. Nói xong còn đối với ta trừng mắt nhìn.

Ha ha, quả là một tên tiểu tử thú vị.

“Không sao, mọi người cứ chơi đi”. Ta cũng không có việc gì, chỉ là ngẫu nhiên nhìn một lát, hướng hồ tiểu tử trước mắt này đối với ta cũng chẳng là gì.

“Ta khinh, tên kia, đang trong trận đấu, ngươi hô hào cái gì, lão tử đã bị ngươi hại thua một quả rồi”. Ta nghe được ngữ khí lời nói có chút không thiện ý, quay đầu nhìn lướt qua, thì ra là một người của đội đối phương vừa bị thua một quả. Ta nhận ra hẳn chính là người vừa rồi bị tên nhóc tóc vàng dùng động tác giả lừa gạt. Lớn lên rất cao to, chỉ là cánh tay thật là thô.

“Mẹ kiếp, chính là ngươi, đứng gốc ở đây làm cái gì?”. Bên cạnh có một người đoán chừng là muốn ngăn cản, lại bị hắn một phen đẩy ra đụng vào trụ bóng rổ.

Ta cũng không để ý đến hắn, hướng đến bên người tên nhóc tóc vàng trừng mắt lên, ý hỏi hắn là bạn người?

Tên nhóc tóc vàng đối với ta cười khổ một cái, lắc đầu.

Xem tình huống này, ta đại khái cũng đoán được hơn phân nửa, xem ra là mấy người kia cùng tên tóc vàng này đấu bóng rổ, cho nên chọn lấy địa bàn của ta để đấu. Lại thấy tên nhóc tóc vàng liên tiếp thắng trận, cho nên bọn chúng trong nội tâm đã sớm khó chịu, vừa rồi ta lại hô lớn như vậy, làm cho tức giận trong bụng không có chỗ phảch tác liền đem đổ hết lên người ta.

Hừ, dám đem ta làm nơi trút giận?

“Khốn kiếp, lão tử nói ngươi đó, mẹ ngươi cái b**, nghe không hiểu sao?”. Lớn lên mặc dù là cường tráng nhưng hoàn toàn không biết lễ phép. Ta mặc dù lời nói có điểm thô tục, nhưng ta cũng chỉ vờ vờ dừng lại ở chỗ cần hỏi thăm mẹ nhà người ta mà thôi, cái này chỉ tương đương với ý tứ chào hỏi, cũng xem như hành vi lễ phép. Mà hắn lại còn ân cần thăm hỏi tổ tông.

Đúng là thiếu giáo dục. Ta cũng không để ý đến hắn, trực tiếp đi đến bên cạnh người giống như trọng tài, nói một câu: “Thay người”.

Sau đó đem tên nhóc tóc vàng thành một đội... lại cảm thấy... có nhiều người thừa thãi cũng không có cách gì, lại cho vài tên trong đội ra bên ngoài, ba đối ba, vốn định trận này đấu ngang, đã quyết định xong ta đi xuống bãi đất trống.

“Con mẹ nó, tiểu tử ngươi dám kiêu ngạo như vậy, như thế nào, dám thách thức bọn ta sao, lão tử hôm nay phải giáo huấn cho ngươi thật tốt”.

Tên nhóc tóc vàng đối với hành động của ta có chút kinh ngạc, lại cảm thấy được tâm tình của ta có điểm khó chịu thì cũng không nói gì, chỉ là đi tới nhẹ giọng nói với ta: “Cậu cần phải cẩn thận một chút với tên to con kia!”.

Hừ, vừa rồi nhìn một lúc, ta cũng đã sớm đoán ra. Tên to con kia ỷ vào dáng người to lớn, mạnh mẽ nhào đâm tới, mỗi lần như vậy còn ra ám chiêu, chỉ biết ở sau lưng người khác làm chuyện mờ ám, mà tên trọng tài kia xem chừng cũng là người của bọn họ, luôn mở một mắt nhắm một mắt xem những chuyện kia như không thấy.

Cho nên mặc dù tên nhóc tóc vàng kia có kỹ thuật tốt, nhưng điểm số qua một thời gian cũng không có tăng lên, cho nên dù chơi tốt hơn đối phương, lại vẫn thua tới hai ba điểm.

Nhưng mà đấu với loại người này, ta chính là có biện pháp riêng.

Trận đấu bắt đầu, đối phương là người đầu tiên ném bóng.

Đối phương một người chuyển bóng cho tên còn lại, ta quan sát lại phát hiện tên cao to đã chuyển bóng đến người bên trái sân bóng. Như thế nào, nghĩ chờ đợi tiếp ứng? Chứng kiến người nọ muốn chuyển lại bóng cho tên cao to, ta rất nhanh lao qua giúp người của đội ta chống đỡ, đem bóng cướp đi, sau đó trực tiếp khống chế bóng ném tới phía rổ bóng, mà tên cao to lúc này đã ở bên kia chuẩn bị xong hàng phòng thủ, chuẩn bị tư thế để ngăn cản ta tiến công.

Ta nhìn những tên trước mắt so với ta còn cao hơn nửa cái đầu, cũng không vội vã ném bóng vào rổ, cứ như vậy chuyển quả bóng trong tay, tại hai cánh tay trong lúc trao đổi bóng qua lại, cẩn thận khống chế bóng đồng thời nhằm tìm điểm yếu của đối phương.

Thái độ không nhanh không chậm của ta đã triệt để chọc giận người trước mắt. Ta nghiêng người tránh thoát đối phương, hay nói giỡn, hẳn lớn hơn ta như vậy, ta sao có thể cùng hắn va chạm được chứ. Vừa đứng vững, bên người lại xuất hiện một người muốn tiến qua đoạt bóng, trong thâm tâm ta nở một nụ cười lạnh lẽo, nào có thể để cho các người đoạt bóng dễ dàng như vậy, ta tay trái vừa chuyển, đem bóng chuyển đến tay tên nhóc tóc vàng đứng cách đó không xa.

Chỉ thấy tên nhóc tóc vàng mỉm cười, lùi một bước nhỏ, sau đó thu chân, nhảy lấy đà, hai tay giơ lên cao quá mức, một tay nắm bóng một tay phụ trợ, một cái chuyển động cổ tay nhẹ nhàng đem bóng đẩy đi ra ngoài, một loạt động tác hoàn thành trong nháy mắt, tư thế đẹp lại trôi chảy không mang theo một tia yếu thế nào.

Không thể nghi ngờ được nữa cái tên tiểu tử tóc vàng này nhận bóng của ta lại có thể đánh một đường bóng đẹp như vậy, thật sự rất lợi hại.

Lại nhìn đến cái tên cao to kia, trên mặt hắn đã dần dần âm trầm, mắt lộ ra hung quang, hận không thể đem ta xé rách. Hừ, nếu bàn về quyết đấu công bằng, tùy tiện một tên nhóc tóc vàng cùng ta cũng có thể trực tiếp làm cho bọn họ bại trận.

Ta tối ghét những người sử dụng kỹ xảo không bằng người, còn cứng đầu không thừa nhận ở sau lưng giở thủ đoạn hại người. Hôm nay đụng phải ta, coi như các người không may, dám ở trước mặt của ta phỉ báng cũng phải nhìn xem người có xứng hay không.

Đấu ngang vốn không giống với những trận đấu chính quy, chủ yếu đây chính là năng lực cá nhân. Mà ta cùng tên nhóc tóc vàng hợp lại đối phó với mấy tên ở đây là dư dả, mà tên nhóc tóc vàng lúc trước bị thua cũng là bởi do tên cao to kia cố ý làm khó dễ, đương nhiên càng chủ yếu chính là không có người cùng hắn phối hợp.

Hiện tại là bất đồng, ta cùng hắn lập thành trận hình có tiến có thủ. Chúng ta đã thương lượng tốt, một người đi thủ, tên còn lại tự nhiên toàn lực đạt được. Điểm số cũng nhờ sự phối hợp ăn ý của hai ta mà đã được rút ngắn.

Càng tới lúc cuối cùng của trận đấu, điểm số chênh lệch đã kéo ra đến tám phần. Cứ dựa vào tình hình như vậy, chúng ta thắng là cái chắc. Hiện tại chỉ cần làm gì chắc đó, đừng làm cho đối phương chiếm được ưu thế.

Bây giờ đến lượt tên cao to kia phát bóng, mà lúc này phòng thủ người của hắn chính là ta. Đối với chuyện này ta cũng không dám phớt lờ, chỉ là thân thể của ta cùng hắn có sự khác biệt quá lớn và đó cũng chính là trở ngại. Mà ta cũng không có ngu ngốc cùng hắn cứng đối cứng. Ta muốn làm chỉ là vận dụng một thân kỹ xảo của bản thân, đúng thời điểm ngăn cản hắn tiến lên ném bóng vào rổ.

Cũng không ngờ được tên cao to kia đột nhiên tăng tốc, hướng bên phải ta lao đến, ta chỉ kịp nghĩ ngăn cản hắn, ai ngờ hắn lại mạnh mẽ đứng lại, trực tiếp nhảy lên ném bóng. Không có dễ dàng như vậy, ta cũng chạy theo nhảy lên. Bóng rổ từ cánh tay to bay ra, không phải hướng về khung cầu, cũng không phải chuyền hay ném, mà là thẳng tắp bay vào mặt ta.

Ta dù thần thông quảng đại cũng không thể ngờ được tên cao to lại ra một chiêu như vậy, nhất thời không có phòng bị, bị bóng rổ vừa vận đập vào mặt.

Trên sân một hồi la hét, ai cũng không có ngờ tới sự tình phát triển đến mức này. Lập tức tên nhóc tóc vàng chạy đến bên cạnh muốn đỡ ta đứng dậy, ta khoát tay áo ra hiệu bảo hắn đừng tới đây.

“Tách...”, Một giọt máu lạnh như băng rơi xuống mặt đất. Tiếp đó lại đến một giọt.

Chảy máu mũi.

Chấn憾 là như vậy rồi, lỗ mũi của ta mặc dù không cao, nhưng trên mặt thì nó lại là bộ phận cao nhất, bị một quả bóng rổ trong khoảng cách gần như vậy đập vào mặt, không chảy máu ta còn cảm thấy gặp quỷ, con mẹ nó.

“Uy, cậu có sao không”. Bên cạnh truyền đến thanh âm ân cần hỏi thăm của tên tóc vàng.

Ta không có để ý, trực tiếp đứng lên, lập tức cảm thấy đầu một hồi váng mắt hoa. Ta xoa xoa cái đầu có điểm đau nhức, không nghĩ tới lại làm cho máu mũi chảy càng nhiều hơn, hiện tại ngay cả màu trắng của quần áo thể thao vài chỗ đều bị dính màu đỏ của máu.

Ta nhìn chăm chăm vào vết máu khoảng chừng vài giây, sau đó giương mắt lên nhìn thẳng, mặt không biểu tình hướng phía tên cao to đi tới. Vừa đi một bên vừa kéo ra khóa kéo của áo thể thao.

Chờ đến trước mặt hắn, cũng không cùng tên đó đánh nhau mà chỉ thẳng tắp theo dõi hắn, hắn nhìn đến máu mũi của ta chảy ròng ròng, trên mặt hiện lên sự đắc ý rõ ràng.

“Như thế nào, không phục?” ...Mười

“Dám ở trước mặt lão tử khoe khoang” ...Sáu

“Ngoan ngoan quỳ xuống nhận sai với lão tử đi” ...Ba

“Nói không chừng lão tử còn...” ...Một

Trong lòng âm thầm đếm ngược, trong giây phút đếm tới một, ta nhanh nhẹn nâng chân đá vào nơi giữa hai chân tên cao to kia. Sau đó thừa lúc hắn đau nhức xoay vòng, dùng hết sức một quyền đánh vào bên phải mặt hắn. Sau đó nắm lên tóc đối phương, thuận thế dùng sức nâng đầu gối từ dưới lên cho hắn thêm một cước. Trở lại túm lấy đối phương lại đá tới một cước, lúc hắn mất đi cân bằng, trong một giây ta đá vào chân cho hắn ngã xuống đất, lại đối với bụng hắn lại quyền đấm cước đá hơn mười quyền. Mỗi lần đánh xuống đều dùng hết toàn lực, một lần đánh xuống đều hận không thể đem người trước mắt đánh cho thủng người.

Chờ đến lúc ta ngừng lại, người nằm dưới đất một tiếng rên rỉ đều không thể phát ra nổi.

“Dám ở trước mặt ta xưng lão tử, ta xem ngươi mới là không muốn sống!”. Nói xong còn vỗ nhẹ nhẹ trên trán dính đầy máu của hắn, mặt hắn bây giờ quả thật cùng khay đồng đều đồng dạng.

Lập tức đứng lên, học bộ dạng lưu manh trong tv, nói: “Ngươi dám hại ta trên sân đấu bị thương, con mẹ nó, cho ngươi vĩnh viễn không thể làm người”.

Duỗi ra một cước đập vào bộ phận quý giá đang trọng thương của đàn ông, lại dùng sức nghiến nghiến, sau khi thỏa mãn, ta nâng chân lên, xoay người cất bước đi, sau đó giơ lên hai tay pose một kiểu giống như sau khi kết thúc một trận thể thao, làm như cả trận đấu đều không có sự khúc mắc nào.

Nhìn lại, đoàn người đằng sau đã sớm rơi vào trạng thái hóa đá, nguyên một đám duỗi dài cổ miệng há lớn, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn về phía bên này.

Hừ, chưa thấy người ta đánh nhau bao giờ hay sao? lại có thể bị dọa thành như vậy. Thiệt là, ta gần đây rất giữ đúng chừng mực, đánh như vậy cũng không thể chết người được đâu, nhiều nhất thì cũng chỉ bị liệt dương mà thôi.

Mà người đầu tiên có phản ứng là tên tóc vàng, cùng khuôn mặt cứng ngắt và tái nhợt đi đến trước mặt ta, nói: “Cậu thật lợi hại, lần đầu tiên thấy có người đánh nhau mà như vậy...như vậy...”.

“Chính xác như vậy”. Ta tốt bụng vì hắn mà tìm từ ngữ thích hợp thay thế. Lại nhìn thấy khoe miệng tên tóc vàng có chút run rẩy.

“Ách...không sai biệt lắm”. Tóc vàng nhìn lên trời tựa hồ có điểm dở khóc dở cười, lại nhìn nhìn ta, rất kỳ quái hỏi: “Cậu làm vậy là có ý gì, đánh cũng đã đánh xong, còn giơ tay cao như vậy làm cái gì?”.

Thì ra là ta đến bây giờ vẫn duy trì cái tư thế hai tay giơ cao lên trời, ta bất đắc dĩ nhìn lên trời đưa ra một cái xem thường rồi nói: “Tôi biết rõ mà, nhưng không phải người ta thường nói nếu lỗ mũi bên trái chảy máu, thì phải giơ cao tay phải, nếu lỗ mũi bên phải chảy máu, thì phải giơ tay trái lên sao, hiện tại hai lỗ mũi đều chảy máu, đương nhiên là phải giơ hai tay”.

“...Vậy cậu vừa rồi, cuối cùng... chính là vì muốn máu mũi ngừng chảy mới cử động hai tay?”

“Đúng vậy, như thế nào?”. Ta có chút buồn bực.

“...Không có, không có việc gì”.

Về sau tóc vàng vì muốn cảm ơn ta nên kiên trì muốn tiễn ta về đến nhà, chúng ta cùng nhau trao đổi tên cùng phương thức liên lạc. Đáp ứng lần sau lại gặp mặt, a, thì ra là tên tóc vàng muốn hẹn ta lần sau lại cùng nhau đi chơi bóng rổ, đối với việc này bản thân ta cũng hết sức vui vẻ, dù sao cũng rất ít khi có thể gặp được đối thủ tốt như vậy.

Về đến nhà, mẹ vừa nhìn thấy vết máu trên áo của ta dọa bà nước mắt đều chảy ra, sau khi ta vất vả giải thích chẳng qua chỉ là chảy máu mũi, mới thoáng yên tâm. Sau đương nhiên lại nhận thêm vài cái đánh của mẹ ta, khá tốt là da thô thịt ráp vẫn có thể chịu được, bằng không chắc chắn hôm nay ta phải đi khám bệnh.

Sau khi ăn xong buổi cơm trưa, như thế nào không thấy tên tiểu tử họ Quân kia ta có điểm buồn bực, kết quả nghe nói đêm qua cơm nước xong, sáng sớm hôm nay phải đi trường học, ước chừng hội học sinh có chút việc phải xử lý. Nghe được tin tức như vậy, ta chỉ kém không có đứng dậy đập bàn vỗ tay, cao hứng còn không kịp nữa là.

Nhưng đến khi trời xế chiều ta lại bị mẹ uy hiếp cùng nàng xem phim hàn quốc dài tập. Nhiều lần ta tại trên ghế sa lon mà ngủ gật, không phải là bị mẹ đánh vào đầu vài cái thì cũng bị bà lớn giọng đánh thức.

Thật vất vả đợi cho đến thời gian buổi cơm chiều, ta nghĩ rằng thời gian cực hình cuối cùng cũng đã kết thúc, mẹ ta lại hăng hái nói: “chúng ta buổi tối tiếp tục”.

* oa oa bạn thụ đã man quá đi a... thế này thì chết con người ta rồi...

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Sáng sớm hôm sau, khi trời còn chưa sáng ta đã thức dậy, lưu lại cho mẹ một tờ giấy, nói là bạn cùng phòng giữa trưa tổ chức liên hoan, vội vàng thu thập một ít đồ đạc rồi thay quần áo, lại lên đường trở lại trường.

Lúc tới trường học mới có chín giờ một phút. Nhìn cửa phòng ngủ vẫn còn đóng kín gắt gao như vậy, xem ra mấy tên cầm thú tối qua ở trong phòng lại thức suốt đêm chơi trò chơi, lúc này không chừng là vừa mới nằm ngủ.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng, bên trong quả nhiên là một mảnh đen kịt.

Bức màn trong phòng ngủ bình thường đều có hai lớp, một lớp là lụa trắng hơi mỏng, còn một lớp làm bằng vải có tác dụng che đi ánh nắng. Bình thường chúng ta đều đem hai tầng kéo xuống, liền một chút ánh nắng cũng không thể lọt vào trong phòng, cả một đám đều thích không gian che kín như vậy, chơi trò chơi cùng ngủ thì không gì bằng.

Ta lấy điện thoại cầm tay ra, nương theo ánh sáng yếu ớt của điện thoại sờ soạn đi tới giường của ta, lại không may bị va chạm, đập đầu vào thành giường, lập tức ta quyết định ngủ đến không biết gì nữa nếu không quyết không đứng dậy.

Thẳng đến hai, ba giờ chiều, mấy người trong phòng ta mới lục tục thức dậy, rửa mặt qua loa, sau đó lại cùng nhau tụ tập thưởng lượng đến quán ăn cạnh trường. CƠM nước no nê, lại lết về phòng ngủ chơi game suốt đêm.

Về chuyện đi học của ngày mai, không có người nào quan tâm, nếu dậy không nổi để đến lớp thì tất cả đều lờ mờ trời đã an bài rồi.

Cuộc sống đảo lộn ngày đêm như thế cứ tuần hoàn lặp lại, rất nhanh lại đến kì thi cuối kì.

Bình thường không có một ai đem việc đọc sách để trong lòng, hôm nay nguyên một đám lại hồi phục lại bộ dáng học sinh ngoan hiền. Chẳng những mỗi tiết đều đến, lại cố gắng ngồi đến hết tiết, số lượt cúp giữa tiết cũng giảm đến đáng kể, càng đối với việc thầy giáo nói gì một câu cũng đều ghi nhớ trong lòng, xem nó giống như thánh chỉ. Dù sao lúc này thì mỗi câu nói của thầy giáo đều liên quan đến cuộc thi cuối kì, nó cũng xem như mấu chốt có thể vượt qua được hay không.

Mà lúc này có bạn gái của bạn học có năng lực khá tốt. Ý vào chính mình có bạn gái học tốt, thừa cơ lợi dụng một chút, chúng ta coi tiền như rác còn nguyên một đám cam tâm tình nguyện, thẳng kêu gào chỉ sợ hấn không cho mời. Ai kêu bạn gái hấn có tập vở ghi chép trên lớp đầy đủ, đó chính là tư liệu ôn tập rất quý giá, thiếu một thứ cũng không được.

Đem hết thầy tư liệu chuẩn bị đầy đủ hết, sao chép cũng sao chép, sửa sao chép cũng sao chép. Sau đó...lại y như trước bắt đầu chơi đùa, nên đương nhiên một điểm tiến bộ cũng không có.

Như trước suốt đêm chơi trò chơi, mộng ảo, hành trình, kinh vũ, như trước chơi đùa vô cùng cao hứng.

Đợi cho một người đột nhiên nhớ tới: “ngày mai tới ngày thi!” thì cái đám cầm thú kia mới ý thức được có nguy cơ, người vội vàng xem sách thì xem sách, gọi điện thoại thì gọi điện thoại, phô trương tài liệu thì phô trương tài liệu, đương nhiên còn có một, như trước đều không làm gì cả, như trước cứ như vậy chơi đùa.

Sau đó ngày hôm sau, nguyên một đám với hai cái mắt gấu mèo tiến vào trường thi, đối với bài thi vừa phát chỉ biết giương mắt ra ngồi nhìn, hối hận, tiếc như thế nào hai ngày trước không chịu ôn tập cho tốt.

Mây đen đầy mặt nằm sắp xuống bàn chờ cho qua hai giờ, khi tiếng chuông báo hiệu cuộc thi kết thúc vừa vang lên, nguyên một đám lại sinh long hoạt hổ như thường, hận không thể lập tức chạy về phòng ngủ giết chết cái tên lừa đảo kia. Hoàn toàn, từ đầu, đã quên luôn việc hai ngày sau lại có một môn thi tiếp theo.

Như thế tuần hoàn cứ lặp lại, học đối phó, rồi lại chơi game, rốt cục thời gian sau kỳ thi cuối kì cũng đã xong, cũng cho chúng ta một cái kết quả. Về phần có tốt hay không, chỉ dựa vào một câu, tất cả đều đồng trời tự sắp đặt.

Trở lại phòng ngủ, nguyên một đám cũng bắt đầu thu thập hành lý, chuẩn bị trở về nhà mừng lễ năm mới. Vốn là nhà ta cũng ở gần, trở về cũng thuận tiện, cho nên ta cũng không vội vã thu thập. Vì vậy ngồi ở trên giường xem bọn hấn bận rộn thu xếp.

Nhìn những người ở những tỉnh ngoài, thu xếp bao lớn bao nhỏ một đồng, ta lại nhìn xem ta chỉ có một cái ba lô để tại đầu giường. Xoa xoa đầu, hoàn toàn khác nhau rất xa.

Nhìn thời gian cũng không còn sớm lắm, ta cùng đám bạn cùng phòng nói thêm vài lời, dặn dò bọn họ nghỉ ngơi thì thường xuyên liên lạc, tiêu sái đem ba lô ném lên vai phải, về nhà.

Ở nhà vẫn chưa hết một tuần, ta thật sự là buồn chán đến cực điểm.

Nhàm chán. Ta thở dài một hơi, ở trường học thì lại ước thời gian sớm một chút được nghỉ, chờ đến khi nghỉ rồi lại cảm thấy không có gì để làm, người mà, con mẹ nó một chữ- thật không quen.

Hai ngày trước một dãy số lạ gửi đến cho ta một cái tin nhắn, bảo là muốn tổ chức họp lớp cấp 2, hy vọng lúc đó ta có thể đến.

Cấp 2? Nhiều chuyện quá khứ từ lâu, từ đầu ta hoàn toàn luôn luôn không có ấn tượng, không, phải nói là ta lựa chọn tận lực quên nó đi. Ai kêu cùng ta sinh hoạt trong đoạn thời gian u ám đó chứ. Ta còn thật không hiểu, lại có người bảo ta đến đó, bảo Đường Thể Kiệt ta đi tham gia họp lớp? hay là Hồng Môn Yên? Ta thực sự nghiêm túc nghĩ nghĩ xem năm cấp 2 có hay không đặc biệt qua người nào.

Nhưng nếu như người cảm thấy ta chỉ vì như vậy mà không đi, vậy mười phần sai. Con mẹ nó, ta cho tới bây giờ chính là một người luôn đóng vai phản diện chỉ một người đi trên một con đường riêng biệt. Cho nên đúng vào ngày hẹn đó, ta đúng giờ xuất hiện tại địa điểm như dự định trong tin nhắn.

Ta ngồi đầu, nhìn nhìn tòa nhà xa hoa trang nhã trước mắt. Nhà hàng này thật là to lớn, ở H thành chỉ có vài gia đình là có khả năng xây dựng khách sạn ở ngay trung tâm mặt tiền như thế này. Trong thành thị, nếu may mắn có được khu vực có địa thế tốt sẽ làm tăng thêm sự xa hoa cho khách sạn gấp mấy lần, tại H thành này ngành khách sạn chính là một ngành đang rất phát triển nhất.

Không thể tưởng được hội bạn học của chúng ta lại định tổ chức trong này, cả đám đều là con của cán bộ cao cấp, kẻ có tiền. Nơi này ta chỉ mới nhìn qua chứ chưa từng tiến vào ăn lần nào.

Ta từ từ đi đến bậc thang, bên trong phục vụ rất ân cần mở cửa cho ta. Ta cũng tỏ ra rất bình thường, cứ ngẩng cao đầu mà bước đi về hướng thang máy. Ta bước vào cửa chính khách sạn, trong đại sảnh rất nhiều người ăn mặc chỉnh tề, thấy ta họ đều nhìn qua với ánh mắt kì lạ.

Như thế nào, có người quy định không được ăn mặc trang phục ở nhà để đi chơi sao, cộng thêm một đôi giày vải thì không thể tiến vào khách sạn sao?

Ta đứng chờ tại cửa thang máy, nghe được bên cạnh có một tiểu quỷ cách ăn mặc giống như búp bê nói cùng một nữ nhân ăn mặc ngăn nắp gọn gàng: “Mẹ, mẹ xem anh trai kia ăn mặc thật lôi thôi.”

Nghe nói như thế, ta lập tức lia một cái ánh mắt sắc bén qua phía bên đó. Ta mỗi ngày đều tắm rửa, lôi thôi chỗ nào.

Bị tiểu quỷ hỏi một câu như vậy lại đón được ánh mắt hung ác của ta, người phụ nữ kia lúng túng nói: “Chu Chu, đừng nói lung tung, anh trai kia là trên lầu, xuống ăn một chút gì đó, nên không có thay quần áo”. Nói xong đối với ta nở một nụ cười áy náy.

Ta cuối cùng cũng ngộ ra một điều phụ nữ trên đời này là người am hiểu nói dối nhất, nhìn cô nói mà mặt không đỏ, khí không thở gấp, tâm cũng không động.

Ta trở mình một cái xem thường, một mắt nhìn bọn họ. Lúc này “Đình” một tiếng, cánh cửa thang máy mở ra.

Một đám người xông vào hơn mười người, chờ ta lấy lại tinh thần, thì cái không gian nhỏ cũng đã chật người, còn ta chỉ có thể đứng trong một góc nhỏ. Bất đắc dĩ chỉ có thể đứng im như vậy.

Lúc này cùng ta một chỗ còn có một nữ sinh khác, không có thấy hình dạng cô như thế nào, đại khái cảm thấy đáng người cũng không có tệ lắm. Bất quá không biết có phải hay không hay do ta tự tưởng tượng, ta cứ cảm thấy nữ sinh kia tựa hồ một mực cứ trộm dò xét ta.

Hừ, lại bị trang phục của ta dọa đến sao.

Vào thang máy, vừa định đưa tay nhấn tầng 6, ai ngờ bên cạnh có một tay nhanh hơn ta nhấn vào tầng 6. Vì vậy ta phối hợp lấy điện thoại cầm tay ra vuốt vuốt. Đột nhiên “Oa oa” hai tiếng ếch gọi, có tin nhắn.

Ta mở ra xem, dĩ nhiên là một dãy số lạ lẫm chắc hẳn là người trong nhóm đồng học, viết: “Thật vui vì cậu có thể tới:” . Đằng sau còn bỏ thêm cái kí hiệu khuôn mặt tươi cười.

Rất nhanh ta “A” một tiếng. Ngẩng đầu lại thấy nữ sinh vừa rồi đối với ta nở một nụ cười thân thiện.

Ta chau mày, nữ sinh này thật kỳ quái. Lớn lên bộ dáng khá là xinh đẹp cùng nhu thuận, khí chất cũng rất điềm tĩnh.

Lại “Đình” một tiếng, đến lần 6.

Bạn học tổ chức tại phòng 6301, nói là họp mặt bạn học, trên thực tế cũng chỉ là mọi người gặp nhau cùng ăn bữa cơm mà thôi. Ta kéo qua một nhân viên phục vụ, hỏi đường, theo phương hướng hẳn chỉ ta đi đến. Mà từ lúc này đến giờ, nữ sinh kia cứ một mực đi theo ta, ta vốn nghĩ chắc là vừa lúc tiện đường. Lại không ngờ lúc ta đi qua khúc ngoặt cô cũng đi theo.

Đi đến trước phòng 6031, ta ngừng cô cũng ngừng, quay đầu lại, ta vừa định đối với cô rống một câu: “Con mẹ nó, cõdi theo lão tử làm cái gì?”.

Cửa cách một tiếng mở ra, người vừa ra thấy ta liền lấp bắp kinh hãi, mà lúc ánh mắt nhìn đến nữ sinh đứng sau lưng ta thì hét lên một tiếng: “A, Tiểu Doanh, cậu là Trầm Tiểu Doanh. Tôi là Vương Tĩnh, Vương Tĩnh, cậu còn nhớ hay không, nhiều năm như vậy không gặp, cậu càng ngày càng xinh đẹp nha”. Vương Tĩnh đối với Trầm Tiểu Doanh một hồi nói chuyện thật nhiệt tình. Nói đến ta cũng ngẩn người.

Thì ra cô cũng tới tham gia cuộc gặp mặt của bạn học, cô ấy gọi là Trầm Tiểu Doanh.

Wương Tĩnh kia cũng bắt đầu phát hiện ra nữ sinh này đứng bên cạnh ta. Đầu nhích lại gần Trầm Tiểu Doanh, nhỏ giọng hỏi: “Cậu ấy...là bạn trai cậu?”

Trầm Tiểu Doanh lắc đầu, mỉm cười, nói: “Cậu ấy là Đường Thể Kiệt, cũng là bạn trong lớp của chúng ta.”

“Đường Thể Kiệt?!”. Rõ ràng âm thanh đã nâng lên quãng tám.

“Cậu xác định? Cậu nói có phải chính là Đường Thể Kiệt kia...”

Có thể là do ngại ta có mặt ở đây, Vương Tĩnh không dám nói rõ, nghiêng thân thể hướng sau lưng Trầm Tiểu Doanh co rụt lại, dùng ánh mắt như ra đa đối với ta quét qua quét lại.

Phiền chết, ta không phải là khỉ, cũng không phải vì các người mới tới đây.

Tâm tình không tốt ta đối với hai nữ nhân đứng ở cửa ra lệnh: “Tránh ra”.

Chỉ thấy Vương Tĩnh mặt thoáng chốc trắng không còn chút máu, vai cũng không chịu khổng chế mà run lên hai cái. Nghe lời, chân hướng bên cạnh xê dịch.

Mở cửa, ta mang dép vải bước vào phòng.

Một đám người đang cãi nhau, nhìn thấy ta tiến đến, trong phòng lập tức yên tĩnh một chút. Chỉ có vài giây, sau đó so với trước càng lộn xộn, tiếng nghị luận càng ngày càng nhiều. Đại để là đang suy đoán ta là ai đi, như thế nào mọi việc lại biến thành như vậy.

Ta đánh giá căn phòng, xem chừng là có tám, chín mươi mét vuông, thập phần rộng rãi. Trong phòng có cửa sổ lớn, cuốn bức màn che cửa sổ lên có thể thấy cảnh bên ngoài từ trên cao. Trên đỉnh phòng được đào rỗng một nửa thành hình cầu, ở giữa được treo một chùm đèn bằng thủy tinh, chùm đèn phát ra ánh sáng màu vàng nhu hòa. Mặt tường được trang trí bằng những bức tranh ***g trong khung gỗ, cả căn phòng tạo cảm giác cổ xưa, thoải mái, hoa lệ nhưng cũng không làm mất đi vẻ trang trọng.

Căn phòng được trang hoàng tráng lệ trong mắt ta cũng chỉ có thể thấy được hai chữ xa xỉ. Bởi vì phòng khá lớn, cho nên đặt tổng cộng hai cái bàn. Nhìn mọi người đều ngồi ở hai bàn hòa thuận, vui vẻ, ta cũng không biết ngồi vào đâu chỉ đứng ở một bên.

“Đường Thể Kiệt, cậu cùng tôi ngồi cùng một chỗ đi”. Trầm Tiểu Doanh tiến đến sau đó đối với ta như vậy nói ra.

Ta nhìn nhìn cô, vừa nhìn nhìn đến Vương Tĩnh đang đứng một bên nhìn Trầm Tiểu Doanh chăm chăm như thấy quỷ, khó có được tâm tình vui sướng ta liền đáp ứng.

Ngồi vào chỗ, ta ngồi bên trái Trầm Tiểu Doanh, mà Vương Tĩnh sống chết không chịu ngồi bên cạnh ta, lại đi đến bên phải Trầm Tiểu Doanh mà ngồi xuống, vị trí phía bên phải ta vẫn còn trống.

Bàn chúng ta chỉ có vài người cũng bắt đầu nói chuyện với nhau. Một tiểu tử nhân cơ hội hỏi ta: “Cậu là bạn học trong lớp chúng ta? Cậu tên là gì?”

Không đợi ta trả lời, sau lưng lại bỗng nổi lên một trận ồn ào.

Nhìn mấy cô gái ngồi đối diện ta đều giống như kẻ trộm, ánh mắt lại hướng về phía cửa chính phía sau lưng ta nhìn chăm chăm, mắt đều bốc lên sự thèm khát, chỉ kém không có chảy nước miếng. Có thể làm cho nữ sinh lộ ra biểu tình đói khát như thế, ta từ nhỏ tới lớn đều đã nhận thức được, ngoại trừ Quân Dật thì không thể có người thứ hai.

Cũng không nghĩ sẽ quay lại nhìn đến khuôn mặt kiêu ngạo tự đắc của tên xú tiểu tử kia, ta lấy đĩa trái cây đặt trên bàn vui vẻ lột vỏ, cho vào miệng, cắn, nhả xác, lại lấy thêm ra một trái ăn.

Phía bên tay phải ta một hồi náo động, một người muốn ngồi vào vị trí phía bên phải ta.

Ngay tại lúc đối phương chưa ngồi xuống, một cước đưa chân qua chỗ bên cạnh, nói ra: “Bên này có người, muốn ngồi mời ra chỗ khác”.

“Đừng lo, khi nào cậu ấy đến đây tôi sẽ đem vị trí này trả lại cho cậu ấy”. Người tới không nhanh không chậm hạ người xuống, rất ưu nhã đem chân của ta nâng lên, nhẹ nhàng đặt xuống mặt đất, sau đó dùng tay chỉnh lại tấm đệm, đặt mông ngồi xuống.

Ta phi, thật sự là không biết xấu hổ, hết lần này tới lần khác nữ sinh đều yêu mến cái tên này, nguyên một đám hưng phấn giống như phải bữa mê vậy.

“Cho người”. Bên trái truyền đến âm thanh êm ái, ta vội thức tiếp nhận đồ của đối phương đưa cho ta, cúi đầu xem xét, là một bó to quả đã được lột vỏ.

Hửm? Ta nghi hoặc.

“A, tôi rất thích việc lột vỏ quả trước khi ăn, kết quả lột một đồng, lại thấy ăn không hết, cho nên mới muốn hỏi cậu có muốn ăn hay không?”. Trầm Tiểu Doanh nhỏ giọng giải thích, mặt mỉm cười, khí chất ưu nhã cùng một bộ dạng thực nữ.

A? Là thế này phải không?

“Nói như vậy, tôi đột nhiên phát hiện mình có điểm đói bụng, nếu cậu không ngại có thể đem những thứ này cho tôi”. Xen vào giữa chúng ta chính là Quân Dật đang ngồi bên cạnh. Lúc này hắn ôn nhu nhìn qua Trầm Tiểu Doanh, hai mắt tỏa sáng.

Trầm Tiểu Doanh cười nhạt không nói gì.

Không khí thoáng cái trở nên thật kì lạ, mà kì lạ đâu ta cũng không thể nói được. Cảm giác, cảm thấy hai người này dường như đang chống lại nhau. Bất quá khó được nhìn thấy một nữ sinh không bị Quân Dật mê hoặc. Ta đối Trầm Tiểu Doanh hảo cảm cứ như vậy tăng lên.

Nhưng mà, tên tiểu tử họ Quân kia muốn cùng ta đoạt, nằm mơ. Ta một tay lấy hết quả nhét tất cả vào trong miệng, lại liếc mắt nhìn hắn một cái, lại để cho hắn giận ta dùng sức nhai vài cái, cứ như vậy vừa nhìn mặt hắn, ta nhai, sau đó “ực” một cái nuốt tất cả vào bụng.

“Ha, ha”. Mới vừa rồi không vui không buồn, Trầm Tiểu Doanh khó được cười ra tiếng, nghĩ đến hành động ngây thơ vừa rồi của chính mình, ta lần đầu tiên trong đời- bởi vì xấu hổ mà đỏ mặt.

Một bên Quân Dật không nói gì, chỉ là thu liễm gương mặt đối trá vừa rồi vẫn còn ở trên mặt, về mặt âm u nhìn vào hai người chúng ta.

Từ lúc Quân Dật ngồi xuống, tất cả chủ đề đều quay chung quanh người hắn.

“Quân Dật, cho cậu, vừa rồi cậu nói dối bụng, tôi...tôi tự tay lột”. Nữ sinh giấp ngừng ngừng nói.

“Cảm ơn”. Mỉm cười.

“Quân Dật, Quân Dật, nghe nói cậu bây giờ là chủ tịch hội học sinh, thật là lợi hại, lại ở trường đại học nổi tiếng như vậy”. Nữ sinh ắt sùng bái nói.

“Cảm ơn.” Vẫn là mỉm cười.

“Quân Dật, ừm...chính là muốn hỏi cậu, cậu ưu tú như vậy, vậy hiện tại...có bạn gái hay không?”. Nữ sinh bính lời vừa nói ra, lập tức khiến cho một hồi thổn thức. Đám con gái đều lắng tai nghe cùng trông mong.

“Trước mắt còn không có”. Nói xong lại dùng ánh mắt đen thâm thúy như vô tình hướng chỗ ta nhìn qua.

“Nếu vậy thì người đang ngồi đây đều có cơ hội rồi”. Nữ sinh đĩnh mặt đỏ tới mang tai nói, giống như nữ diễn viên chính may mắn chính là cô vậy.

Nam diễn viên nghe vậy mỉm cười: “Nếu nói như thế, thì đúng như vậy”.

“Nha, thật đẹp trai”

“Quá đẹp trai...”

“Trái tim của ta...”

Một đám sắc lang tình cảm quần chúng huyền ảo, cảm xúc cứ như vậy mà phát triển.

Ta xem tất cả như một trò khôi hài bình thường đang diễn ra ở trước mắt mình, đối trá đối trá đối trá, trong nội tâm đã nhắc tới cái từ này vô số lần.

Tiểu tử này ngoại trừ tính tình hơi hợm, suy nghĩ tốt nhiều điểm, luận nhân phẩm, luận thể trạng, luận sáng suốt, so với ta có chỗ nào hơn chứ. [tác giả: khách quan mà nói, hần ngoại trừ trừ nghệ nấu ăn còn lại so với người đều cường hơn, hơn hẳn người. Bất quá trừ nghệ nấu ăn đối với nam nhân mà nói cũng không phải danh hiệu gì...trực tiếp bị đá bay].

“Bạn học Quân thật sự là rất được hoan nghênh”. Trầm Tiểu Doanh lại đem một đĩa hoa quả đã được bóc sẵn đặt ở trước mặt ta, nói ra.

“Xuy...”. Đối với cái sự việc này ta cũng không có bình luận gì nhiều. Tuy hai người chúng ta không hợp nhau, nhưng không có nghĩa là ta thích việc cùng người khác ở sau lưng nói xấu huyền thuyên.

Bất quá ta cùng Trầm Tiểu Doanh cứ như vậy câu được câu mất mà hàn huyên, trong lúc đó tên tiểu tử họ Quân kia cứ hướng phía bên chúng ta nhìn qua nhiều lần.

Đối với Trầm Tiểu Doanh, trên thực tế là rất hợp ý với ta. Không nói nhiều lời lắm, cũng không như nữ sinh khác mê trai, trọng yếu hơn là đối với ta lại có vài phần kính trọng.

Những người khác khi biết được ta là Đường Thể Kiệt thì ánh mắt khác thường của họ làm cho ta cảm thấy rất không thoải mái. Mà ngay cả ngẫu nhiên chạm vào ánh mắt với ta cũng ngay lập tức cuống quýt chuyển dời tầm mắt, sau đó nhìn đi chỗ khác, nếu bình thường trong quá khứ ta sớm cho một quyền. Nhưng ngại tại trường hợp này ta cũng chẳng làm gì, lựa chọn nhắm mắt làm ngơ.

Cứ như vậy hồi tưởng quá khứ chừng được mười phút, nhân viên phục vụ đi lên hỏi có thể mang thức ăn lên hay chưa. Nhìn thời gian cũng đã không còn sớm, nên bảo họ mang thức ăn lên.

Trong thời gian ăn cơm, mọi người dị thường hưng phấn, uống rượu như nước, chỉ trong 20 phút vài người đã kêu hơn mười thùng bia, ta xem bọn họ là chuẩn bị không say không được. Ta không thích uống rượu, tự nhiên cũng không có người nào mời rượu, ta cũng thấy vui vẻ, thoải mái. Ngẫu nhiên đồng dạng bên cạnh ta còn có Trầm Tiểu Doanh cũng không uống rượu, cho nên cùng ta trò chuyện vài câu.

Một bàn đầy đồ ăn, đầy đủ sắc vị rất là phong phú, hương vị cũng rất ngon. Ta ăn không nhiều lắm, có lẽ do lúc trước ta ăn nhiều trái cây hơn. Nhưng mỗi món ăn đem lên ta đều ăn thử một miếng, lúc ăn lại thấy thật sự rất ngon, nên lại ăn thêm nhiều một chút.

** ha ha qua chương sau là anh công bắt đầu giở trò với em thụ rồi nha ha ha

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Thời gian cùng nhau ôn chuyện quá khứ cứ như vậy trôi qua, ăn cũng ăn no bụng, uống cũng uống được quá nhiều. Nguyên một đám trong tình trạng ngã trái ngã phải mà bước ra khỏi cửa chính khách sạn.

Quay đầu lại nhìn về Trầm Tiểu Doanh đang đi theo ở phía sau, vẫn là một thân nhẹ nhàng khoan khoái, ta nói: “Để tôi đưa cậu về nhà”. Tuy rất muốn nhanh chóng về nhà để ngủ một giấc, nhưng đã trễ thế này để một nữ sinh như vậy một mình về nhà thật không an toàn, việc đưa nữ sinh về nhà chính là nghĩa vụ mà một nam sinh phải làm.

Trầm Tiểu Doanh đối với lời nói của ta tựa hồ có chút kinh ngạc, ánh mắt mang theo ý cười đối với ta nói: “Cảm ơn, đã làm phiền cậu rồi”.

“Tiểu Doanh”. Tiếng gọi vừa rồi chính là Vương Tĩnh gọi, cô đối với ta cười nói xin lỗi, ta cũng chỉ gật đầu nhẹ, ý nói ta sẽ chờ. Vì vậy cô chạy đi.

“Quân Dật, cậu không sao chứ”.

“Đúng vậy, có một lăm không, tôi thấy cậu có điểm say”.

Là tên tiểu tử họ Quân kia cùng đám con gái háo sắc. Nhìn hần bộ dạng như vậy là do uống nhiều quá, chân liền đứng không yên, cong vẹo, bên cạnh nữ sinh vui mừng tranh thủ ăn đậu hủ của hần.

Đáng đời, tốt nhất là bị ngộ độc rượu rồi đưa đến bệnh viện, chết xong cho hết mọi chuyện, ta trong lòng thâm nguyện rửa.

“Nhìn cậu bộ dạng như vậy thì làm như thế nào mà trở về, hay để tôi đưa cậu về”.

“Hay là tôi đưa cậu đi”.

“Tôi đưa...”.

“tôi đưa...”.

Một đám con gái vì chuyện ai đưa Quân Dật về nhà mà tranh giành nhau tụi bụi.

Quân Dật nhắm lại hai mắt say nhập nhèm, lười biếng đưa cánh tay khoát lên vai nam sinh đứng bên cạnh mà tựa người vào, tư thế khêu gợi lập tức làm một ít nữ sinh si mê đến thét lên liên tục.

Giọng nói của hần vốn đã có từ tính, nay uống rượu vào lại càng trầm thấp hơn, vào lúc bầu trời đêm đầy yên tĩnh, tiếng nói nhẹ nhàng phiêu tán, giống như tiếng đàn, lời nói tựa như trêu chọc cũng chính là tiếng lòng: “Không cần, bạn học Đường sẽ đưa tôi về nhà, nhà của tôi ở cách vách nhà cậu ấy”.

Sau đó dùng ánh mắt vừa chứa nửa sardon vừa chứa nửa ép buộc cắt đứt những tiếng phản đối của người khác: “Hơn nữa để cho mọi người đưa tôi về, khi tôi về đến nhà rồi thì tôi cũng sẽ không an tâm, sao có thể để cho nữ sinh sau khi đưa tôi về lại trở về nhà một mình được.”

Một câu nói đầy đủ lý do lại hoàn toàn hợp lý, ngôn ngữ trong lúc đó lại phản phát hàm ý đầy sự bao dung cùng ôn nhu đối với các cô gái, sự cần này lại làm cho mấy nữ sinh kia lại tăng thêm vài phần tình cảm, tất cả đều tự động nuốt lại những câu nói vừa đến miệng. Trong nội tâm đối với người con trai trước mắt lại tăng thêm vài phần yêu mến.

Quân Dật thấy các nữ sinh tựa hồ cũng đã chấp nhận đề nghị này, đối với ta lịch sự gật đầu, nói: “Lại phiền toái bạn học Đường rồi”.

Bên tai ta vang lên tiếng ong ong, vốn còn muốn xem kịch vui, như thế nào chuyển một vòng lại dính đến ta, biến thành chính mình phải đưa hần về nhà. Đề xuống lửa giận muốn bạo phát. Đang lúc nhiều người như vậy nói ra, nhằm buộc ta phải mang người về sao? Nhưng lần này chỉ sợ làm người thất vọng rồi.

“Thật sự là không có việc gì, nhưng tôi đã lỡ đáp ứng đưa Trầm Tiểu Doanh về nhà trước rồi”. Ta bên ngoài cười nhưng trong không cười xem như hiển nhiên mà đối với hắn nói ra.

“Cái này...thật sự...ai”. Tiếng nói nhẹ nhàng ôn nhu vang lên, người nói chuyện mang theo ngữ khí không biết làm sao, trên mặt cũng khó nén biểu tình thất vọng. Thân thể say rượu thuận thể hướng bên cạnh ngã ngược lại, trên mặt đột nhiên tái đi, phút chốc một tay che miệng lại, rõ ràng là bộ dạng muốn nôn, trông vạ phần khó chịu.

“Quân Dật, cậu không sao chứ?”.

“Như thế nào lại như vậy, Quân Dật đang khó chịu, cậu còn nghĩ muốn đưa con gái về nhà”.

“Chính là một tên tiểu tử không có một chút nhân tính”.

“Gặp sắc quên bạn, thiết thời cho Quân Dật còn luôn xem cậu là bạn bè”.

“Nếu không phải Quân Dật lo lắng cho chúng ta là con gái, thì cũng không đến phiên người đưa cậu ấy về”.

Ta không có tính người? Ta thấy sắc quên bạn? Thực con mẹ nó, đám con gái này có mắt hay không vậy. Tiểu tử kia xem ta là bằng hữu từ lúc nào. Hắn dựa vào cái gì muốn chính mình đưa hắn về nhà, chỉ bởi vì tiểu tử kia ở cách vách nhà của ta? Không có nhìn thấy tên tiểu nhân âm hiểm nhất chính là hắn hay sao. Ta tức đến thở hổn hển, hai nắm tay nắm thật chặt, nghĩ muốn chửi lớn lại cảm thấy yết hầu như bị tắc nghẽn.

Tại ngay lúc sự nhẫn nhịn của ta sắp hết muốn bộc phát, một thanh âm đúng lúc vang lên giải vây cho ta: “Là tôi không tốt, vừa rồi thân thể tôi cảm thấy không thoải mái, nên mới nhờ bạn học Đường đưa tôi về nhà”.

Ta kinh ngạc quay đầu nhìn lại, lại thấy Trầm Tiểu Doanh đứng phía sau ta.

Cô ấy nhìn ta, đối với ta cười. Lòng ta cũng bắt đầu mềm đi, cũng đối với cô mỉm cười.

“Thì ra là như vậy, sao không nói sớm”.

“Tiểu Doanh cậu không thoải mái sao? Tôi có thể gọi các bạn nam khác tới đưa cậu về nhà”.

“Đúng vậy, nếu không tôi trực tiếp đưa cậu về”.

Đám nữ sinh đều lập tức đưa ra các đề nghị.

“Uhm, ta cùng Vương Tinh đợi một lát rồi cùng ngồi xe trở về cũng được”. Trầm Tiểu Doanh tính tình tốt lại đối với các cô gật đầu, nói: “Bạn học Đường, cảm ơn cậu, tôi có thể tự mình trở về, lại phiền cậu đưa bạn học Quân về nhà”.

Nhìn thấy Trầm Tiểu Doanh đối với ta vừa vui vẻ vừa chân thành như vậy, trong lòng biết là cô muốn giúp ta, ta lại mê muội mà đáp ứng. Sau lại hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Các nữ sinh thấy sự tình cứ như vậy đã được giải quyết, vội vàng ba chân bốn cẳng đem Quân Dật kéo đến vịn vào trên người của ta, còn phân phó ta thật kĩ.

“Đường bạn học, xin cậu nhất định phải đem Quân Dật đưa về nhà”.

“Đường đồng học, tôi cầu xin cậu đó”.

“Tôi xin cậu”.

“Đừng làm cho Quân Dật bị ngã”.

“Cậu nói xem Quân Dật như vậy trở về có hay không bị cảm lạnh, tôi nghe nói người uống say rất dễ bị trúng gió, hôm nay gió lại lớn như vậy...”

Lúc này lại cùng nhau kéo ta, còn xưng hô Đường bạn học, vừa rồi là ai trái nói ta là một người không có nhân tính, phải nói ta là người có sắc quên bạn. Cũng mệt mỏi việc xem đám con gái này tiếp tục si mê một bên làm cho ta hoa cả mắt, ta một phen dựng Quân Dật lên, thay đổi hướng trực tiếp rời đi. Mẹ kiếp, vừa đi một bên vừa phân nân, người này như thế nào mà nặng như vậy, chỉ kém không có gục xuống.

Đi được vài bước, ta gian nan quay đầu tạm biệt tất cả, hướng Trầm Tiểu Doanh nhìn lại, ai ngờ cô lại một mực nhìn qua bên này, ánh mắt trong không trung tiếp xúc với nhau, ta không khỏi kinh ngạc, sau đó hướng cô làm một khẩu hình miệng nói cảm ơn.

Cũng không biết có phải ta nhìn lầm hay không, cảm thấy cánh tay trên vai ta nắm lại thật chặt.

Ánh sáng nhiều màu sắc từ các ngọn đèn đường chiếu lên những thân ảnh trên đường tạo cảm giác thật ảo, các ánh đèn neon từ những tòa nhà cao tầng từ bốn phía làm bằng thủy tinh trong suốt phát ra, tạo cho người nhìn một cảm giác mỹ lệ, hư hư thật thật, cảm giác mỹ lệ ảo ấy làm cho những ngôi sao trên bầu trời đêm kia cũng trở nên ảm đạm hơn. Trách không được ai cũng đều nói cảnh đêm ở H thành là đẹp nhất, quả nhiên đúng vậy. Nhìn xem trên đường nhiều người qua lại, cách ăn mặc cũng không giống nhau, đối với họ mà nói lúc này cuộc sống về đêm mới là đang bắt đầu.

Ta thở ra một hơi, không khí ẩm ướt trước mắt lại mau chóng biến thành một đoàn sương mù. Trong nội tâm ta lại là một hồi tức giận, cảnh đêm tốt đẹp như thế, vì cái gì ta lại bị một đám mê trai kia van nài ta đưa tên tiểu tử này về nhà. Còn có, tên tiểu tử này còn muốn giả bộ tới khi nào. Thật sự là muốn mình đưa hắn về đến tận nhà sao?

Càng nghĩ càng tức, vì vậy một tay đẩy người kia ném tới bên đường.

Để xem hắn như thế nào mà giả bộ được nữa, ta chính mình đi trước.

Đi được vài bước, không có nghe thấy âm thanh như trong tưởng tượng, ngược lại dẫn đến vài người đi ngang qua đều nghị luận.

Chán nản lại quay lại chỗ kia, tiểu tử kia té trên mặt đất nằm ngửa mặt lên trời, con mắt nhắm chặt. Ta hung hăng ngay tại trên mặt đối phương cho vài cái tát.

“Uy, xú tiểu tử, đừng giả bộ”. Không tin hắn bất tỉnh.

Không có phản ứng? Cầm lỗ tai của hắn hướng ra phía ngoài mà lôi kéo, vẫn là không có phản ứng.

Ta nhăn lại lông mày, chẳng lẽ lần này là thật sự say? Lại thử vài cái, bất đắc dĩ phát hiện tiểu tử này quả thật là đã say.

Vậy bây giờ phải làm sao đây, để hắn một người nằm lại đây trong lúc này?

Nhưng mà nhìn hắn lớn lên rất đẹp mắt, trên đời gái mê hắn nhiều vô số, sẽ tình nguyện mà đưa hắn về nhà, nhưng chỉ sợ còn chưa đưa hắn về tới nhà thì sắc tâm đã nổi lên, khó bảo toàn cho hắn về nhà được an toàn. Tuy nhiên hắn có bị làm sao, như thế nào, ta cũng thật là cao hứng. Nhưng mà nếu như mẹ ta biết ta chính là hung thủ gián tiếp hại hắn, nhất định sẽ đem ta lột da rồi kéo đến trước cửa nhà dì Quân bắt ta thỉnh tội.

Quay về, ta nhận mệnh đem cái người té trên mặt đất vẫn không có nhúc nhích kia mà kéo lên, túm lấy một cánh tay đối phương xuyên qua phía sau gáy ta, lại để tay hắn khóa tại trên vai ta thật tốt, tay kia ôm lấy eo của đối phương, vịn đối phương đứng lên.

Thật sự là rất nặng, ta như thế nào càng ngày càng kém nha. Trong lòng âm thầm chửi rủa. Chỉ mong sao tiểu tử này có thể đền đáp cho ta, không cần phải đền chộc ta tức giận.

Đỡ lấy một con người nặng hơn mình nhiều lần, chờ đến cửa lớn của tiểu khu, ngay cả ta tự nhận là thể lực hơn người cũng không khỏi có chút thở không ra hơi. Dem bác trông cửa đang nằm trong ổ chăn gọi dậy, còn phải tận lực cùng hắn giải thích một đồng vắn đề lớn. Cuối cùng bác già kia mới không tình nguyện cho chúng ta đi vào cửa, trong miệng còn mắng: “Lũ trẻ bây giờ thật không ra sao cả, ở bên ngoài chơi đến muộn như vậy còn uống rượu say nữa chứ...”

Lão đại, chúng ta sớm đã trưởng thành rồi có được hay không, cho dù về ngủ cũng không có cái gì không đúng cả, hơn nữa uống rượu chính là cái người ở trên người của ta kia, người cùng ta nói cái gì chứ.

Cùng bên ngoài đèn đuốc sáng trưng bất đồng, trong tiểu khu sớm đã hoàn toàn đen kịt, ngẫu nhiên vài bóng đèn nhỏ ngoài đường cũng chỉ là phát ra chút ánh sáng mờ ảo.

Lại túm lấy cái người suýt nữa trượt xuống khỏi vai ta giữ chặt, nhưng không ngờ dùng lực quá mạnh, người nọ thoảng cái ngã vào trên người của mình, mất trọng tâm, vai trái của ta đập vào tường đá bên cạnh, bị đụng ta có chút hoảng hốt, dựa lưng vào tường chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.

Thế mà cái người còn đang ở trên người của ta nửa điểm tự giác cũng không có. Một tay để tại trên cổ ta, một tay vịn eo, nửa người dưới cũng dán sát vào người ta. Hơi thoắm áp cứ như vậy phun tại cổ của ta, môi ở ngay tại tai của ta cọ cọ vài cái. Ta lập tức cảm thấy bên tai phải một hồi ngứa ngáy.

Tai của ta luôn là bộ vị mẫn cảm nhất của toàn thân. Không biết vì cái gì, chính là chịu không được có người ở ngay bên tai nói nhỏ thì thào, chớ đừng nói chi là cọ cọ kiểu này. Mà lúc này ta lại cảm thấy một dòng điện từ tai chạy thẳng xuống eo phải, toàn thân bủn rủn run lên. Mỗi lần đi cửa hiệu cắt tóc, lúc không cẩn thận đụng vào tai phải, luôn luôn không khắc chế được mà phát run.

Cuống quít muốn đẩy người ở phía trên ra, nhưng đối phương lại tăng thêm lực đạo ôm chặt, thậm chí đem ta vây trong hai cánh tay của hắn cùng bức tường phía sau. Đối phương tựa hồ như vậy, đem mặt kề sát cổ ta, hơi thở cũng nóng dần lên.

Ta cứng người lại, cảm thấy có gì đó mềm mềm, ướt ướt nhẹ nhàng quần lấy vành tai của ta, sau đó đem trọn cái vành tai của ta vào một không gian nóng ấm, làm càn mà hút.

Trong đầu trống rỗng. Tùy ý đối phương đem chân chen vào giữa hai chân, cách một lớp quần mà nhẹ nhàng ma sát.

Thật nóng, toàn thân phảng phất như bị thiêu đốt, cảm giác nhiệt độ giống như thuốc màu nhỏ xuống vải vóc, một tắc một tắc bị nhuộm dần, một chút cứ từ từ khuếch ra. Theo tai phải lan tràn đến cả khuôn mặt, cả cổ, lại thông thả đi vào trái tim.

Bàn tay vịn eo đối phương cũng trở nên cứng ngắc, đầu ngón tay trắng bệch, gân xanh nổi lên che kín khắp mu bàn tay, phảng phất nếu dùng lực thì tất cả sẽ nổ ra.

Không biết làm sao.

Cảm giác ẩm ướt dính dính cứ một mực kéo dài, thông thả kéo dài ở bên tai, gò má, khóe miệng, theo một tiếng lẩm bẩm nhỏ: “Tiểu Kiệt...”. Tất cả mập mờ thoảng cái tiêu tan tại trong gió đêm. Ta một phen đẩy người kia ra.

Ta không thể tin được cảm giác của mình, vừa rồi ta đang làm cái gì? Bước chân như bị rơi vào hầm băng, không thể động đây.

Ánh mắt từ mặt đất chuyển qua cái người lúc này đang bán ngồi dưới đất, không thể nhìn thấy rõ mặt nên không biết biểu tình của đối phương như thế nào, tình huống vừa rồi là sao, ánh mắt mê mang cùng một chút mê luyến, nghi hoặc nhìn qua ta.

Không kịp nghĩ nhiều, ta chạy trốn chết.

“Phanh...”. Ta đem cánh cửa chống trộm đóng lại thật mạnh, mẹ ta sợ tới mức đang ngồi ở phòng khách say sưa xem phim hàn quốc cũng phải đứng vọt lên, như lâm vào đại địch nhìn chằm chằm ta.

“Tiểu Kiệt con làm gì, dọa người sao? Làm cái gì mà muộn như vậy mới về?”

“Họp lớp”

“À? Thì ra là đi tham gia họp lớp nên mới như vậy?”

“Mẹ nói Tiểu Kiệt...”

“Phanh...”. Lại là một tiếng đóng cửa thật mạnh, đem tiếng huyền não của mẹ ta ngăn ra ở phía bên ngoài phòng ngủ.

Mở ra cửa phòng vệ sinh, một tay đặt tại thành bồn rửa mặt, một tay nhanh chóng vặn bung ra vòi nước, đem nguyên cái đầu vùi vào trong bồn nước, cứ mặc cho nước lạnh từ từ bao phủ lấy đầu của ta, con mắt, cái mũi, miệng. Hơi nước lạnh phảng phất như đâm vào tới tận xương cốt, lại dùng nước lạnh gội lên trên người nhằm giảm bớt lửa nóng.

Ngẩng đầu, nhìn vào tấm gương trên tường để lộ ra khuôn mặt còn chút mê mang, lại đỏ ửng. Nhất là tai phải đỏ tươi cứ như có thể nở ra máu.

Một quyền đánh vào tấm gương thủy tinh, tuyệt không thừa nhận gương mặt trong gương kia chính là của ta.

Con mẹ nó, con mẹ nó, ta thề chửi mấy tiếng.

Ta vừa rồi làm cái gì? Tựa như loại nữ sinh bị trêu đùa mà mặt mũi tràn đầy đỏ bừng?

Nếu như vừa rồi chính mình không có kịp phản ứng, trong nháy mắt đó cũng sẽ bị hấn hôn. Cùng một nam sinh miệng đối miệng, chỉ mới nghĩ đến thôi thì ta đã cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, da gà nổi dựng đứng. Cảm thấy khả năng này không có, nên chối bỏ không tính.

Có khi là bị nhầm thành một nữ sinh nào đó mà như vậy? Nghĩ đến câu nói cuối cùng của tiểu tử kia, “Tiểu Khiết”. Nghe như danh tự của một nữ sinh. Cái quái gì, con mẹ nó, dám nghĩ ta là nữ.

Tiểu tử kia từ trên xuống dưới đều là sói, nếu đổi thành một nữ sinh khác còn không trực tiếp cho hấn say rượu loạn tính đi? Không có đạo đức, tâm súc sinh, gia súc, chỉ dựa vào nửa người dưới.

“Bành bạch”, hai tiếng, ta dùng sức vỗ vỗ hai má. Trán tỉnh một chút, Đường Thế Kiệt, con mẹ nó người một nam tử hán, đại trượng phu, sao có thể bị một tên say lợi dụng, mẹ nó xem như bị chó cắn. Cùng lắm thì đợi lát nữa cầm rượu sát trùng tiêu độc.

Về phần tên tiểu tử Quân Dật kia, con mẹ nó, ta mong cho hấn chết đi. Tốt nhất ngày mai vừa ra khỏi cửa phát hiện hấn nằm trên đường chết quách đi, chết là hết, lại yên tĩnh.

Tưởng tượng như vậy, trong nội tâm thoải mái hơn nhiều. Ta ngâm một điệu hát dân gian rồi cởi sạch quần áo, mở ra nước ấm, thư thư phục phục mà tắm rửa sạch sẽ. Sau đó lại để thân thể trần truồng trở lại phòng ngủ, trực tiếp mặc một cái quần lót rồi nằm sấp lên giường mà ngủ.

Tâm tình thoải mái, cảm giác ngủ thật là tốt, một đêm không mơ tưởng tới hừng đông.

Tùy tiện mặc quần áo, bò xuống lầu chuẩn bị lấp đầy cái bụng xẹp lép đã muốn dán vào sau lưng. Vẫn còn một ít sỏi cỏ, ăn tạm.

* oa, đối thủ nặng kí xuất hiện, tiểu công sẽ làm gì đây, đề tiểu thụ ra ăn hay quyết định buông tay...

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Xem ra mẹ đã làm rồi, trong phòng thực im lặng.

Ta nhàm chán mở ti vi, cầm điều khiển chuyển hết từ kênh này sang kênh khác, rất nhanh lại tắt đi hình ảnh, ta nhìn ti vi cứ như cười ngửa xem hoa. Đã lâu rồi chưa có xem, nghĩ đến khi còn béom ti vi mà lớn lên, lần này lịch sử sẽ không tiếp diễn nữa.

“Leng keng”. Có người nhấn chuông cửa. Ta đứng dậy đi tới cửa, cũng không nhìn xem là ai, trực tiếp mở.

“Cậu...con mẹ nó cậu tới làm gì?”. Nhìn thấy người tới, ta lớn tiếng chất vấn, liếc thấy phản ứng của hấn không được tự nhiên.

Người tới dùng ánh mắt đen đầy u ám nhìn chằm chằm vào ta chừng vài giây, nói: “Cũng không có chuyện gì, chính là nghĩ đến cảm ơn cậu đêm qua đã đưa tôi về nhà”.

Ta cứng đờ, chẳng lẽ hấn nhớ? có nên hỏi không: “Biết rồi, nếu không còn chuyện gì thì có thể biến”. Không hỏi hấn chuyện ngày hôm qua, ta trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Đang định đóng cửa, lại bị một tay của hấn đỡ lấy, ta vì vậy mà quát: “Con mẹ nó cậu còn có chuyện gì?”.

“Mẹ cậu sáng nay gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi phải cùng cậu ra ngoài mua mấy bộ quần áo, nói là quần áo của cậu có điểm...nhìn không ra con người, không thể mặc”.

“Không cần, tôi đối với quần áo của mình rất là hài lòng”. Ta thuận thế lại chuẩn bị đóng cửa. Chết tiệt, lần thứ hai lại bị cản lại.

Mà hành động kia của ta cứ như là một trò giải trí của hần, khoe môi nhếch lên nói: “Nhưng mà mẹ cậu nói, nếu như hôm nay không mua quần áo nào cho vừa mắt, đứng đắn, thì về nhà cứ chuẩn bị một tấm chăn đơn, bởi vì đi đi về về toàn bộ quần áo của cậu đóng gói quyên tặng người nghèo trong khu này rồi”.

Ta nhin không được đỡ trán mà thở dài một cái, mẹ, người như thế nào có thể làm như vậy, có cần phải tỏ ra gà mẹ như vậy hay không.

Y phục của ta có chỗ nào nhận không ra người chứ, vừa tiện nghi lại giá rẻ, cũng không phải là tham gia tiệc tùng gì, mặc đứng đắn như vậy cho ai xem.

Còn có, ta mua quần áo tại sao phải gọi tên tiểu tử họ Quân này theo giúp ta mua chứ.

Đối phương như nhìn ra nghi ngờ của ta, lại nói: “Mẹ cậu đối với khiêu thẩm mỹ về quần áo của cậu không dám gạt bừa, cho nên mới bảo tôi đi theo”.

Con mẹ nó, tại sao cái gì cũng đều nói hết cho hần như vậy chứ, ta còn có thể làm sao, lại không thể chỉ quần một tấm chăn đơn? Mẹ gần đây nói được thì làm được. Cầm tức nhìn đối phương khoảng mười mấy giây, sau đó tâm không cam lòng không nguyện cũng phải cầm lên cái chìa khóa mà đóng cửa lại, cùng Quân Dật đi ra ngoài cùng hần bước lên “hành trình mua quần áo”.

Nghen hòng trần trối nhìn tòa building trước mắt. Trong thời đại Thương Thành, biểu tượng hết thấy xa xỉ phồn hoa chính là Thương Thành. Nhiều nhãn hiệu nổi tiếng trên thế giới đều có thể tìm được ở trong này, nhưng cũng đồng nghĩa với việc nếu như người không có nhiều tiền mặt, thì cũng không nên mơ tưởng bước vào bên trong.

Nhưng cái này cũng không phải trọng điểm, quan trọng nhất là, nơi đây không phải là loại địa phương mà người như ta có thể vào.

“Cậu điên rồi sao? Có biết đây là nơi nào hay không?”. Ta cầm tức nhìn cái tên trước mắt vẫn không có biểu tình nào.

“Biết rõ”.

“Vậy cậu có biết đồ đạc bên trong chỉ cần tùy tiện lấy một cái cũng có giá đến một năm tiền phí sinh hoạt hay không?”

“Không có khoa trương như vậy đâu, chúng ta cứ bình thường mà vào thôi, hơn nữa mẹ cậu cũng đưa cho tôi tiền.”

Mẹ kiếp, không phải là tiền của hần nên hần mới không quan tâm. Ta cũng không muốn từ nay về sau mẹ ta và ta chỉ có ăn cháo với đồ chua. Hần muốn đi cũng đừng có kéo theo ta, ta dưới chân vừa chuyển đang muốn bỏ đi. Ai ngờ đối phương như nhìn thấu ý nghĩ của ta, một phen túm lấy cổ áo ta, cứ như vậy dắt ta vào cửa chính của tòa nhà.

Ta đối với sàn nhà cẩm thạch dưới chân có thể chiếu ra bóng dáng của mình mà sợ đến phát run. Hết thấy đối với ta, bất luận về tướng mạo hay trang phục đối với cảnh vật xung quanh quả thật là rất không thích hợp với nhau, làm cho ta có cảm giác không chân thực. Nếu không bị Quân Dật kéo vào, thì nhất định cả đời này mình cũng không bao giờ bước vào nơi này.

Mà người trước mắt lại bình tĩnh thong dong, cử chỉ nhả giống như hoàng tử trong truyện cổ tích ngày xưa, làm cho người ta có loại ảo giác, hần vốn luôn sống trong cuộc sống như vậy.

Phi, cái gì mà cổ tích ngày xưa chứ, cái gì mà hoàng tử chứ, chính mình khi nào thì lại trở nên chán ghét như vậy, chắc chắn là do xem phim Hàn Quốc quá nhiều? Hơn nữa hần ở chỗ nào thì giống hoàng tử, ảo giác, đây chính là ảo giác.

Bỏ qua những ánh mắt khác thường xung quanh, phát hiện mình gần đây thường xuyên làm loại sự tình này. Cúi đầu thoáng đánh giá trang phục chính mình, thực sự quái như vậy? Sẽ không, rất bình thường mà, một thân quần áo thể thao, một đôi giày chơi bóng. Đại bộ phận nam thanh niên đều không phải ăn mặc như vậy? Ta cảm thấy thật nghi hoặc.

Đi theo Quân Dật tiến vào một cửa hàng, cũng không biết trong tiệm đó bán gì, không có biện pháp, ta trời sinh đối với tiếng nước ngoài không có khái niệm gì hết.

Trong tiệm nữ nhân viên bán hàng vừa thấy có khách tiến vào cửa, liền cúi đầu đón chào, khi thấy Quân Dật, liền nhìn đến không chớp mắt.

Hừ, lại là vì cái bộ dạng đẹp mã của hân.

“Hừ!” ta qua loa tạo ra một cái âm thanh, đơn giản đem người bán hàng kia lôi trở lại cuộc sống thực. Chỉ thấy nàng đỏ hồng cả mặt, một lần nữa lấy lại nghiệp vụ đưa ra khuôn mặt tươi cười hướng đến ta, sau đó lại một lần nữa ngây dại.

Hừ, bị bộ dáng “Phong tư trác tuyệt” của đại gia ta làm cho sợ hãi, đứa nhỏ đáng thương.

Quân Dật ho nhẹ một tiếng, tựa hồ có chút bất mãn với thái độ phục vụ của đối phương, nhíu nhíu mày.

Người bán hàng lấy lại cảm giác, lại hận không thể co lại hai cái bàn tay của chính mình, sửa sang lại biểu tình cứng ngắc trên mặt, lại quay sang cười hỏi: “Quý khách, cần mua gì?”.

Một tay kéo ta đến trước người, Quân Dật lạnh lùng nói: “Tìm vài bộ quần áo thích hợp với cậu ấy”.

Năm phút đồng hồ sau.

Nhìn trước mắt một đồng quần áo với nhiều màu sắc khác nhau, ta đau cả đầu. Những bộ quần áo này cũng không có thích hợp với chính mình được không, màu sắc tươi sáng như vậy, làm sao mà mặc đi ra ngoài?

Một đôi tay thon dài từ bên trong lấy ra một kiện áo khoác nhưng màu đỏ tươi, một kiện áo màu xanh biếc có dệt kim tuyến, cộng thêm một cái quần jean treo dây trang sức thật dày nặng ném tới cho ta, ánh mắt nghiêng nghiêng qua hướng phòng thử quần áo. Ý bảo ta đi thử quần áo.

Không phải chứ, màu sắc đỏ tươi như vậy, cái này không làm cho người ta ngại sao, chớ nói chi là những đồ trang sức đến đáng sợ kia. Ta trừng mắt nhìn quần áo trên tay, tiểu tử này không phải là muốn đùa giỡn ta đi.

Quân Dật trưng ra một bộ mặt gian xảo mà nhìn ta, không để cho ta cự tuyệt lại, hân tiến lên một bước cưỡng chế đem ta đẩy mạnh vào phòng thay quần áo.

Ta ở bên trong mất đến mười phút mới cương quyết mở cửa ra.

“Xì”. Người bán hàng vừa nhìn thấy cách ăn mặc của ta, nhất thời buồn cười mà cười ra một tiếng.

Ta sắc mặt không tốt trừng mắt nhìn Quân Dật, tiểu tử này dám đem ta làm trò cười, nếu không phải hiện tại đang ở loại địa phương này, ta tuyệt đối xông lên trước tìm hân liều mạng.

Tính ra tiểu tử kia rất thức thời, chỉ là như có điều suy nghĩ đối với ta nhìn chung quanh một vòng. Dem áo khoác đã ngoại vốn đang mở rộng kéo lên, lại kéo vạt áo lộ ra bên ngoài, tiếp đó lại giống như không thích hợp mà một lần nữa kéo ra, sờ vào bên trong đem quần kéo lên trên eo. Sau đó từ đầu tới chân đem ta nhìn qua mấy lần nữa, cuối cùng lắc đầu, tỏ vẻ không hợp cách.

Làm cho ta quả thật muốn một quyền đánh vào sau gáy hân.

Xoạt xoạt lại là mấy bộ y phục bay tới, nếu như vừa rồi quần áo có vẻ quá khoa trương, hiện tại tuyệt đối chính là rất kiều ngạo, một thân đen, áo sơ mi màu đen, áo khoác màu đen, quần tây màu đen, mẹ kiếp, còn kém không có phối hợp thêm cái mắt kính màu đen nữa, tiểu tử này cho ta là đại ca xã hội đen sao?

Để cho hân giận, ta nín chặt lấy áo khoác cùng tây trang trong tay, quả thật muốn một tay mà đem xé nát, nghĩ lại đến tầm chán đơn, đành nhận mệnh đi thay đổi một lần nữa.

Lúc đi ra lại tự nhiên cấp cho người bán hàng thêm một lần hài hước cười thành tiếng.

Kế tiếp quần áo phối hợp càng ngày càng thái quá, càng ngày càng nhiều màu sắc chói, ta triệt để nghỉ vẫn có phải sự tin tưởng của mẹ ta có vấn đề?

Không phù hợp, đổi, không hợp, đổi, tới lui xoay chuyển ta đến cháng váng đầu óc. Cũng không biết có phải Quân Dật là cố, mỗi lần thay đổi quần áo đi ra, luôn lấy một bộ dáng chăm chú suy tư, giống như vô tình ở ngực ta đụng, trên lưng, trên mông cứ sờ qua sờ lại. Trong não ta nghĩ hô to một tiếng quấy nhiễu

Cuối cùng khi ta từ phòng thử áo đi ra lại bị nói không thích hợp, “phụt”, dây thần kinh trong đầu ta bị chặt đứt. Ta cởi cái áo khoác màu hồng trên người ra ném xuống đất, cũng không để ý tới người bán hàng đau lòng mà nhanh chóng gọi lại.

Lão tử ta mặc kệ, muốn lão tử chịu mấy cái trò tra tấn này, thà rằng quần một tấm chăn đơn còn hơn.

Vậy mà...vậy mà...vậy mà tên tiểu tử kia lại...nở nụ cười?

Thoáng cái sáng tỏ, tiểu tử này là đang đùa giỡn ta, đem ta thành con khỉ mà trêu chọc. Ta nổi giận gầm lên một tiếng rồi vọt tới, mặc kệ cái địa điểm gì, cái gì quần áo rách nát, cái gì chăn đơn, con mẹ nó, lão tử đều không thèm để ý tới nữa. Trong mắt chỉ còn lại cái nụ cười của tên tiểu tử kia.

Hai tay ta đơn giản bị chế trụ, giữ chặt lại ở sau lưng, cả người bị dắt đến nhét vào trong phòng thay quần áo nhỏ hẹp, lại bị đặt tại trên tường. Chỉ thấy Quân Dật vươn tay đem cửa đóng lại, lại nở một nụ cười tà tiến đến bên tai phải của ta, nhẹ nhàng mà thở ra, nói: “Tiểu Kiệt! Đây là trừng phạt cho việc tối hôm qua cậu dám đem tôi một mình ném ở ven đường.”

Hắn nhớ rõ, nhớ rõ chuyện phát sinh đêm qua.

Nói cách khác hôm nay là hắn cố? Căn bản hắn không có uống rượu, cố đem ta biến thành nữ sinh mà đùa giỡn, cố làm bộ muốn hôn ta?

Còn có một câu “Tiểu Kiệt” kia, cũng không phải như ta nghĩ là danh tự của cô gái nào đó, mà là đối với ta gọi? con mẹ nó, ta khi nào thì cùng hắn quan hệ quen thuộc đến mức có thể gọi tên ta một cách thân mật như vậy?

Ta cùng hắn, con mẹ nó, không phải từ xưa đến nay luôn là kẻ địch sao?

Tất cả những nghi vấn tại trong đầu ta mà xoay vòng, mà từ xưa đến giờ đầu ta cũng không phải nhanh nhạy gì, giờ lại càng loạn thành một đoàn.

“Tiểu Kiệt thân ái, bộ dáng cậu mở miệng như vậy, rất dễ làm cho tôi xúc động nha”. Quân Dật tại một bên tai của ta mà nói nhỏ, sau đó còn vô sểm tay dùng sức giữ thắt lưng ta, lại đi xuống mông mà khiêu khích.

Một câu đều không nói được. Chọc giận đến toàn thân phát run.

Làm thịt hắn, ta hôm nay nhất định phải làm thịt hắn. Con mắt một hồi trừng lớn, ta tin biểu tình hiện tại của ta nhất định rất dữ tợn.

Cho dù tiếng đập cửa bên ngoài ầm ầm vang lên, người bán hàng ở bên ngoài không ngừng gọi “Quý khách, quý khách”, ta cũng chú ý không được, như là hoàn toàn không nghe thấy. Cho dù ngày mai sẽ bị tố cáo cố ý giết người cũng không có gì, tại trong lúc này đầu của ta chỉ còn lại ý nghĩ phải làm thịt tên tiểu tử này.

Cùng lắm thì đến lúc đó đem toàn bộ mạng ta tới chỗ Di Quân tạ tội.

Sau đó...hết thấy phẳng kháng đột nhiên bị đình chỉ, ta không dám tin nhìn người trước mắt.

Quân Dật vẻ mặt cười khổ: “Không phải đã nói tôi rất dễ xúc động sao, cậu cứ như vậy nhích tới nhích lui...”

Kề sát phía dưới đang có giớ thô cứng đang đẩy lấy ta.

Là đàn ông thì ai cũng biết đó là cái gì. Làm ta khiếp sợ không phải việc hắn có phản ứng, loại sự tình này là đàn ông đều sẽ có. Mà là hắn lại có phản ứng đối với ta, đối với một nam sinh như ta có phản ứng?

Một cử động nhỏ cũng không dám. Loại tình huống này chỉ cần vớ một cái là rất dễ dàng làm bùng nổ.

Kinh ngạc, sợ hãi, chán ghét, những từ này cũng không đủ để hình dung tâm tình hiện tại của ta. Thân thể thoảng cái lạnh ngắt, tâm tình phức tạp giống như bị rơi vào giữa không trung, tìm không thấy một điểm dừng.

Quân Dật còn không có buông ta ra, vẫn duy trì trời buộc ta, bắt quá dù cho hiện tại hấn thả ta ra, cũng nhất định sẽ phát hiện được thân thể ta sớm đã khuất phục cũng không nghe được mệnh lệnh từ não bộ nữa, căn bản là không nhúc nhích được.

“Chờ một chút...đợi thêm một lát...chúng ta sẽ đi ra”. Thanh âm có vẻ rầu rĩ cùng chút áp lực vang lên tại trên đầu của ta.

Ra khỏi cửa tiệm. Ta một mực ngoan ngoãn bị Quân Dật lôi kéo, không có để ý xem hấn mua cho ta cái quần áo gì, tự nhiên cũng không có thấy rõ được giá cả trên quần áo làm ta lú lờ. Cứ như vậy một đường đàn độn trở về nhà.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Về đến nhà, mẹ nhìn quần áo do Quân Dật chọn, khen không ngớt miệng, cứ nói hấn thật tinh mắt, rất biết cách lựa chọn.

Khi thấy ta không nói lời nào mà ngồi yên tại trên ghế sa lon, mẹ đẩy đẩy Quân Dật, kỳ quái mà hỏi: “Tiểu Kiệt làm sao vậy, hôm nay mua quần áo có chuyện đã kích gì sao?”

Đúng vậy, chịu đã kích. Quân Dật trong nội tâm nghĩ như vậy, trên mặt vẫn là một mực ôn nhu đáp: “Có lẽ hôm nay thử quần áo nhiều nên mệt”.

“Uh, chắc là vậy nên mới có như thế, thằng nhỏ này, xem ra chưa có thấy qua nhiều hàng sa hoa, nên bị hù sợ, cả ngày đều thích mặc đồng phục, nếu không thì chính là hàng vỉa hè, thật không biết nó là thay cho đi hay cho cha nó mà tiết kiệm tiền”. Mẹ nhỏ giọng oán giận nói.

“A, đúng rồi, chú khi nào thì trở về, cháu nghe nói công ty của chú dường như muốn về đây mở rộng thêm”

“Đúng vậy, xem ra cỡ một tháng nữa. Thật cao hứng nha, trở về cũng thật tốt, cả năm ở nước ngoài cũng không biết có bị gái Tây quần lầy hay không”.

“Ha ha, sẽ không đâu, dì so với những người bên đó còn xinh đẹp hơn, hơn nữa chú lại rất thích dì, nên tuyệt đối sẽ không có chuyện đó đâu”.

“Ai u, Tiểu Dật thật biết cách nói chuyện nha”.

Ta không muốn thừa nhận, nhưng con mẹ nó ta thật sự đang trốn tránh Quân Dật.

Kể từ sau ngày đó, ta phát hiện chỉ cần nhìn thấy ánh mắt Quân Dật, ta sẽ vô thức mà lảng tránh. Mà cho đến bây giờ chỉ cần nhìn thấy bóng dáng của hấn, ta sẽ trực tiếp bỏ chạy. Chính mình khi nào tự biến mình chịu uất ức thành như vậy.

Nhưng là...nhưng là ta thật sự không biết làm thế nào để đối mặt với hấn.

Trước kia tuy quan hệ không hợp nhau, chỉ cần đứng chung là cãi nhau ầm ĩ, nhưng tuyệt đối chưa từng giống như vậy...như vậy xấu hổ.

Đúng, là xấu hổ. Chưa bao giờ nghĩ tới một người mình quen biết là đàn ông lại đối với chính mình sinh ra dục vọng. Mà bản thân lại suy nghĩ cũng có hạn, thật sự không thể giải thích, cũng chưa từng nghĩ tới loại sự tình này có ngày lại rơi vào trên người chính mình. Đối tượng lại là người cùng mình lớn lên từ nhỏ.

Cũng bởi vì sự kiện đó, mà hai ngày này chính mình liều mạng đi tìm hiểu thêm kiến thức về phương diện này.

Vì muốn tìm hiểu thêm nên đọc các thông tin thực tế, còn cố chạy đi đến tiệm bán đĩa mà mượn VCD. Nghĩ đến biểu tình của ông chủ khi nhìn thấy ta mượn VCD có vài phần kinh ngạc, ta hận không thể đập vào mặt đối phương một cái. Lão tử ta không phải đồng tính luyến ái, chỉ là muốn nghiên cứu, nghiên cứu một chút cũng không được sao?

Cầm đĩa trở về, vụng trộm giấu ở dưới gối đầu, ngày hôm sau đợi cho mẹ đi làm, trong nhà chỉ còn lại mình ta, giống như kẻ trộm chạy xuống dưới lầu, nhiều lần thận trọng xác định tất cả cửa sổ trong phòng đều đã đóng kỹ, mới mở ra VCD, lại đeo vào tai nghe, rồi nhìn vào TV.

Mở đầu khá tốt, bên trong là hai người nam hẹn tới một địa điểm gặp mặt, sau đó đi dạo phố mua đồ, rất bình thường. Lại đổi qua cảnh khác, hai người tới trong phòng, nói chuyện phiếm, chậm rãi bắt đầu ôm nhau hôn rồi sờ, sau đó tiếng đến phòng tắm tắm rửa, những cảnh này mặc dù đối với chính mình có điểm buồn nôn, dù sao vẫn còn miễn cưỡng có thể tiếp nhận được.

Nhưng khi chứng kiến hai người kia đi đến trên giường, bắt đầu liếm mút, đón lấy, một người trong đó đưa bộ vị cắm vào bộ vị kia của một người khác, ta thiếu chút nữa đem tất cả nôn ra hết. Có thể thấy hình ảnh này đối với ta quả thật đánh sâu vào trong thị giác.

Ta rút tai nghe, luống cuống tay chân xông vào phòng bếp, run rẩy rót cho mình một chén nước, ngửa đầu uống một hơi, rất rõ ràng...ta bị sốc. Trong đầu nhiều lần hồi tưởng đến hình ảnh cực kỳ rung động vừa rồi.

...Hai người nam...nửa người dưới...cắm vào...lắc lư...rút ra...lại cắm vào...

Mặt đỏ tới tận mang tai.

Trong đầu không ngừng lặp lại.

Cắm vào...rút ra...

Nghe được tiếng chuông cửa, theo bản năng chạy tới mở cửa.

“Cậu đang làm cái gì, mặt như thế nào lại hồng như vậy?”. Một đạo thanh âm rất xa bay tới.

Ta hoảng hốt ngẩng đầu lên, thấy Quân Dật đang đứng ngay trước mặt quan tâm nhìn ta. Sau đó hần lướt qua ta nhìn vào trong nhà, ở bên trong dạo qua một vòng, cuối cùng ánh mắt đứng yên ở một chỗ bất động.

Ta xoay đầu, theo ánh mắt của hắn mà nhìn lại.

A – cái đĩa kia vẫn còn đang mở...

Giữa phòng khách, trong tv LCD 32 in, hai người đã sớm biến hóa tư thế, một người với tư thế nằm sấp, hai chân tách ra, người khác lại nằm trên lưng của hắn, hai cổ thân thể trước sau lắc lư, tuy nhiên nghe không được âm thanh, nhưng chỉ cần là người sáng suốt thì liếc mắt một cái đều nhìn ra bọn họ rõ ràng...rõ ràng đang làm việc gì.

Gian phụ *** phụ, trong đầu ta đột nhiên hiện ra cái từ này.

“Cái này...đây là cái gì?”. Một đôi con ngươi đen cứ như vậy nhìn qua ta.

“A...a..a”. Ta mở miệng rộng, lại không thốt ra một cái âm thanh chuẩn xác nào. Chột dạ, sự thật bày tỏ trước mắt không thể nào nói xạo.

“Cậu...cậu ở bên trong chính là đang xem cái này?”. Người tới tựa hồ hiểu rõ nói.

“Không, không phải, cái này...tôi...tôi chỉ muốn nghiên cứu một chút thôi.” Ta như một đứa nhỏ bị người lớn giáo huấn, cúi đầu, tay chân luống cuống. Mọi người nói có phải người đi trộm mà bị bắt, cũng giống như ta hiện giờ xấu hổ sao chỉ muốn trực tiếp chết đi?

Con ngươi đen nhìn vào ta chằm chằm, như cảm thấy đã đúng, nói: “Thì ra cậu lại là cái loại háo sắc này”.

Cái gì...háo sắc?

Chân chính mà nói thì cái loại háo sắc này không phải là hấn sao? Dựa vào cái gì mà chính mình chỉ mới xem cái loại này thôi đã bị lên án.

“Còn không phải bởi vì cậu làm cái chuyện chán ghét như vậy đối với tôi, bằng không tôi như thế nào lại muốn mượn cái loại phim biến thái này về xem.” Vừa nghĩ tới là tiểu tử này không đứng trước, biểu tình chột dạ vừa rồi thoáng cái biến thành khí thế hùng hồn.

“Chán ghét, cậu cảm thấy tôi đối với cậu làm như vậy là chán ghét?”. Quân Dật biểu tình rất kỳ quái nói.

“Vốn dĩ là như vậy, cậu nghĩ lại mà xem hai thằng đàn ông lại làm loại sự tình này, vốn cũng rất chán ghét.” Vì để tăng cường hiệu quả, ta còn cố nhẹ gật đầu.

“Ừ, con mẹ nó cậu làm cái gì?”.

Quân Dật cứ như vậy đẩy ta vào phía trong rồi đóng cửa lại, đi ngang qua còn đem Tv tắt luôn. Sau đó cứ như vậy một bên cười tà một bên hướng ta đi lại gần.

Bị biểu tình âm trầm trên mặt hấn dọa sợ. Hấn mỗi bước đi đến, ta lại lui về phía sau một bước, thẳng đến khi chân ta đụng đến sô pha đằng sau, không cẩn thận liền ngã vào trên sô pha mềm mại.

“Trên thực tế cậu cần bản không cần mượn mấy loại phim này về xem, cậu muốn biết cái gì, tôi cũng có thể dạy cho cậu mà”.

Vừa dứt lời, ta chỉ thấy trước mắt nhoáng một cái, đã bị Quân Dật áp nằm trên ghế sa lon.

Ta cảm thấy không khí trong ***g ngực thiếu chút nữa đã bị đối phương ép hết, hét lên: “Làm cái gì? Con mẹ nó cậu đi xuống cho tôi.”

Đối với sự phẫn nộ của ta, lại xem như không có chuyện gì, tâm tình hấn giống như rất tốt, đem hai tay ta khóa chặt hai bên sô pha.

“Cậu không biết là...cái tư thế vừa rồi của hai người kia cũng không sai, chúng ta cũng có thể thử một chút.” Nói xong lại học động tác của hai người lúc nãy trong TV, dùng sức một cái đem ta trở mình nằm úp sấp, đổi thành mặt ta hướng xuống đất, lại đem hai tay ta cố định trên đỉnh đầu.

“Không cần phải...”. Ta cảm thấy được thanh âm của ta giống như thiếu nữ bị người cường gian.

Mà bình thường, đối với cái hành vi lưu manh như vậy đối phương sẽ có những phản ứng chống cự nho nhỏ, mà ta chỉ một câu nói nhỏ “không cần phải.”, để chỉ hành vi man rợ đó. Có sự khác biệt thật lớn, cái này chỉ càng tăng thêm kích thích cho hấn, cũng giống như càng thúc đẩy chuyện tốt của hấn, người càng gọi hấn càng có hứng thú, hấn đùa càng sướng.

Chỉ thấy tên súc sinh kia kéo ra khóa kéo quần của ta, xoay một phát cởi ra áo sơ mi của ta, móng vuốt tại trên ngực trần của ta mà soa nắn.

Nếu như diễn viên trong tình huống này không phải là ta, ta nhất định sẽ cho thêm tiếng vỗ tay, cộng thêm vài tiếng hò hét: “Thượng, thượng, nhanh, thoát quần áo của cô ta ra, cởi quần của cô, a a.”

...Nhưng là cái diễn viên chính trong trường hợp này là ta, lại sắm vai nữ chính...

Tay Quân Dật theo vạt áo của ta mà tiến vào, từ eo của ta trượt đến bụng lại dần dần tiến đến nơi nổi lên trước ngực, dùng ngón tay đàn ông đặc biệt thô ráp mà xoa bóp đầy kỹ xảo. Nửa người dưới vẫn không quên đè ép lên cái mông của ta.

Chưa bao giờ bị người làm như vậy, thân thể của ta mạnh bắn ra.

“Ồ...buông ra.” Ta ngẩng đầu lên, liều mạng di động thân thể muốn thoát khỏi ngón tay đầy hữu lực của đối phương, lại càng bị đối phương hung hăng áp bách tại trên ghế sa lon, lại càng làm cho đối phương tiếp xúc thân mật hơn.

Hối hận, ta thực sự rất hối hận, không phải không biết rõ người này rất để ý đến chính mình, lại còn bị hấn phát hiện ta đang xem loại phim này, hấn sẽ không cho là mình đối với loại sự tình này có hứng thú. Sớm biết như vậy khi nhìn thấy hấn thì việc đầu tiên nên làm là bỏ chạy, người nhu nhược thì cứ cho là người nhu nhược, cũng tốt hơn bị cường gian như hôm nay.

Hiện tại bị bày thành cái loại tư thế này, tay cùng chân đều không thể cử động được, căn bản chính là làm cho đối phương muốn làm gì thì làm.

Con mẹ nó, ta còn chưa có tìm cô gái nào để dâng ra cái bản thân xử nam này, không muốn bị một người nam nhân phá hư. Nghĩ đến hình ảnh vừa rồi,...trước sau lay động...trước mắt biến thành màu đen, không, chết cũng không muốn.

“Mẹ kiếp...cậu nhanh buông ra cho tôi, không...bằng không, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cậu.” Ta chỉ có thể dùng lời nói để uy hiếp.

“A, cậu vẫn còn sức lực mà tức giận sao, nếu không chúng ta chơi vài trò kích thích hơn đi?” . Nói rồi buông ra đầu nhũ đã bị hấn sờ đến tê dại, ôm eo của ta nhấc lên cao, đầu gối ngăn chặn hai chân của ta mà đẩy về phía trước.

Cái này...cái tư thế này...đồng tử ta một hồi co rút, ngay tại lúc hấn mở chân ta ra mà xoa nắn, ta rút ra một chân, một chân dưới sô pha chống xuống mặt đất, nghĩ muốn rút thân thể bị đặt phía dưới ra.

Quân Dật tựa hồ không có ngờ tới lại bị ta thừa cơ lúc này, tay trái thả eo ta ra, đổi lại cầm lấy chân đã bước ra bên ngoài, tay phải cũng buông lỏng việc khóa chặt hai tay của ta.

Hai tay trong tích tắc lấy được lại tự do, tay phải ta một bên chống đỡ vào đệm dựa, nâng lên thân thể định chạy. Bên hông lại bị một lực lượng mạnh mẽ lôi kéo trở lại sô pha, sự tình diễn ra rất nhanh lại biến thành ta dựa lưng vào hấn, giạng chân ngồi ở trên đùi Quân Dật.

Ta giãy dụa, nghiêng đi thân thể, lấy khuỷu tay đâm tới phía sau: “Ai...”. Có thể là ta “chó ngáp phải ruồi” mà đánh trúng, người đằng sau rên lên một tiếng, lực bên hông cũng đã bị giảm bớt, ta một phen giãy về phía trước xông tới.

Còn không có bước ra được một bước, người phía sau đột nhiên thuận thế đẩy, theo quán tính ta bổ nhào ngã xuống trên mặt thảm, đầu đâm xuống mặt thảm làm ta có chút choáng váng, tay thì vẫn không quên phía trước bò lên.

“Là người tự chuốc lấy.” Tiếp theo trong nháy mắt, y phục của ta đột nhiên bị kéo hết lên cao, quần bị mạnh mẽ kéo xuống.

“Không...”. Ta hai tay lập tức hướng xuống giữ chặt lấy quần đã bị kéo đến chân, không nghĩ tới một tay của Quân Dật đã nhanh tiến vào bên trong bắp đùi, bắt lấy phần thân của ta.

Có lẽ là phần thân bị cầm, có lẽ là bởi vì mấy động tác giãy dụa vừa rồi làm ta hao tổn không ít tinh lực, ta toàn thân mềm nhũn, vô lực ngã xuống trên nền thảm dưới đất.

Đồng dạng hô hấp dồn dập nhanh chóng lập tức tiến lên cổ của ta, đầu lưỡi ôn nhu nhẹ nhàng sờ lên vành tai của ta, tiếng nói trầm thấp xen lẫn *** vang lên: “Muốn chạy trốn?”

Mang theo dục vọng, ngón tay ngay tại ngực của ta mà xoa nắn, lại xuống phần bụng dưới mà vuốt ve, tay kia bắt đầu khuấy động phần thân mềm mại của ta.

Dần dần, trong cơ thể của ta dâng lên một cỗ nhiệt lưu quen thuộc, toàn thân cũng không khống chế được mà bắt đầu run rẩy. Mồ hôi tinh tế che kín trán ta, ta cắn chặt răng, cố gắng đè xuống tiếng rên rỉ muốn thoát ra khỏi miệng vì dục vọng.

Vốn là mặt ta hướng xuống phía dưới, lại bị nắm chặt lấy hướng lên, một đôi môi lạnh như băng áp lên môi của ta, lông mày của ta gắt gao nhàn thành một đoàn, con mắt gắt gao trừng nhìn người phía trên.

Nhìn trong hai mắt ta hiện lên một tia phẫn nộ, lại ra lệnh: “Há miệng”.

Ta cắn chặt răng, quyết không.

Quân Dật không có động tác gì tiếp theo, hấn dùng móng tay gãi nhẹ qua đỉnh dục vọng của ta.

Ta chỉ cảm thấy một dòng điện chạy trong cơ thể, hít một hơi lạnh khí, rốt cuộc ức chế không nổi phát ra một tiếng rên rỉ.

“Ừm...”. Rất nhanh đôi môi bị che kín, đầu lưỡi nóng ầm nhanh chóng chui vào trong khoang miệng của ta mà khuấy đảo, mang theo tất cả mềm mại cùng ôn nhu. Câu dẫn ra đầu lưỡi của ta lại cùng nhau giao triền, tay thoáng dùng lực, sau đó lại tiến vào thật sâu, như muốn tiến vào cổ họng của ta.

Chờ hồi phục tinh thần lại, ta đã biến thành nằm ngửa ở trên mặt thảm, khoe miệng khe nhếch còn duy trì tư thế hôn môi vừa rồi, nước bọt đầy ăm mụ không kịp nuốt xuống ở bên khoe môi chảy xuống, cũng không biết rõ là của hắn hay là của ta.

Không cần soi gương ta cũng biết bộ dạng bây giờ của mình có bao nhiêu *** loạn.

Đôi môi sưng đỏ, nửa người dưới trần truồng, dục vọng ngẩng cao đầu, quần áo bị kéo cao đến ngực, cùng với bộ ngực không ngừng bị liếm mát.

Ta chậm rãi lấy cánh tay che lại cặp mắt của ta.

“Không cần phải...đủ rồi...Quân Dật...” ta từ năm cấp 2 đã không còn gọi ra tên của hắn, không nghĩ gọi đương nhiên sẽ không gọi, hiện tại theo miệng của ta nói ra quả thật là quá xa lạ, cái tên này cơ hồ đã bị ta lãng quên.

Ta không biết vì cái gì ta cùng Quân Dật sẽ biến thành như vậy, lần đầu tiên mở miệng kêu tên của hắn, nhưng lại ở dưới tình huống như thế.

Đầu đang chôn tại ngực của ta trong nháy mắt dừng lại, Quân Dật khó có thể tin ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy mất tự nhiên. Thật lâu, lâu đến ta cảm thấy được thân thể chịu không nổi, đột nhiên lại thấy một đợt rét lạnh, không khống chế được mà run rẩy, Quân Dật thu tay ở trên lưng ta, một lần nữa cúi đầu xuống, chỉ là lần này, khe liếm xương quai xanh của ta.

“Không cần sau này phải nói chán ghét, biến thái các loại, tôi chịu không được. Nếu như lần tới, tôi...quyết không bỏ qua cho cậu”. Nói xong câu đó, Quân Dật đứng dậy đem y phục của ta sửa sang lại thật tốt, bước ra khỏi cửa chính nhà ta.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Ba ngày trời mưa liên tục, không khí cũng trở nên âm u. Cũng không biết trời mưa bên ngoài đã nhỏ dần đi từ lúc nào, chỉ còn rơi vài giọt thưa thớt, nhưng vẫn làm cho người ta khi nhìn thấy vẫn có cảm giác không tốt.

Ta chán ghét loại thời tiết âm u này, nó làm cho tâm tình vốn không tốt mấy ngày nay của ta càng tệ hơn.

Trước nay chưa từng có cảm giác thất bại, mà ngay cả lúc cấp 2, thời gian ta bị hãm hại liên tục cũng chưa từng có qua cảm giác này.

Con mẹ nó, ta rốt cuộc là làm sao vậy?

Chẳng phải là bị một tên đàn ông cưỡng gian mà chưa thành sao. Chẳng phải không có thực hiện được, vẫn chưa hài lòng.

Hay là muốn giống như phụ nữ bị cưỡng bạo lấy can đảm đứng ra giữa tòa án mà tố cáo, ta đây chỉ là bị cưỡng gian chưa thành thì phải tố cáo cái gì.

Không muốn giống như một ông già nhốt mình trong phòng mà suy nghĩ lung tung, ta cứ như vậy đi ra khỏi cửa chính.

Hơi lạnh cùng mưa bụi rơi vào trên tóc, trên mặt, trên vai ta, thấm qua lớp áo, chậm rãi thấm vào bên trong, hơi lạnh đi vào tận trong xương cốt.

Rất lạnh, cùng cảm giác lúc đó hoàn toàn bất đồng, cảm giác nóng như nham thạch muốn đem cả thân thể tan chảy ra, một chút cũng không chừa.

Mẹ kiếp, vì cái gì...

Vì cái gì chính mình không quên được. Ba ngày, suốt ba ngày. Mỗi ngày chỉ cần khép mắt lại, thì hình ảnh ngày đó cứ hiện lên trong đầu. Thật sự là không thể chịu nổi, những hình ảnh của bộ phim kia cũng không ngừng xoay quanh trong đầu ta, không chịu mất đi.

Không phải gần đây ta đều chán ghét thậm chí còn căm hận hấn ta hay sao, cứ luôn hãm hại chính mình, bị chính mình coi là kẻ thù. Theo lý thuyết sau chuyện ta bị hấn đối xử như vậy, hấn là hận không thể ngay lập tức giết chết đối phương. Mà chuyện khuất nhục như vậy cũng sẽ bị coi là chuyện cấm kỵ, vĩnh viễn không bao giờ nhớ tới mới đúng.

Nhưng mà con mẹ nó hiện tại ta đang làm cái gì? Dư âm sao?

Giống như một thiếu nữ không biết gì, ngọt ngào nhớ lại chuyện mình vừa thể nghiệm?

Thực con mẹ nó.

Mặt ta đột nhiên tái hấn đi.

Chẳng lẽ...

Chính mình trên thực tế chính là một tên đồng tính luyến ái, trong tiềm thức đã có loại khuynh hướng này mà chính mình không biết?

Ta tiện tay giữ chặt lấy một người trên đường đi ngang qua, đem cái người đang hoảng sợ kia túm đến trước mặt, mặt đối mặt, mũi đối mũi, miệng đối miệng. Vừa nghĩ tới cùng với hấn, một người đàn ông hôn môi, ân ái, đã cảm thấy dịch từ trong bụng xông thẳng lên tới cổ họng, đối với người nọ chính là một hồi nôn khan.

Vung tay rời đi, đầu ta cứ vẫn suy nghĩ không ngừng.

Con mẹ nó, ta rõ ràng đối với đàn ông không có hứng thú.

Chờ một chút...đối với đàn ông không có gì, nhưng ngàn vạn lần cũng đừng làm ảnh hưởng cảm giác của ta đối với phụ nữ. Ta ôm mặt mà gào lên.

Không có, ít nhất ta nhìn đến người con gái bên cạnh kia vẫn có cảm giác. Mày liễu, mặt trái xoan, mắt phượng hẹp dài, còn đôi môi anh đào đỏ mọng, trời lạnh như vậy mà còn rất mọng nước, cũng không biết khi cắn lên hương vị như thế nào?

“Đường Thể Kiệt?”. Mà ngay cả thanh gọi tên của ta cũng rất ngọt ngào ôn nhu, rất có hương vị mê người, nếu như con gái trong phim có loại thanh âm này, mình nhất định sẽ có cảm giác.

“Đường Thể Kiệt, cậu làm sao vậy?”

Àn? Ta nhẹ giật mình. Mẹ kiếp, ta vừa mới làm cái gì đây, đối với một cô gái xa lạ mà nảy sinh dục vọng?

“A...a, là cậu, sao cậu lại ở chỗ này?”. Trách không được vừa nhìn thì cảm giác có điểm quen mắt, thì ra là Trầm Tiểu Doanh, lần trước đã từng gặp tại buổi gặp mặt bạn bè.

Trầm Tiểu Doanh đối với ta cười, nói: “Uhm, vừa rồi tôi gặp cậu trên đường đi, trời mưa mà cũng không mở dù, cho nên liền muốn cho cậu dùng chung một cái ô, nhưng mà nhìn thấy cậu dường như đang suy nghĩ cái gì đó, tôi gọi cậu vài tiếng cũng không thấy phản ứng?”

Nghe vậy ta mới chú ý tới hai người chúng ta, trong lúc ta còn đang suy nghĩ thì có một cái ô màu lam che tới, áo khoác của đối phương còn bị mưa làm cho ướt một mảng lớn, ta cảm thấy thật sự có lỗi mà sờ sờ đầu, nói: “Thực xin lỗi, tôi mới vừa suy nghĩ vài chuyện, không chú ý tới, hại cậu đều bị ướt”.

Đối phương cười nói không có chuyện gì.

Ta chú ý tới tay trái cầm ô của cô có chút mất tự nhiên, liền nhanh tay cầm lấy: “Thật là xấu hổ quá, để cho một cô gái như cậu cầm dù che cho tôi, hay là cậu lại dựa gần bên tôi đi, như vậy sẽ không bị mưa làm ướt nữa.”

Sau đó ta thấy cô hướng ta lộ ra nụ cười rất ôn nhu, tuy bình thường cô ấy cũng rất hay cười, nhưng dường như nó cũng chỉ là hình thức bên ngoài, cùng với hiện tại là hoàn toàn bất đồng, nụ cười này chứa đầy ý tứ vui vẻ, giống như lần trước khi ta nói muốn đưa cô về thì cô cũng nở nụ cười như vậy.

“Đúng rồi, cậu vừa rồi suy nghĩ chuyện gì, nghĩ đến xuất thần như vậy?”. Cô mang ngữ khí tò mò hỏi.

Tay ta run lên, mặt không tự chủ được mà dần chuyển đen.

Chẳng lẽ muốn ta nói cho cô biết, ta vừa rồi đang suy nghĩ rốt cuộc là mình có phải đồng tính luyến ái hay không, còn có... còn có chính lấy niệm không tốt với cô... ta nghĩ nếu ta nói ra một trong hai vấn đề trên kia, đều sẽ bị đối phương coi là biến thái. Chỉ có điều ta không bao giờ mở miệng, nếu như cô biết đến mấy lời này, tuyệt đối sẽ không chỉ tặng ta mấy cái tát đơn giản.

“A, thực xin lỗi, tôi vô ý hỏi đến chuyện riêng tư của cậu”. Ta không nói lời nào, làm cho đối phương hiểu lầm là mình không nên hỏi mấy chuyện này, ta vội vàng nói xin lỗi.

“Không phải, tôi không có suy nghĩ cái gì cả, chỉ có điều tâm tình có chút bức bối mà thôi.” Lời này cũng xem như là nói thật, ta nghĩ như vậy.

“Đúng rồi, một mình cậu đi đâu vậy, mua đồ sao?”. Ta có chút buồn bực, cho dù đi dạo phố hẳn là phải có bạn trai đi cùng cô ấy mới đúng.

“A, em trai của tôi hôm nay đúng lúc có việc, ở nhà chờ đợi có chút nhàm chán, cho nên tôi nghĩ ra ngoài đi dạo chơi”.

“Nhàm chán sao... vậy cậu hiện tại có muốn đi nơi nào không?”

“Không có, làm sao vậy?”

“Vậy cậu có muốn tôi đi cùng hay không?”

“Được”.

Đúng lúc ta cũng không có việc gì để làm, định đến chỗ kia để giải tỏa nỗi buồn, vậy mang theo cô đi xem luôn.

“Cậu nói nơi tốt chính là nơi này?”

“Đúng vậy, làm sao, cậu không vui sao?”

“Cũng không phải, chỉ là từ trước tới giờ tôi chưa từng tới những nơi như thế này, nên có chút khẩn trương”.

“Như vậy sao, đừng lo, cậu coi như là theo giúp tôi, chúng ta đi vào thôi.”

Không gian trong này có chút hơi u ám, máy điện tử phát ra âm nhạc, áp-phích dán đầy khắp nơi, tiếng lạch cạch từ những máy trò chơi phát ra bốn phía, lúc này trong sảnh chắc đã đầy người chơi rồi đi.

Ta cùng Trần Tiểu Doanh sóng vai đi vào cửa, sau đó ta đi đến bên quầy.

Ông chủ bên trong vừa nhìn thấy ta là người quen, lập tức cùng ta chào hỏi: “A, là tiểu tử người sao, lâu rồi không thấy cậu tới nha, hôm nay sao mà rảnh rỗi đến chơi vậy?”

“Đúng vậy, không có biện pháp.” Ta cười cười.

“A, tôi còn tưởng tên tiểu tử như cậu thế nào mà đổi tính rồi, Thì ra... đây là bạn gái cậu?” . Ông chủ nháy mắt hướng về phía ta cười mờ ám.

Xem ra là hiểu lầm rồi, ta khoát tay áo: “Không phải, là bạn của tôi.” Sau đó ta duỗi ra một tay nói: “Cho tôi 50 cái”.

“Tiểu tử người thật tinh ranh, nghĩ nói sang chuyện khác sao.” Ông chủ cười vài tiếng quái dị, nói: “Hay là giống như trước đây, lấy cậu 1 cái là 1 đồng tiền, xem tôi có nghĩa khí không.”

“Biết mà, tôi thật sự biết rất rõ ông chủ là một người rất tốt nha.” Ta lấy ra 50 đồng đưa cho hắn.

Cầm 50 thẻ trò chơi, ta cùng Trầm Tiểu Doanh đi vào phía bên trong.

Thừa lúc này ta xoay đầu hướng Trầm Tiểu Doanh mà giải thích: “Người vừa rồi là ông chủ nơi này, bởi vì trước kia tôi thường xuyên đến cho nên rất quen thuộc.” Lại chỉ chỉ mấy thẻ trò chơi trên tay: “Cái này nha, vốn là 2 đồng tiền 1 cái, tôi lại mua 1 đồng 1 cái, trước tiên cứ mua 50 cái, chơi không đủ chúng ta lại mua thêm.”

“Uh, cậu cảm thấy tốt là được rồi.” Cô cười gật gật đầu.

Ta phát hiện Trầm Tiểu Doanh là một cô gái có tính tình rất tốt, luôn cười, không giống ta, động một chút lại phát giận.

Nói thật ta rất không am hiểu việc ở chung một chỗ với người ôn nhu, hiền lành như vậy, nguyên do có thể là ta rất ít có cơ hội cùng với loại người này kết giao, đương nhiên với tên ngụy quân tử họ Quân kia là ngoại lệ. Nhưng mà Trầm Tiểu Doanh cho ta cảm giác cũng không tệ lắm, sẽ không làm cho ta không thoải mái. Nhưng lúc nói chuyện cùng cô ta không dám nói ra lời thô tục, thanh âm cũng không giống như bình thường nói lớn tiếng.

“Cậu muốn chơi cái gì?” Ta hỏi cô.

“Tôi cũng không biết chơi những cái này, tùy cậu là được rồi”.

“Như vậy sao, vậy chúng ta cứ xem qua trước một chút được không, nếu cậu thích cái nào thì nói với tôi, chúng ta cùng chơi.”

“uh”

Vì vậy hai người chúng ta vừa đi vừa ngừng, mỗi một chỗ đều đứng lại xem, mỗi một cái ta đều giải thích chơi như thế nào, có mấy thứ cô không rõ ta lại làm mẫu cho cô xem. Trong lúc này lại đi đến máy trò chơi mà ta hay chơi trước kia, cực kì quen thuộc, đương nhiên về mặt kỹ thuật thì không phản đối. Nhưng mà cô nhìn nhìn lại cảm thấy trò chơi này không thích hợp với nữ sinh, ta cũng chỉ buồn cười nói cứ nhìn thử xem.

Thật vất vả mới thấy cô có hứng thú cùng ta xem một trò, ta xem xét, dĩ nhiên là ez 2dancer, khiêu vũ, cùng một loại.

Ta nhướn lông mày lên, hỏi: “Cậu muốn chơi cái này?”

“Không phải, chỉ là nhìn bọn họ chơi cảm thấy thật thú vị, có điều nhìn thấy hình như là rất khó chơi”. Cô lắc đầu nói.

“Không đâu, cũng khá dễ.” Ta phát hiện cô nhìn chằm chằm vào người đang nhảy mà không chuyển mắt, nói: “Cậu cứ tin lời tôi đi, tôi đi nhảy thử cho cậu xem.”

“Cậu cũng biết nhảy?” Cô ngược đầu nhìn ta.

Ta có thể đem nét mặt của cô mà giải thích thành ngạc nhiên không? Ta làm mưa làm gió trong tiệm trò chơi này nhiều năm, đã hạ vô số địch thủ, một cái trò chơi nhảy đơn giản này như thế nào có thể làm khó được ta.

“Được rồi, cậu chờ bọn họ nhảy xong, tôi nhảy cho cậu xem.”

Chờ mấy người kia nhảy xong hết, ta đứng lên, sau đó ngăn lại một người muốn lên nhảy một chỗ với ta, đem thẻ trò chơi bỏ vào, dùng chân đập đập, chọn nhạc, phát hiện có rất nhiều bài hát mình chưa từng chơi. Nghĩ cũng đúng thôi, thời gian trước kia ta chơi đùa là năm ta học cao trung, hiện tại cũng đã qua hai năm, có ca khúc mới thì cũng không có gì kì quái cả.

Vì vậy nhanh chóng chọn lấy một bài quen thuộc.

Sau đó khởi động tay chân một chút, lúc âm nhạc vang lên, cứ như vậy thuần thục theo nhịp mà vung tay, giậm vào bản, xoay thân. Trước kia từng có một thời gian ngắn chế một bộ hoa văn đẹp mắt, động tác đẹp

mắt, lúc nhảy lên cũng không cố sức. Lúc ca khúc kết thúc ta cũng chỉ mất đi một chút mồ hôi, nghe được xung quanh truyền đến tiếng la hét, hiệu quả hẳn cũng không tệ lắm.

Ta trở về chỗ Trầm Tiểu Doanh, cười hỏi: “Thế nào, so với mấy người trước hẳn là nhảy tốt hơn đúng không?”

“Tốt hơn nhiều lắm, tôi cũng không biết cậu lại nhảy tốt như vậy.”

“Vậy cậu có vì như vậy mà yêu tôi?”. Ta nhú mày, nói giỡn.

“Uh”, Cô đỏ mặt nói ra, sau đó lại bổ thêm một câu: “Rất đẹp trai.”

Ta ngẩn ngơ.

Câu nói vừa rồi của ta hoàn toàn là nói giỡn, ta thề.

Trước kia thường xuyên nghe nói nếu như nhảy tốt thì rất được phái nữ hoan nghênh, cho dù người lớn lên bộ dạng không tốt lắm, nhưng nữ sinh khi nhìn người nhảy sẽ cảm thấy người đặc biệt đẹp trai. Ta lúc ấy không có nghĩ nhiều như vậy, ai biết hôm nay lại trùng hợp để cho ta gặp phải?

Cứ duy trì tình trạng im lặng không nói chuyện, khả năng vừa rồi là do nhảy cho nên tiếng tim trong ***g ngực đập với tần suất có chút không bình thường.

Cô sẽ không phải vì nguyên nhân này mà yêu mến ta hơn đi. Ông trời ơi, nghiệp chướng nha.

“Nghe được tiếng hét, biết là tiểu tử cậu đang chơi, mỗi lần cậu nhảy là kéo theo một đám nữ sinh hét lên.” Ông chủ tiệm trò chơi từ trong một đám người đi tới, đối với ta nói.

“A, không có đâu.” Đầu óc còn đang mơ hồ, nghe thấy mấy lời nói kia thì nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Có thể là cảm thấy không khí giữa ta và Trầm Tiểu Doanh có chút xấu hổ, ông chủ trêu chọc: “Bạn gái cậu ghen tị sao?”

“Ông chủ đừng nói lung tung, cô ấy không phải bạn gái của tôi.” Ta bối rối giải thích.

“Lừa gạt ai hả? Đây, cô gái nhỏ, cô nói cô không phải là bạn gái của tên tiểu tử này.”

“Uy, ông chủ...”. Ta nghĩ muốn ngăn cản lời nói của ông chủ, ai ngờ...

Trầm Tiểu Doanh nhìn nhìn ông chủ, lại quay đầu nhìn chăm chăm ta, làm cho lòng ta rối loạn một hồi, sau đó mỉm cười nói: “Tôi yêu mến cậu ấy!”.

*** chương sau có xôi thịt...

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Bất đồng với sảnh trò chơi âm ỉ, lúc này trong phòng bi-a yên tĩnh đến lạ thường, ngẫu nhiên chỉ có vài âm thanh của những quả bóng lăn đụng vào nhau.

Bên cạnh bàn bi-a hiện ra bốn nam sinh, mà bốn nam sinh này có tướng mạo hơn người gây ra rất nhiều sự chú ý trong cái địa phương này, sự hấp dẫn của bốn người này làm cho nữ sinh liên tiếp quay đầu lại nhìn. Mà bốn nam sinh này chỉ có nói chuyện phiếm cùng chơi bóng, đối với sự bạo động do chính mình gây ra cứ như là không thấy.

“Đại ca, anh hai ngày nay tâm tình không tốt sao, gọi điện thoại cho anh đều không có trả lời.” Lạc Phong một bên nhìn chăm chăm Đinh Quang đang đánh bóng lo lắng không nghĩ tới bị đối phương đoạt trước, một bên nhỏ giọng nói thầm, phàn nàn Quân Dật mấy ngày nay chỉ lo chơi bởi đã quên bạn bè.

Lúc này hấn một tay vịn bên cạnh bàn bi-a, một tay nắm gậy đánh, hai chân giao nhau tựa ở bên cạnh bàn mà nhịp chân, giống một bộ dáng côn đồ. Bộ dạng của hấn quả thật rất giống lưu manh, nói thật rất ít người có được bộ dạng như hấn, hơn nữa trên người Lạc Phong rất có khí chất tựa như trời sinh ra đã như vậy. Mà hấn nói hấn là hội trưởng hội thể dục, nói ra ai cũng sẽ tin.

Quân Dật dường như nghe cũng như không nghe, vẫn luôn chìm đắm trong suy nghĩ của mình.

“A, Đinh Quang, Âu Dương, các người xem đại ca thật sự là có điểm không thích hợp nha, cũng không để ý đến người khác, không phải là vì chuyện không theo đuổi được hoa hậu giảng đường mà bị dả kích đến không có phản ứng đó chứ?”. Nhìn Quân Dật rõ ràng không đếm xỉa gì đến lời nói của mình, Lạc Phong bắt đầu oa oa lớn tiếng nói bậy. Mà hấn cũng chỉ giống như động vật đơn bào không có đầu óc ngoại trừ hình thức bên ngoài, còn cho rằng đại ca của họ bởi vì chuyện hoa hậu giảng đường kia mà phiền não.

Âu Dương sắc mặt khó coi nhìn thoáng qua Lạc Phong, tiểu tử này như thế nào không có đầu óc như vậy.

Nhưng mà mấy ngày nay Quân Dật thật sự là có điểm khác thường, hôm nay vốn muốn gọi hấn ra họp mặt, tiện thể giúp hấn đi giải sầu, nhưng nhìn hấn chỉ mang một bộ dáng không yên lòng, là nguyên nhân gì khiến hấn như vậy?

Cùng với nam sinh lần trước có quan hệ? Trước kia chính mình cũng chưa từng gặp qua nam sinh đó, hơn nữa thái độ của Quân Dật đối với nam sinh kia rất không bình thường, cảm giác như là đã quen biết từ rất lâu rồi. Mà phương thức ở chung của hai người tựa hồ có điểm kì quái, người bình thường sẽ không đối với người khác đánh một quyền? Chính mình cảm thấy có nên hỏi Quân Dật một chút hay không.

Lạc Phong chỉ có một người tại đó chơi, nhìn thấy không có ai để ý đến hấn, mà đại ca nhà hấn càng quá phận, chỉ luôn đưa lưng về phía mình, mắt cũng thẳng tắp nhìn ngoài cửa sổ, nhin không được lên tiếng oán giận nói: “Đại ca, anh không chú ý đến em cũng được nhưng cũng không cần luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, đưa nguyên cái lưng như vậy cho em, ngoài đó có cái gì đẹp chứ?”

Bởi vì sảnh trò chơi cùng phòng bi-a được ngăn cách bởi một tấm thủy tinh, cho nên từ nơi này có thể dễ dàng nhìn thấy nhất cử nhất động ngoài sảnh trò chơi.

Âu Dương nghe Lạc Phong hét lên như vậy, cũng cảm thấy kỳ quái mà nhìn ra ngoài cửa sổ, muốn xem thử đến tột cùng là cái gì hấp dẫn ánh mắt của Quân Dật như vậy. Ngoại trừ một đám người vây quanh một người đang chơi cái trò chơi dancin, thì cũng chẳng có gì đặc biệt.

Chờ một chút...cái người đang nhảy kia hình như có điểm quen mắt. Mà ngay lúc người kia nhảy thẳng được đám người đứng ngoài xem vỗ tay mà xoay đầu lại, Âu Dương rốt cuộc minh bạch chuyện gì có thể làm cho Quân Dật có thể nhìn chằm chằm đến thế.

Là nam sinh lần trước.

Quân Dật hấn...

Sau đó Quân Dật thoáng cái lao ra khỏi phòng bi-a, làm cho ba người còn lại càng hoảng sợ. Lạc Phong thấy mọi chuyện có chút rối loạn, cho rằng là do mình nói mấy câu vừa rồi làm tổn thương đến Quân Dật, hấn ảo não hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, dưới chân càng bước nhanh đi theo.

“Tiểu tử, không sai nha, cậu xem bạn gái cậu cũng đã tỏ thái độ rõ ràng như vậy, cậu nếu còn không thừa nhận thì có vẻ hơi quá đáng đó nha, nhanh, mau nói đi”

Đương lúc bọn Âu Dương ra tới, vừa vặn lại nghe được có người nói một câu như vậy. Âu Dương thoáng cái không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng mà nhìn đến người kia lên tiếng thúc giục, còn Quân Dật đứng một bên luôn chú ý đến nam sinh kia, mà nam sinh kia bộ dáng tựa hồ có chút không tự nhiên. Âu Dương lúc này mới thấy được nam sinh này đứng trước mặt một nữ sinh có bộ dáng nhu thuận, xinh đẹp, bởi vì lúc vừa rồi bị người ngăn trở nên không có chú ý tới. Nhìn nữ sinh vẻ mặt ửng đỏ, lại liên tưởng đến lời nói vừa rồi, không phải là nữ sinh này...

Âu Dương lo lắng nhìn Quân Dật bên cạnh, quả nhiên thấy mặt đối phương đều đặn lại, hai nắm tay siết chặt.

Loại tình huống này, chính mình cũng không biết nên làm cái gì mới tốt.

Mà một bên Lạc Phong lại còn thêm mắm, thêm muối.

“A, tiểu tử kia, hắn không phải là tiểu tử lần trước đánh đại ca một quyền sao, hắn sao lại ở chỗ này?”. Nghe giọng điệu hắn như muốn xông lên trước cùng đánh một trận, khi thấy tiểu tử kia lại đứng trước mặt một cô gái, lại lớn tiếng phát biểu, giọng điệu có chút bất bình: “Không phải chứ, bây giờ là như thế nào đây, tiểu tử kia còn có con gái thích hay sao, cô gái này quả thật là không có mắt mà, loại nam sinh lớn lên không có giáo dục tốt cùng bộ dáng thấp bé có gì mà tốt, muốn tìm cũng phải tìm tôi, một người ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái như vậy”.

Âu Dương nghe xong không khỏi che mặt thở dài, người này từ nay về sau nếu có chết mà không có người nhặt xác thì mình tuyệt đối cũng không cảm thấy kỳ quái, đây là chuyện hắn tự làm tự chịu.

“Tiểu tử, có một cô gái xinh đẹp như vậy nói thích cậu, cậu còn do dự cái gì, nói cậu cũng yêu mến cô ấy là được”.

“Đúng vậy, tiểu tử cậu cũng thật tốt số”.

“Đúng vậy, mau trả lời đáp ứng đi”.

Lúc này người xung quanh cũng bắt đầu ồn ào theo, tất cả đều dồn hết vào mà khuyến khích nam sinh kia, chỉ thấy nam sinh kia mặt càng ngày càng hồng, cuối cùng bất đắc dĩ gật đầu.

Người bên cạnh vẫn thờơ, lạnh nhạt chứng kiến từ đầu đến cuối, không nói một lời xoay người rời đi.

Thậm, Âu Dương trong nội tâm chỉ có một từ như vậy. Cười khổ, cũng rời đi theo.

“Uy, các cậu như thế nào cả đám đều đi, không đánh bi-a nữa sao?”

“Vẫn chưa có trả tiền!”

“A! điên rồi”. Lạc Phong trong lúc xem trò vui mà phấn khích, bưng tĩnh, đuổi theo ba người kia đã đi đến cửa ra vào, phát hiện tiền đánh bi-a vẫn chưa có trả. Luống cuống tay chân sờ vào túi tiền, lấy ra 50 đồng tiền trực tiếp đưa cho ông chủ, cũng không chờ ông chủ thối lại tiền, đã đuổi theo ba người kia mà đi.

Lưu lại ông chủ một người đứng tại đó mà khúc khích cười, hôm nay thật sự là đụng phải người giàu có, nếu mỗi ngày đều gặp phải thì tốt rồi.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Trên đường về nhà, ta còn không thể tin nổi những chuyện phát sinh vừa rồi.

Mấy ngày trước ta thiếu chút nữa đã bị một tên con trai cường gian, hôm nay lại được một người con gái tỏ tình, cái này, con mẹ nó, rốt cuộc chuyện này là làm sao?

Hơn nữa khi nghĩ đến những chuyện phát sinh vừa rồi, ta thật muốn đem đầu mình xé ra làm hai mảnh, để xem rốt cuộc bên trong chứa cái dạng gì.

Tại sao chuyện mất mặt như thế có thể xảy ra với ta ngay tại một đại sảnh to lớn như vậy? tất cả chuyện này đều do ông chủ chỗ trò chơi kia gây ra cả, cái gì mà dẫn đầu làm mẫu, nếu không phải tại hắn ta, thì ta như thế nào mà chột vật đến như vậy.

Nhưng mà...ta thực sự không nghĩ tới Trầm Tiểu Doanh lại thích ta.

Không phải ai cũng nói con gái hiện nay chọn chồng thì luôn đặt điều kiện lên hàng đầu hay sao. Một là nhà phải có quyền thế, hai là người phải có tướng mạo, cuối cùng mới tính đến tính cách.

Loại thứ nhất nói thế nào ta cũng không thích hợp, cứ nhìn trang phục đang mặc của ta là biết ta không phải là thiếu gia có tiền. Chẳng lẽ là loại thứ 2? Ta tuy lớn lên không phải là quá khó nhìn nhưng cũng

không thuộc dạng làm cho con gái gặp mặt mới một, hai lần là có thể yêu được nha. Vậy chỉ còn lại loại thứ 3? Chính là ta cũng không cóon nhu, cũng không biết cách săn sóc, sở trường duy nhất làđánh nhau. Chẳng lẽ côấy là người thích hình tượng con trai bạo lực?

Sự thật thì chỉ có trời mới biết, lý do xem ra chỉ có Trần Tiểu Doanh mới rõ ràng nhất.

Như vậy mình có muốn tiếp nhận lời thổ lộ của cô hay không?

Ta đánh một cái thật mạnh vào ót của chính mình, không phải vừa rồi tại đại sảnh của khu vui chơi ta đã gạt đầu rồi hay sao, ý tứ cũng xem như làđáp ứng rồi, cũng có nhiều người nhìn thấy như vậy, chẳng lẽ còn có thể thay đổi ýđịnh được hay sao.

Chính là, cái cảm giác này, cảm thấy có gìđó không đúng lắm...

Trong đầu không hiểu sao lại xuất hiện khuôn mặt của một người...

Là Quân Dật...vừa nghĩ tới hần, ngực ta đã cảm thấy thật rầu rĩ.

Ta không biết hần tại sao phải nói với ta như vậy, cũng không biết hần vì cái gì màđối với ta làm ra loại chuyện đó. Nhiều lần ta tự hỏi, nhưng rốt cuộc vẫn không biết được đáp án là như thế nào, cho nên ta đành tự tạo ra một cái đáp án đơn thuần nhất để lý giải nó chính là hần chỉ muốn nhìn ta bị xấu mặt mà thôi. Nhưng nếu hần chỉ muốn làm ta xấu mặt, làm ta phải nhận thua với hần, vậy hà cớ gì hần phải làm ra sự tình kia, kể ra hần cũng thật kì quái.

Người thường sẽđối với người cùng giới tính với mình sinh ra dục vọng? điều này ta nghĩ như thế nào vẫn cảm thấy thật không bình thường.

Lắc đầu, đem hết những chuyện phiền toái này toàn bộđều vứt hết.

Chậm rãi màđi về nhà. Vừa đến cửa thì dừng lại, nghĩ muốn lấy ra cái chìa khóa để mở cửa, chính là vừa sờ vào túi mới phát hiện hôm nay lúc đi ra ngoài ta đã quên mang theo. Vừa định gọi điện thoại hỏi mẹ chìa khóa, bỗng nhiên một hồi chuông điện thoại thanh thúy vang lên, mỗđiện thoại ra xem, là mẹ gọi tới, thật đúng là nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới.

“Uy, mẹ, con...”

Còn chưa nói hết câu đã bị cắt ngang, ởđầu dây bên kia lại nghe tiếng mẹ thở phào một cái như trút được gánh nặng, nói: “Tiểu Kiệt, con cuối cùng cũng đã chịu nghe máy nha, vừa rồi gọi cho con nhiều cuộc điện thoại như vậy sao con không bắt máy, con đã đi đâu vậy hả?”

Ta nhú nhú mày, có thể là lúc này ở trong đại sảnh tiếng ồn quá lớn nên không nghe thấy.

“A, con ở bên ngoài nên không có nghe thấy tiếng chuông.”

“Thật là, mỗi lần có việc muốn nhờ con, có gọi con như thế nào thì cũng luôn như vậy.”

“Mẹ, cái chìa khóa, con..”

“A, này giờ mà mẹ quên nói với con, mẹ hiện tại đang ở sân bay, ba con gọi điện thoại cho mẹ, nói làđã trở lại, hiện tại đang ở S thị, vốn là tháng sau mới trở về, nhưng lại muốn về sớm hơn dựđịnh, hiện nay muốn mẹ qua bên đó. Mẹ vừa rồi gọi điện thoại cho con, cũng là vì muốn nói chuyện này.”

“Mẹ, con không có mang theo chìa khóa, mẹ nói như vậy thì con làm sao vào nhàđược.”

“Con đứa nhỏ này...luôn nóng nảy như vậy, cả ngày hết quên đông lại quên tây, chìa khóa nhà của chúng ta, mẹ có lưu lại bên dì Quân một bộ, mấy ngày nay con cứở lại nhà dì Quân đi, mẹ và cha con một tuần lễ sau sẽ trở lại.”

“Con không...”

“Được rồi, không nói với con nữa, mẹ phải lên máy bay đây, con nhớ phải ngoan ngoãn cho mẹ.”

Mẹ vừa nói xong thì cúp điện thoại ngay lập tức, ta đối với điện thoại mà uy uy nửa ngày, tức giận đến mức thiếu chút nữa đãđập luôn cái điện thoại làm hai mảnh.

Làm sao bây giờ, không có chìa khóa thì ta làm sao mà vào nhà. Mà càng khiến ta tức nhất chính là có bao nhiêu chỗ tốt không gửi, tại sao hết lần này đến lần khác cứ gửi đến nhà của Quân Dật. Ông trời là có ý chọc ghẹo ta sao, càng không muốn gặp lại càng làm cho ta phải gặp, thực con mẹ nó mà.

Nếu không thì đành đến nhà của những người quen khác, ngủ tạm mấy đêm trước, chuyện còn lại cứ tính sau. Ta thăm nghĩ.

Vì vậy trong đầu ta nhanh chóng hoạt động hết công suất, liệt kê xem có quen biết những ai. Kết quả ta phát hiện, trong vùng này, ta không có lấy một người để nương tựa vào, ta tức giận một cước đạp lên cửa.

Trong nội tâm có chút do dự, tranh đấu một hồi, rốt cuộc vẫn phải đến căn hộ sát vách. Ta ở phía bên ngoài cửa ra vào đi qua đi lại một hồi. Trong lúc vô tình ánh mắt lại nhìn thấy được cửa sổ phòng tắm của ta ở lầu hai không có khóa.

Ha ha, thật sự là Bò Tát hiển linh mà, ông trời đúng là hậu đãi ta mà.

Ta tùy ý đánh giá qua cái địa phương kia một chút, xem thử có thể trèo lên hay không. Ta rướn người trèo lên lan can bên phải của bức tường, chỗ này hẳn là phòng bếp đi. Lấy chân phải giậm lên một bệ đá, nương theo lực đạo của tay trái bắt lấy lan can trên sân thượng lầu hai, tay phải nắm lấy bệ cửa sổ của phòng tắm bên cạnh. Tay trái mạnh mẽ chống đỡ, một chân bước vào bên cửa, tay phải lại vừa nắm giữ thật chặt, xoay người lướt qua cửa sổ, đi vào bên trong.

Nếu lúc này có ai đi phía dưới kiểm tra, chắc hẳn đã hô to bắt kẻ trộm rồi. Trong lòng đột nhiên cảm thấy ta đúng thật là rất có khả năng trong lĩnh vực ăn trộm này, cứ nhìn một loạt động tác thành thạo vừa rồi của ta mà xem, từ nay về sau nếu như tốt nghiệp mà không có việc làm, có khả năng đi làm ăn trộm cũng được.

Nhưng mà ta cảm thấy, khi nào mà mẹ trở về thì ta phải nhắc nhở bà đi làm một cái khóa chống trộm ở cửa sổ mới được, chứ cứ dễ dàng trở mình một cái là có thể vào nhà thế này, thực sự đến một ngày nào đó, nhà này không bị trộm lấy hết tài sản mới lạ, mà nhà ta cũng chẳng có nhiều nặng gì, nếu như thực sự bị trộm, thì chỉ còn nước ăn gió Tây Bắc mà sống qua ngày đi.

Nghĩ đến việc không cần phải đến nhà cách vách lấy chìa khóa, lòng ta phải gọi là vui sướng cực kì, thanh thanh thoi thoi mà xuống dưới lầu, mở đèn, mở điều hòa, lấy một ít bia trong tủ lạnh ra, ngồi lên sofa, bắt chéo hai chân lên bàn, một bên vừa uống bia vừa xem TV.

“Oa oa” hai tiếng ếch con kêu lên, ta mở điện thoại ra xem, là dãy số lạ lần trước, còn dùng ngữ khí rất thân mật mà hỏi: “Cậu đã về đến nhà chưa?”

“Con mẹ nó, người là ai? người làm gì mà dám trông nom việc tôi có về nhà hay không?” Ngữ khí của ta có chút không tốt mà trả lời lại, là người nào, ta lại không có quen biết lại gửi một cái tin nhắn ngắn như vậy.

Một hồi lâu vẫn không thấy trả lời lại, đoán chừng là bị ta hù dọa cho sợ đi. Tốt nhất là như vậy, ta đây cũng không có dư thời gian cùng người nói chuyện phiếm.

Mới nghĩ như vậy, lại có cái tin nhắn gửi đến.

“Tôi là Trầm Tiểu Doanh, thật ngại khi quấy rầy cậu như vậy.”

Khi biết tin nhắn này là do Trầm Tiểu Doanh gửi đến, ngữ khí của ta lập tức thay đổi nhanh chóng.

“A, tôi không phải có ý như vậy, tôi không nghĩ tới người gửi tin nhắn này là cậu, còn tưởng rằng là có người nào nhầm chán nên mới gửi tin chọc ghẹo, ha ha. Tôi đã về đến nhà rồi.”

“A, như vậy sao, vậy là tốt rồi. còn có, cảm ơn cậu đã tiễn tôi về nhà, hôm nay tôi chơi vô cùng vui vẻ.”

“Ha ha, cậu chơi vui vẻ là tốt rồi.”

Sau đó chúng ta cứ như vậy mà gửi tin nhắn qua lại nói chuyện phiếm, cuối cùng đối phương gửi một tin nhắn nói: “Thật ngại quá, tôi phải ra ngoài ăn cơm, trở về lại trò chuyện tiếp.”

Ta lấy di động vút sang một bên, trong nội tâm thầm nghĩ, thì ra đây chính là cảm giác khi có bạn gái nha, ta cũng chưa từng thử qua cảm giác này lần nào, nói không chừng ta cùng cô ấy thật sự có thể phát triển mối quan hệ này.

Dựa lưng vào trên ghế sa lon ta thật sung sướng mà xem phim Bến Thượng Hải, cửa ra vào đột nhiên truyền đến âm thanh mở cửa. Ta cả kinh, mẹđi S thành không có khả năng trở về sớm như vậy, không phải miệng ta quạđen đến mức nói có trộm thì có trộm liền chứ.

Rất nhanh vọt đến cạnh cửa, đứng ở một bên cầm lấy cây chổi giơ lên thật cao, chỉ cần chờ người kia bước qua khỏi cánh cửa này sẽn ngay một đòn trí mạng.

Cửa mở, một người tiến vào bên trong, ta nắm lấy cán chổi cứ như vậy đập thật mạnh một phát. Ai biết người tới có phản ứng rất nhanh, lanh lẹ mà tránh thoát một kích của ta, nhanh chóng vòng ra phía sau lưng, lại dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai nhanh chóng chế trụ lấy hai tay của ta.

“Lạch cạch...” cái chổi rơi trên mặt đất, phát ra âm thanh khó chịu.

Ta lúc này đây mới phát hiện người vừa bước vào là Quân Dật, không đểđến tay ta đang bị người chế trụ, ta mắg: “Con mẹ nó, cậu làm cái gì vậy, có biết cậu có thể dọa chết người hay không?”

Quân Dật nhìn ta bộ dáng như lâm vào đại địch, đôi môi mỏng khẽ câu lên, cứ như vậy giống cười mà không phải cười nhìn chằm chằm vào ta.

Đợi đã... muốn làm gì?

Ta có chút hoảng hốt, thân thể cũng trở nên cứng ngắc, tuy miệng hần làđang cười, nhưng trong ánh mắt kia, một điểm vui vẻđều không có.

Hần như vậy làm cho ta thực sự sợ hãi, ta cảnh giác mà thối lui về phía sau. Có cảm giác rằng hần hôm nay không giống như thường ngày, ở phía sau nụ cười của hần dường nhưđang chứa đựng một loại thâm trầm giđó, một loại mà ta nghĩ cũng không bao giờ dám nghĩđến.

“Cậu rốt cuộc tới đây làm cái gì, nếu không có chuyện gì thì mời cậu ra ngoài ngay đi, ởđây không có chào đón cậu.” Xem nhẹ nội tâm đang sợ hãi, ta cường ngạnh nói.

“Cạch” cửa bị Quân Dật xoay tay đóng lại, như trước vẫn không thềm đểđến lời nói của ta, cũng không đểđến thái độ sợ hãi của ta. Lưng ta là một mặt lạnh lẽo, loại cảm giác này...cảm giác khiến cho người ta phải sợ hãi mà run lên, tất cả làm cho ta nhớ tới lần trước. Cũng không cóđến nhiều như vậy, ta ngay lập tức xoay người hướng bên trong mà chạy đi.

Trái tim không tự chủ màđập đến điên cuồng, không có tần suất nhất định, toàn thân đều tràn ngập cảm giác bối rối đến khó tả. Lúc này trong lòng ta chỉ còn lại một chữ“Trốn”. Ba bước cũng thành hai bước, ta nhanh chóng chạy lên cầu thang, mắt thấy cửa phòng của ta hiện ra ngay trước mặt, nhưng không ngờđược chân lại bị trượt, cả thân thể nghiêng ngã, lão đảo muốn té xuống.

Xong rồi, ta nhắm mắt lại chờđợi đau đớn.

Nhưng không cóđau đớn như trong dựđoán của ta, mà ta ngã vào trong một vòm ngực rộng lớn, ôn hòa, ấm áp. Mặt ta tái đi, bị bắt rồi, bị bắt rồi...

“Cậu có biết vừa rồi rất nguy hiểm hay không?”. Thanh âm có chút kinh hoảng vang lên bên tai của ta, từ phía sau lưng truyền đến tiếng tim đập kịch liệt của người kia, biểu hiện tình huống vừa rồi là cỡ nào nguy cấp.

Ta ngẩn người, không biết nên phản bác như thế nào, lại nhìn vào khuôn mặt của hần, đã cởi bỏ khuôn mặt tươi cười mà thay vào đó là vẻ mặt với biểu tình ngưng trọng.

Hần...đây làđang lo lắng cho ta sao?

Ta đột nhiên bị chao đảo, thân thể của ta bị người ôm lơ lửng trên không. Quân Dật ôm ta đi lên lầu.

“Cậu làm cái gì? Mau thả tôi xuống.” Ta muốn giãy dụa, chính là hiện tại bị người ta vác trên vai, lơ lửng giữa không trung nên thân thể cũng không dám động đậy.

Đi thẳng đến phòng ngủ của ta, Quân Dật mới đặt ta ở trên giường. Sau đó hắn cũng ngồi xuống bên cạnh làm cho giường cũng bị lõm xuống thật sâu.

Ý thức được khoảng cách giữa mình và hắn gần như thế nào, ta cuống quýt thối lui đến bên kia góc giường tạo khoảng cách giữa ta và hắn.

“Cậu đang sợ cái gì hả?” Quân Dật cười, lại lộ ra cái biểu tình đầy tiểu ý làm cho người ta cảm thấy thật bất an. Ánh mắt của hắn cứ nhìn ta chăm chăm mà không hề rời đi.

Ánh mắt ấy làm cho ta có cảm tưởng giống như ta là một con ếch đang bị một con xà nhìn chăm chăm vậy, không thể nào mà động đậy.

“Là sợ tôi lại đối với cậu làm ra cái chuyện như lần trước hả? hay là...”. Lời nói đột nhiên thay đổi: “Hay là, sợ tôi biết rõ chuyện cậu cùng bạn gái kết giao?”

Ta kinh ngạc, giương mắt hỏi: “Cậu như thế nào lại biết chuyện này?” Chuyện này mới xảy ra vào buổi chiều hôm nay, ngay cả mình còn cảm thấy chuyện này thật bất ngờ, hắn làm sao mà biết được.

“Cảm thấy thật kì quái sao?” Quân Dật không trả lời câu hỏi của ta mà hỏi ngược lại, sau đó nói: “Bởi vì lúc đó tôi cũng có mặt... tận mắt nhìn thấy tất cả chuyện này.” Giọng nói mang chút trào phúng, như lảnhang nói đến một chuyện rất buồn cười.

Ta đông cứng tại chỗ. Trong đầu ta lúc này chỉ còn nghĩ đến một việc đó là Quân Dật đã biết chuyện này.

Hắn đã biết, còn tận mắt nhìn thấy tất cả.

Mà nhìn thấy tình cảnh đó...hắn sẽ cảm thấy như thế nào?

“Muốn biết tôi có cảm giác gì phải không?”. Quân Dật chợt cảm thấy buồn cười lại hỏi, ngữ khí giống như là biết được tất cả những gì mà ta suy nghĩ.

Ta nghi hoặc chống lại ánh mắt của đối phương, mà con ngươi đen như mực kia giống như là muốn đem ta cuốn vào, cứ như đang tận lực bố trí bẫy rập im lặng mà chờ ta nhảy vào.

Hắn muốn nói cái gì?

Khóe miệng Quân Dật khẽ cong, giọng điệu giống như bình thường phẳng phất mà hướng ta nói: “Chỉ là cảm thấy cô gái kia đứng bên cạnh cậu ôn nhu mỉm cười, quả thật lớn lên cũng rất xinh đẹp.”

Hả...chỉ có như vậy?

“Cậu...”. Muốn mở miệng nói chút gì đó, nhưng cổ họng giống như nghẹn lại, nói không nên lời.

Biểu tình trên mặt mà nhìn ta vẫn còn đang ngây ngốc, Quân Dật tiếp tục nói: “Nếu như tôi nhớ không lầm thì cô ấy gọi là Trầm Tiểu Doanh.”

“Nhìn cô ấy cười với vẻ mặt hạnh phúc như vậy, làm cho người ta nhìn vào cũng thật khó chịu.” Quân Dật nói đến đây, trên mặt bỗng nhiên lóe lên một chút âm tàn rồi ngay lập tức biến mất: “Thật là làm cho người ta có loại cảm giác...hắn không thể giết chết cô ta ngay tức khắc.”

Ta mở to hai mắt mà nhìn hắn, tựa như đang nhìn một người xa lạ nào đó.

Giết...giết Trầm Tiểu Doanh? Hắn...hắn đang nói đùa cái gì vậy.

“Cậu đang nói đùa cái gì vậy?”. Ta điên cuồng mà hét lên.

Nếu như đây chỉ là lời nói vui đùa, thì thực sự chỉ khiến cho người ta tức giận mà thôi, chính mình tuyệt đối không cảm thấy buồn cười một chút nào cả.

“Như thế nào? Sắc mặt sao lại biến thành khó coi như vậy.” Quân Dật nhắm lại hai mắt, hai hàng lông mày lộ vẻ tà mị có chút vui vẻ, môi mỏng câu lên thành một nụ cười, lại nói: “Cũng không phải chỉ là cô gái kia, mà ngay cả những người khác ở bên cạnh người, tôi không nghĩ sẽ buông tha cho bất kì ai.” Gần như là một lời nói tàn nhẫn, nhưng trong mắt của ta như thế nào lại giống như một loại đàm luận bình thường về thời tiết.

Tại sao lại như vậy? thật khó có thể tin, cái này có thể xuất phát từ trong miệng của Quân Dật, một người luôn giả nhân giả nghĩa thốt ra?

Nghĩ lại, ta cố gắng tìm kiếm trong mắt của hắn một chút dấu vết của sự vui đùa, nhưng lại khiến cho ta thật kinh hãi khi phát hiện bên trong ánh mắt kia không hề có vui đùa mà là sự chăm chú.

Hắn là...thật sự...

“Như thế nào, sợ hãi? Không tin tôi sẽ nói ra loại lời này...cũng không tin tôi thật sự sẽ làm ra loại việc này.” Nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của ta, Quân Dật giống như tiếc hận mà lắc đầu: “Nhưng mà cũng thực đau lòng! cậu cũng không hề biết đến tâm tình của tôi dù chỉ một chút, nhìn cậu như vậy nhất định là không biết được bao nhiêu năm qua tôi dùng ánh mắt như thế nào mà nhìn cậu?”

Cái gì?

Ta có chút không đuổi kịp suy nghĩ của đối phương.

Ánh mắt của Quân Dật nhìn chăm chăm vào ta, sau đó có chút trào phúng mà cười, tiếp theo không kiêng nể gì cả mà đẩy ngã ta xuống giường.

“Tôi...”

“Không cần nói!”

Vội vàng cắt đứt lời nói của hắn, trực giác của ta cảm thấy lời nói của hắn lúc này ta thực sự không thể nghe.

Nghĩ đến ba ngày trước hắn đối với chính mình làm ra loại chuyện như vậy...

Không cần nói.

Đối với việc hắn dùng ánh mắt gì mà nhìn ta, ta căn bản một chút cũng không muốn biết.

Chính là đối phương hoàn toàn không thèm để ý đến lời nói của ta, một chữ một chữ rõ ràng nói ra.

“Mỗi ngày chỉ nghĩ đến cậu để tự an ủi, chỉ cần tưởng tượng đến cậu là có thể đạt đến cao trào. Muốn hôn cậu, muốn chạm vào cậu, nghĩ hung hăng mà xâm chiếm cậu, xé nát cậu, muốn xiết chặt cậu vào trong cơ thể của tôi, cho cậu với tôi hòa thành một người. không cho người khác trông thấy cậu, muốn đem cậu nhốt đến một căn phòng mà hung hăng ân ái, cho thân thể của cậu chỉ có thể nhớ đến tôi, rốt cuộc không bao giờ rời đi mà chỉ có thể ở bên cạnh tôi...”

Quân Dật nói một câu, mặt của ta trắng nhợt đi một phần, khi hắn nói xong, trên mặt của ta sớm đã không còn một tia huyết sắc.

Nói ra, hắn vì cái gì mà nói ra.

Vì cái gì chứ...

Tại sao phải nói ra, còn dùng thái độ chân thành như vậy, làm cho mình một điểm hoài nghi đều không có. Không phải là trêu chọc chính mình, cũng không phải muốn mình xấu mặt, hắn là thực tâm.

Mỗi chữ mỗi câu như là đánh thẳng vào trong tâm can của mình.

Thật lâu. Chỉ cảm thấy ánh mắt của đối phương như có một ngọn lửa đang cháy mãnh liệt.

“Tôi chính là một tên đàn ông, cậu không biết những lời này nên nói với con gái thì thích hợp hơn sao?”

Ta cố gắng gượng cười, biểu tình trên khuôn mặt vặn vẹo, hết sức kì quái.

“Có ý gì?” Quân Dật giống như thường ngày mà mỉm cười, nhìn biểu tình dường như rất bình tĩnh, nhưng trong con ngươi màu đen kia giờ phút này lại đang dậy sóng.

Ta hoảng hốt cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn.

“Chúng ta vẫn như trước kia... chúng ta lại trở lại làm bạn bè, đến lúc đó...cho dù cậu muốn chính tôi như thế nào, tôi cũng sẽ không phản kháng.”

Đúng vậy, trở lại làm bạn bè của nhau, chính mình sẽ đem toàn bộ những chuyện trước kia đều quên hết, cứ xem như nó chưa từng phát sinh qua, cũng buông bỏ luôn những thành kiến trong quá khứ, thật sự mở lòng mà đối đãi với hân.

“Ha ha...” Quân Dật đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười càng ngày càng lớn, cuối cùng biểu tình ngưng trọng lại, lạnh lùng mà nói: “Đường Thể Kiệt, cậu như thế nào lại thành người nhát gan như vậy, trong lòng cậu rõ ràng biết được chuyện này sẽ không bao giờ có khả năng xảy ra, tôi và cậu vĩnh viễn không thể làm bằng hữu. Trước kia không, hiện tại sẽ không, tương lai cũng nhất định là không có khả năng.”

Không để ý đến biểu tình khiếp sợ của ta, hân một chữ một chữ nói ra làm cho máu trong người ta đều đông cứng lại.

“Bởi vì-tôi-muốn-cậu.”

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Một luồng khí lạnh chạy dọc theo từ bàn chân lan lên khắp toàn thân, không đợi ta làm ra phản ứng gì, Quân Dật chợt vươn một tay đem ta kéo đến trước mặt hân, xoay người cản trở ta.

“Không cần phải... ưm”. Đôi môi bị ngang ngược chiếm giữ, đầu lưỡi đối phương thừa lúc ta há miệng mà nhanh chóng tiến vào trong khoang miệng của ta, ở bên trong mà khuấy đảo, đầu lưỡi lướt qua lợi của ta, điên cuồng mà quấn lấy, nụ hôn kịch liệt mà cuồng nhiệt này tựa hồ thể hiện hết cơn phần nộ của hân.

“Ồ...” ta mơ hồ mà nhắm lại hai mắt, đột nhiên một bàn tay lạnh lẽo xâm nhập vào trong da thịt ấm áp, làm cho ta không tự chủ được mà cả người run lên, hai tay càng thêm dùng sức mà đẩy ra cái người ở phía trước ta.

Nhưng mà tất cả những phản kháng của ta cũng tựa như người dùng sức mà đánh vào cục bông mềm vậy, hoàn toàn không có hiệu quả. Ta không thể hiểu được, rõ ràng lúc bình thường ta một quyền là có thể đem một người bình thường mà quật ngã, vì cái gì mỗi lần đụng phải hân thì đều trở nên vô lực như thế.

Trên thân sớm đã bị người lột sạch, không biết quần áo bị ném đến nơi hẻo lánh nào rồi. Ngón tay Quân Dật linh hoạt mà tùy ý đùa bỡn với vật nổi lên trước ngực ta, đối với những giây giụa của ta thì hoàn toàn không để ý tới, đôi môi kia cũng nhanh chóng mà chuyển đến tai phải của ta, không nặng không nhẹ mà gặm cắn...

Không thể, không thể...

Tất cả những điểm mẫn cảm trên cơ thể ta, đối phương đều tinh tường biết rõ, như vậy... nếu cứ tiếp tục như vậy...

“Quân Dật... Quân Dật... không cần phải... van cầu cậu...”. Đôi môi vừa được thả tự do, ta liền ngay lập tức phát ra âm thanh cầu khẩn đầy bi ai mà ngay chính ta cũng cảm thấy thực đáng thương.

Lần thứ hai, đã là lần thứ hai ta ở trước mặt hân mà yếu thế, vô luận như thế nào, ta cũng chỉ có thể cầu hân buông tha cho ta.

Ngực bị nhéo mạnh một cái, sau đó Quân Dật cứ như vậy mềm nhũn nằm im trên người của ta, không hề nhúc nhích.

“Ha ha, cậu thực biết cách làm như thế nào để kích tôi”. Hân nói chuyện, hơi nóng phả ra kích thích làm cho thân thể ta một hồi run rẩy. Tại lúc ta cho rằng hân rốt cuộc cũng chịu buông tha cho mình, thì ngay giây tiếp theo hân lại tiếp tục tất cả những động tác giống như vừa rồi, thậm chí so với lúc trước càng thêm kịch liệt.

“Nhưng mà khiến cho cậu thất vọng rồi, tôi bỏ qua cho cậu lần thứ nhất, nhưng tuyệt đối sẽ không bao giờ có lần thứ hai.” Quân Dật nhìn thân thể ta mềm mại nằm im, sau khi nghe hắn nói thì có chút cứng ngắc, hắn thỏa mãn mà cười khê một tiếng: “Kế tiếp, cậu cứ tận lực mà hưởng thụ là tốt rồi.”

Nói xong lại cúi đầu xuống ngậm lấy vành tai của ta, dùng hàm răng tinh tế mà gặm cắn, lại dùng đầu lưỡi khê liếm lên vành tai. Trước mắt ta hoàn toàn tối sầm, những sợi tóc đen mất trật tự mà bao phủ lên mắt của ta, cánh môi bị cạy mở, đầu lưỡi bị quấn lấy chỉ có thể cùng hắn dây dưa, hấp dục, xoay tròn thẳng đến khi cả khuôn mặt của ta đều trở nên đỏ bừng vì thiếu dưỡng khí, mới chậm rãi mà buông ra, một đường chậm rãi kéo dài từ cổ, lướt qua xương qua xanh, đi đến nơi sớm đã đứng thẳng lên.

“Không cần phải...”. Khi cảm thấy được đầu nhũ bên phải bị ngậm vào một không gian có nhiệt độ cao vừa ẩm ướt vừa ấm nóng, ta thét lên một tiếng.

Hai tay ta giãy giụa lợi hại, ngay lập tức bị Quân Dật kiềm chế phía sau người, làm cho ta mất tự nhiên mà vận bèo thân thể. Mà đầu lưỡi thuần thực cứ như vậy thỏa mãn mà gặm cắn đầu nhũ của ta, cứ như vậy mà trêu chọc, làm cho nó chậm rãi mà đứng thẳng lên.

Khoái cảm cùng đau đớn đồng thời đều đánh úp về phía ta, một luồng khí nóng ở trong thân thể của ta không ngừng tăng lên cao, cảm giác dục vọng cứ như vậy mà tra tấn bản thân mình, hơn nữa những suy nghĩ lộn xộn ngày hôm nay đã làm cho đầu óc của ta trở nên trống rỗng, không thể nào mà tự hỏi.

Giãy giụa không thể thoát, thân thể thì bị khiêu khích, chỉ có thể phản ứng theo bản năng.

Quân Dật một tay giữ chặt lấy tay của ta, tay kia dần dần tiến xuống phía dưới, cởi bỏ dây lưng cùng quần của ta, đem cả quần lót kéo đến tận mắt cá chân.

Nửa người dưới phút chốc bị lạnh lẽo, làm cho đầu óc vốn đang mê man của ta giống như bị dội một chậu nước lạnh, trong nháy mắt đã tỉnh táo lại. Đối với nơi riêng tư cứ như vậy mà bị bại lộ trước mặt người khác, làm cho ta cảm thấy vô cùng thẹn thùng.

Không nghĩ được điều gì, ta cong đầu gối lên mà đá, Quân Dật ngay lập tức né sang một bên, nhằm tránh cú đá của ta, ta lợi dụng lúc sơ hở, xoay người nhảy xuống giường hướng về phía cửa mà chạy đi.

Tuyệt đối không thể ở lại chỗ này, sự tình đã vượt quá sự tưởng tượng của ta, không nói đến Quân Dật mà ngay cả chính mình sẽ làm ra loại sự tình gì. Run rẩy nắm lấy nắm cửa, thử xoay vài cái nhưng cửa không thể mở ra.

Vì cái gì, vì cái gì, tại sao lại không thể mở ra...

“Tôi đã đem cửa khóa lại rồi!”. thanh âm lạnh lùng mang theo một chút đùa cợt ở ngay bên cạnh tai của ta vang lên.

Là vừa rồi, vừa rồi lúc hắn ôm lấy ta tiến vào phòng. Thì ra... khi đó hắn đã có sẵn ý định làm như vậy rồi.

Trốn không thoát, trốn không thoát. Lần này hắn sẽ không chịu buông tha cho ta.

Ta đột nhiên nhận thấy chuyện này đáng sợ đến mức nào, thân thể căng cứng không dám làm ra bất kì phản ứng nào mà chống đỡ tại cánh cửa. Mà cánh cửa lạnh lẽo kia lúc này cũng không bằng được hơi lạnh phát ra từ người kia, chính là hiện tại ta một điểm cũng không thể nhận thức được, thân thể sớm đã bị nhiệt độ của đối phương làm cho hóa băng rồi.

“Tôi nói rồi, lần này sẽ không bỏ qua cho cậu, cũng sẽ không để cho cậu có cơ hội mà chạy trốn.” ánh mắt tà mị lộ ra sự kiên quyết, Quân Dật cắn một ngụm vào vai của ta, hàm răng bén nhọn như xâm nhập vào làn da của ta, làm cho ta có cảm tưởng như hắn sẽ hút cạn hết máu trong người mình vậy.

Hai chân trần trụi bị cưỡng chế tách ra, ta không thể đứng vững chỉ có thể dựa vào sự chống đỡ của Quân Dật mới không bị ngã xuống, lưng tựa trên cánh cửa cũng bị một trận đau nhức.

“Không cần phải...”

Phân thân của ta bị đối phương nắm lấy, bị ngón tay đầy kỷ xảo mà khuấy động, khoái cảm như sóng biển lại chen chúc tới, ý chí của ta lúc này sớm đã bị vút đến chín tầng mây, thân thể không ngừng run rẩy. Đầu tựa vào vai của Quân Dật, cái cảm giác kích thích mãnh liệt kia như muốn bức ta đến phát điên, ta học hắn

mà cắn trên vai hắn một ngụm, nức nở nghẹn ngào mà cố gắng nuốt vào những tiếng rên rỉ chưa kịp tràn ra khỏi khóe miệng.

“Ừm...”. Quân Dật tay vẫn không ngừng lại, áp môi lên mà hôn, bá đạo cướp đoạt toàn bộ không khí của ta, thẳng đến khi ta chút nữa bởi vì thiếu dưỡng khí mà ngất đi mới chịu thả ra, ánh mắt mang đầy dục vọng cứ như vậy mà nhìn ta chằm chằm, hỏi: “Tiểu Kiệt...cảm giác thoải mái hay không?”

Ta cố gắng mà thở dốc, hít lấy từng ngụm từng ngụm dưỡng khí vào phế quản, vì quá gấp mà làm ta ho khan liên tục, cắn bản không rảnh mà quan tâm đến vấn đề của hắn, trong miệng chỉ có thể theo bản năng mà nức nở: “Không...”

Lại bị đối phương hiểu lầm ý nghĩa của câu nói kia thành không thoải mái, Quân Dật càng thêm ra sức mà kích thích toàn thân của ta, không ngừng gặm cắn đầu nhũ của ta, đồng thời không nặng không nhẹ mà vuốt ve phân thân của ta.

Trong không khí tràn ngập hương vị tình sắc đến nồng đậm. Nhiệt độ trong phòng không ngừng tăng cao, mà trong gian phòng yên lặng lại thỉnh thoảng phát ra vài tiếng rên rỉ đến mê người...

Thật sự là không thể thở nổi, những nơi mà đối phương chạm vào nóng như muốn bốc cháy lên. Ta vô lực phải thừa nhận những khoái cảm mà đối phương mang đến, thân thể theo bản năng mà dựa vào gần đối phương, không ngừng mà ma sát, để giảm bớt những khó chịu trong cơ thể lúc này. Rốt cục tại lúc đối phương ác ý mà vuốt ve lên xuống, nhẹn không được mà cong thân thể lên.

Muốn phóng thích dục vọng lại bị Quân Dật vô tình néo vài cái, ta khó chịu mà giãy giụa thân thể muốn thoát khỏi đối phương mà giải phóng. Hai mắt ta lúc này trở nên mơ hồ không có tiêu cự, chỉ có thể kịch liệt thở dốc mà thúc giục đối phương, nói: “Phóng...buông ra...”

Bên tai truyền đến tiếng cười khê, Quân Dật cường chế mà nâng đầu của ta lên cùng đối mặt với hắn, nói: “Cậu vẫn không trả lời câu hỏi vừa rồi của tôi.”

“Buông ra...cậu cậu...”. Ta lên tiếng cầu khẩn hắn.

“Cảm giác thoải mái không?” thanh âm khàn khàn mang theo từ tính thể hiện hắn đã vô cùng nhẫn nại.

“A...Thoải mái...”. Lúc này khoái cảm đã sớm làm cho thân thể của ta phản bội lại ý chí của ta rồi, thuận theo bản năng khát cầu dục vọng mà nói ra lời nói mà đối phương muốn nghe.

“Ngoan, gọi Dật.” thanh âm trầm thấp như hấp dẫn ta.

“Dật...Dật...”

“A...”. giây tiếp theo, ta phát tiết toàn bộ ra tay của đối phương, thân thể thoáng cái mềm nhũn mà nằm trên người đối phương.

“Cậu như vậy... thật đáng yêu, khiến cho tôi... không thể nhịn được cái cảm giác muốn hung hăng mà chà đạp cậu.”

Vừa dứt lời, Quân Dật mạnh mẽ đem hai chân của ta tách ra, kéo đến hai bên hông của hắn mà cố định, sau đó bàn tay dìm dục vọng của ta khẽ vuốt ve theo cặp mông của ta, sau đó nhẹ nhàng tiến đến nơi tư mật kia. Ngay tại lối vào mà do dự một chút, dùng chất lỏng làm thấm ướt, sau đó thử cảm một ngón tay.

“A...” thân thể còn đang chìm trong khoái cảm, đột nhiên lại cảm nhận được đau đớn, ta thoáng cái kêu lên tiếng.

Thần trí lúc này có chút thanh tỉnh, hai mắt mông lung mà không thể tập trung để nhìn thấy đối phương.

Hắn...đang làm cái gì? Cái kia...nơi kia...

“Đau quá...ra...đi ra ngoài ngay...”

Theo bản năng muốn tránh ra khỏi cái dị vật đang xâm chiếm kia, ta co rút người lại, tay cũng duỗi đến bắt lấy cánh tay của đối phương.

Chính là đối phương hoàn toàn không có ý tứ muốn thả ta ra, ngón tay thăm dò vào sâu bên trong mà khuấy đảo, lục lọi, trong chốc lát lại tiến vào thêm một ngón tay, cứ như vậy lặp lại động tác vừa rồi, thẳng đến khi bên trong đã hoàn toàn dung nạp cả bốn ngón tay của đối phương. Mà ta khuôn mặt vốn đỏ bừng muốn bốc hơi lúc này đây đã chuyển thành trắng bệch như tờ giấy.

“Um...A...”

“Đau quá...không cần phải...đau quá...”

Tiếng rên nhẹ không ngừng phát ra, nước mắt không tự chủ mà theo khóe mắt chảy xuống.

Giống như cảm nhận được nỗi thống khổ của ta, Quân Dật lấy ra mấy ngón tay đang làm loạn trong cơ thể của ta, nhẹ nhàng mà liếm đi nước mắt của ta, tràn ngập áy náy mà nói: “Thực xin lỗi, Tiểu Kiệt, cậu hãy nhẫn nại một chút.”

Sau đó có cái gì so với vừa rồi còn thô to hơn tiến vào trong cơ thể của ta.

“A...”

Lưng của ta thoáng cái đập mạnh vào trong cánh cửa đằng sau, vừa đụng đến liền phát ra thanh âm “Cạch”. Trước mắt là một mảnh đen kịt, đau quá... toàn thân đều đau nhức, nhất là nơi đang tương giao với bộ phận kia, giống như bị một vật giẫm cứng rắn như sắt mà đâm vào, chân tay ta cứng ngắt như muốn đứt rời, móng tay bám vào thật sâu trong da thịt của đối phương tạo ra một mảnh tơ máu dài hẹp.

“Thực xin lỗi”. Vì muốn giảm bớt nỗi thống khổ của ta, Quân Dật bắt đầu một lần nữa kích thích những nơi mẫn cảm trên cơ thể ta, muốn khơi mào dục vọng của ta nhằm giảm bớt cảm giác đau đớn. Một tay an ủi lấy nơi tương liên giữa hai người, một tay ở trên cơ thể ta mà vuốt ve, xoa nắn.

Lúc này vừa bắn ra, thân thể ta đã trở nên vô lực, lại một lần nữa không thể chịu được trêu đùa của đối phương, rất nhanh lại nổi lên phản ứng. Phần thân vừa này còn mềm nhũn cũng bắt đầu chậm chậm mà ngẩng đầu dậy, khoái cảm quen thuộc lại một lần nữa tràn ngập toàn thân.

“Ô...”. Không biết là do thống khổ hay là vui thích mà tiếng rên rỉ từ trong miệng ta tràn ra, làm cho thú đang ở trong cơ thể ta cứ như vậy mà lại cương lớn hơn lúc trước.

“Um...A...”

“Ngoan...Tiểu Kiệt...thả lỏng nào... cậu như vậy...tôi không thể động được.” Cố gắng kìm nén dục vọng dùng lời nói tràn ngập nhu hòa mà dụ dỗ ta. Đối phương dường như đã phát giác ra những biến đổi của thân thể của ta, dục vọng cũng bắt rục rịch.

“Ô...A...A...”. cái khoái cảm cùng khó chịu này cứ như vậy cùng đan vào một chỗ, khiến ta không biết nên phải làm sao bây giờ, ta chỉ có thể cuồng loạn mà lắc đầu liên tục.

Mà hậu quả của việc này chính là làm cho huyết khẩu của ta liên tiếp mà co rút lại, rốt cuộc Quân Dật không thể nhẫn nại thêm nữa, mạnh mẽ trong tiểu huyết kia mà đâm thẳng tới trước.

“A... Um... không... không cần phải... ngừng... chậm... chậm một chút ...”. thanh âm bị người xuyên xỏ có chút đứt quãng, tất cả chỉ đều bị tan rã. Đau đớn mang theo khoái cảm cứ như vậy dần dần nuốt sạch lấy ý chí của ta. Cuối cùng chỉ có thể theo động tác của hắn mà phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn.

Động tác kịch liệt đem ta dựa thẳng vào trong cánh cửa, những lần dao động làm cho lưng ta đều đập mạnh vào đó có chút đau đớn.

Hắn tựa hồ thức được cả người ta không thoải mái, cho nên thả chậm tốc độ. Dem hai chân đã vô lực của ta một lần nữa bám lên hông của hắn, sau đó lại an ủi ta nói: “Ngoan, nhẫn nại một chút nữa thôi.”

Một tay luồn qua nách của ta, một tay nâng mông của ta lên cao, đem cả người ta ôm lấy, sau đó trong cái loại tư thế này mà mang ta hướng giường đi đến.

“A...”. mặc dù có tay của hắn nâng, nhưng mỗi bước đi như vậy đối với ta lại giống như đang tra tấn, vật nóng rục trong cơ thể ta cứ theo mỗi bước đi lại như đâm sâu vào bên trong. Ta chỉ có thể quăn chặt lấy eo

hắn, hai tay quấn chặt lấy cổ hắn, tận lực đem toàn bộ cơ thể đang mềm nhũn của ta bám trên người hắn. Chờ khi đi đến bên giường, ta rốt cuộc không thể duy trì được mà tê liệt ngã xuống giường.

Mà người kia vẫn không chịu buông tha cho ta, đem hai chân sớm đã không còn chút sức lực nào của ta mà gác qua vai của hắn, ở ngay tại cái tư thế này mà không ngừng luật động, nhẹ nhàng rút ra lại thật sâu mà đâm vào.

“Tiểu Kiệt...Tiểu Kiệt...” trong miệng không ngừng kêu lên tên của ta.

“Ừm...a aa”. Ta thực sự đã quá mệt mỏi không thể chống đỡ được, mà đối phương vẫn cứ mãnh liệt tiến công, ta khàn giọng chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ.

Cuối cùng ta chỉ cảm thấy trước mắt bạch quang lóe lên, sau đó thì hôn mê bất tỉnh.

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

“Ừm...”. Chậm rãi mở ra hai mắt, thanh âm dường như cũng không thể phát ra, yết hầu khô khốc, làm cho ta có cảm giác như mình bị thương rất nặng. Ta nhất thời không rõ ràng lắm hiện tại mình đang ở loại địa phương nào. Muốn xuống giường để uống ly nước nhuận lại cổ họng, lại phát hiện toàn thân đều như muốn bải cồng, hoàn toàn không có lấy một chút sức lực.

Chuyện gì xảy ra? ta làm sao vậy?

Tầm chăn đắp trên người trượt xuống làm cho cơ thể lỏa lồ của ta hiện ra với đầy những dấu vết xanh tím.

Đây là cái gì? Ta không khỏi giật mình.

Suy nghĩ dần rõ ràng, sắc mặt ta lập tức biến thành vô cùng khó coi.

Dấu hôn đầy người, tứ chi thì bủn rủn, mà nơi tư mật phía sau kia dường như vẫn còn nổi rộng, tất cả như nhắc nhở chính bản thân mình đã phạm phải một sai lầm.

Ở trên giường lớn này...cùng Quân Dật, hai người...

không thể tin được...người kia cùng với chính mình...

Giơ tay lên hung hăng đập một cái thật mạnh xuống giường.

vì cái gì?

Chẳng phải lúc trước cũng tại chỗ này, mình đã từng nói hành vi như vậy chính là biến thái, còn hiện tại?

Chính mình còn không phải đồng dạng hay sao.

Đã có những ham muốn như vậy vốn là không bình thường, thân thể lại phản bội đại não mà mới chỉ có một bước đã đầu hàng, thậm chí... thậm chí đến cuối cùng chỉ có thể phối hợp cùng hắn mà phát ra tiếng rên rỉ.

Không phải mình như vậy lại giống như con gái, nhu nhược nằm dưới thân người kia mà hầu hạ sao?

Cái gì gọi là bị cưỡng bạo mà lại còn hưởng thụ như vậy? Chó má.

Chính mình... đã đánh giá thấp sự ảnh hưởng của Quân Dật đối với chính mình.

Lần trước đã cảm thấy không đúng, không có chán ghét, không nghĩ sẽ từ bỏ cảm giác đó, chẳng lẽ thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, cùng giúp đỡ lẫn nhau, cứ tưởng đã hiểu rõ cái cảm giác kia, cũng đã che giấu rất kỹ rồi chứ?

Hướng chi mình và hắn gần đây không có quan hệ gì.

Suy nghĩ như vậy lại cảm thấy một hồi đau đớn.

Ta không muốn nghĩ, cũng không nguyện ý mà suy nghĩ, ta sợ hãi với kết quả, ta sợ chính mình sẽ không thể thừa nhận.

Ta khẽ cử động thân thể bủn rủn của mình, phát hiện những vết xanh tím trên người đã được bôi thuốc mỡ, xem ra phía sau cũng đã được xử lý qua.

Thì ra...

Hắn ngay cả những thứ này cũng đều đã chuẩn bị tốt, chắc là đã biết ta sớm sẽ bị khuất phục.

Ta giãy giụa đứng lên, gian nan mặc xong quần áo, lại nhặt lên quần bị rơi vương vãi trên sàn nhà.

Ta không muốn ở lại trong căn phòng này nữa dù chỉ là một giây, ta khắp khiêng đi ra khỏi cửa.

Mười phút sau, Quân Dật đi ra ngoài mua điểm tâm trở về, nhìn thấy căn phòng trống rỗng không có bóng dáng một người, mặt của hắn hóa đen đi.

Không biết nên đi đâu, ta cứ như vậy lết cái thân xác đau nhức kia mà cứ đi về phía trước không hề có mục đích.

Mặt không biểu tình, cũng không biết nên biểu lộ cái gì.

Cười? ta nên cười cái gì, hay trước nhất nên cười chính bản thân của mình. Khóc? Ta Đường Thế Kiệt không thể làm ra cái loại chuyện dọa người như vậy.

Vào buổi sáng sớm, trên con đường này không có lấy một người, ta giống như u hồn ma ở trên đường phố phiêu đảng.

Ở phía trước hướng ngược với ta có vài tên nam sinh, nhìn bộ dáng đi đứng loạng choạng kia cũng biết là có uống rượu. Nói không chừng là mới từ quán rượu bước ra. Quần áo ăn mặc lờ lợ, nhai kẹo cao su, trong đó còn lôi kéo vài nữ sinh, một bộ dáng đứng thực là lưu manh.

Đi đến trước mặt ta, thì một người trong số đó cố duỗi chân ra làm cho ta bị vấp té. Ta lão đảo vài cái, chân mềm nhũn mà quỳ rạp xuống mặt đất. Hai tay trần trụi tiếp xúc với mặt đất lạnh như băng vào buổi sáng sớm, mà không khí buổi sáng thì lại rất lạnh, làm cho ta không tránh khỏi một hồi run rẩy.

“Ha ha, các người nhìn hắn một bộ dáng thật ngu ngốc nha.”. trong đám đó có một người nói như vậy, dẫn đến những người khác cũng đứng đó mà hòa theo cười, mấy nữ sinh kia lại cười khanh khách không ngừng.

Một cái ngã này lại làm đau đến vết thương nơi phía sau kia. Cảm giác quần đau chạy dọc theo xương sống truyền thẳng lên đến đỉnh đầu, làm cho đầu ta chỉ trong tích tắc đã nóng lên.

Ta đứng lên vung một quyền vào mặt của một tên đang đứng gần ta nhất, lại nâng lên chân phải đá vào lưng tên còn lại, người nọ thân thể không vững mà ngã vào người của mấy nữ sinh đứng phía sau. Thân thể co rút đến đau đớn giống như liều thuốc kích thích làm cho cơ thể ta trở nên thô bạo, hai mắt đỏ ngầu mà nhìn chằm chằm vào nhóm người trước mắt.

“A...” mấy nữ sinh kinh hãi mà hét lên.

“Người...”. Cái người vừa rồi gạt chân muốn làm cho ta té vẫn đứng tại nơi đó, tựa hồ không ngờ rằng một người gầy yếu giống như ta có thể làm bị thương một người có bộ dáng lớn hơn như vậy, mà cái người bị ta đá ngã, cũng nhanh chóng đứng dậy, phẫn nộ mà hét lên: “Nhìn cái gì...? Đều lên hết cho ta.”

Ta lạnh lùng cười, các người nếu muốn chết thì cũng không có ai ngăn cản các người, sẵn tiện cũng nhờ các người giúp cho ta giải tỏa bớt phiền não cũng được.

Hai tên nam sinh bị ta đánh ngã tiếp tục xông lên, ta bị một người đánh trúng một quyền ở sau lưng, đau đến trước mắt đều hóa thành màu đen, xoay người một cước đem hắn đạp gục xuống. Nhưng mà thân thể ta vốn không được khỏe nên hành động có chút chậm chạp, nam sinh ở bên cạnh một quyền đánh tới đâm qua sát cằm của ta. Ta lau miệng, nhổ ra một búng máu, một lần nữa tiến lên tiếp tục công kích.

20 phút sau, một đoàn người bị đánh dồn đến một chỗ, thất tha thất thểu mà nằm vật xuống mặt đất, những nữ sinh kia nhìn tình huống không tốt sớm đã trốn đi.

“ Ừm...”. ta miễn cưỡng chống đỡ thân thể để không bị ngã xuống, đau đớn chạy khắp toàn thân làm cho ta không còn chút cảm giác nào. Ta cười khổ, chẳng lẽ cái này gọi là đau đớn đến tận cùng?

Rốt cuộc chống đỡ không được mà ngã xuống, một đôi tay ở phía sau tiếp được ta.

“Ừ, ừ, cậu không sao chứ?”. Thanh âm ở bên cạnh tai của ta vang lên.

Vì cái gì ta cảm thấy thanh âm này giống như từ một nơi xa nào đó truyền tới, không kịp nghĩ nhiều, ta lâm vào hôn mê.

Giống như ngủ một giấc dài, ta nhìn trần nhà trước mắt mà có chút lạ lẫm.

“A, cậu đã tỉnh”. Nhìn thấy ta mở to hai mắt, có người đã tiến đến bên cạnh hỏi: “Cảm giác thế nào?”

Lúc này ta mới phát hiện bản thân đang nằm trên một cái giường.

“Đường Thể Kiệt, cậu không nhớ tôi sao?”. Mới vừa rồi ta không có để ý lắm đến hắn, lúc này thì ta nghe đã có chút rõ ràng.

Ta giương mắt, người trước mặt nhìn rất quen mắt. Là... người tóc vàng lần trước cùng chơi bóng rổ, dường như gọi cái gì Ứng cái gì Sí Bàng.

“A”

“Đúng vậy, là tôi, là Ứng Sí Bàng.”

“A, vừa rồi cảm ơn cậu.”

“A, không có việc gì, tôi cũng không biết đó là cậu. Từ phía xa tôi thấy có người đánh nhau, nên chạy đến trước xem thử, lại phát hiện vẫn còn một người đang đứng, không thể ngờ được cậu lại đột nhiên bất tỉnh.” Hắn một bên giải thích, một bên vừa quan sát sắc mặt của ta, hỏi: “Cậu... cậu không sao chứ?”

Ta không có đáp lời. Hắn dường như cũng nhìn ra ta một bộ dáng không muốn nói chuyện, sau đó nói muốn để cho ta nằm nghỉ ngơi, liền xoay người ra khỏi phòng, thuận tiện nhẹ nhàng đóng cửa lại.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Thân thể cũng đã mệt mỏi đến cực hạn, không qua bao lâu ta lại chìm vào giấc ngủ.

Chờ đến lúc ta tỉnh, lại phát hiện bản thân mình đã nằm trong bệnh viện. Về sau mới biết được là do Trầm Tiểu Doanh cùng Ứng Sí Bàng hai người thấy ta sốt cao lại hôn mê nên mới nhanh chóng đưa ta vào bệnh viện.

Đối với việc bị bọn họ biết rõ sự kiện kia đối với ta cũng không có gì là quá kỳ lạ, trên thực tế ta đã sớm biết Ứng Sí Bàng đã nhìn ra việc này rồi. Mà ta lại một vẻ mặt không sao cả, tựa hồ làm cho hai người bọn họ có chút kinh sợ. Bọn họ cẩn thận mà hành động trước mặt ta, ta cũng chỉ làm như không có phát hiện. Bọn họ không hỏi, ta tự nhiên cũng sẽ không chủ động mà đề cập đến.

Mà trong đó khiến cho ta ngoài ý muốn nhất chính là Trầm Tiểu Doanh cùng Ứng Sí Bàng lại là hai chị em, rõ ràng hai người đều bất đồng về họ. Lúc sau, Trầm Tiểu Doanh mới giải thích cho ta biết, bọn họ mỗi người đều mang họ cha và họ mẹ.

Từ khi ta nhập viện đến nay, Trầm Tiểu Doanh vẫn luôn một mực bên cạnh chăm sóc ta, mỗi ngày đều mang cơm, nước đến, còn ở lại cùng ta trò chuyện, đối với tất cả các mặt đều hết sức chu đáo, còn thiếu chuyện không cùng ta tiến vào WC mà thôi.

Trong thời gian cô ấy chiếu cố ta trong bệnh viện luôn mang theo một vẻ mặt chân thành, rất nghiêm túc mà ghi nhớ lại từng lời nói của bác sĩ, sau đó tùy thời tùy chỗ mà nhắc nhở ta phải làm cái gì, không nên làm cái gì. Làm cho ta có cảm giác rằng có một người mẹ bên cạnh.

“Đường Thế Kiệt, cơm trưa cậu muốn ăn cái gì? Tôi làm cho cậu ăn!”. Trần Tiểu Doanh một bên giúp ta gọt táo, một bên hỏi.

“A! sao cũng được”.

“Sao cũng được, trong các món ăn Trung Quốc không có món nào tên sao cũng được. Nói mau, cậu muốn ăn cái gì?”

“Cậu làm cái gì, tôi sẽ ăn cái đó, tôi không có kén ăn.”

“Như vậy sao, tôi đây nấu khoai sọ cùng với xương cho cậu có được hay không?”

“Được”.

“Gỏi cá cùng dấm chua?”

“Được”

“Hành lá nấu đậu hủ?”

“Được”

...

“Đường Thế Kiệt, cậu không cần phải như vậy, cái bộ dáng này một chút cũng không có giống cậu nha.” Trần Tiểu Doanh đột nhiên bị thương mà nhìn ta, lại tiếp tục nói: “Đối với tôi, cậu không cần phải giả bộ.”

Ta ngược mắt lẳng lặng mà nhìn cô.

Trầm ngâm một lát, cô lại nói: “Tôi mặc kệ trước kia cậu xảy ra chuyện gì, cũng không quản cậu cảm thấy mọi chuyện khó khăn cỡ nào, mọi chuyện trong quá khứ thì cứ để nó trôi qua đi. Tôi hiện tại mới là bạn gái của cậu, cậu chỉ cần nhớ kỷ niệm đó mà thôi.”

Trần Tiểu Doanh lúc này dùng ánh mắt kiên định mà nhìn ta, nhìn đến biểu tình phát gốc của ta, sau đó cô ấy “Xì” cười một tiếng, mắng: “Biểu hiện đó của cậu là như thế nào, không cần phải làm bộ dáng ủy khuất khi có tôi làm bạn gái như vậy nha, tôi lớn lên cũng không tệ lắm phải không, tôi làm bạn gái của cậu, nói như thế nào thì cậu cũng phải cảm thấy rất vinh hạnh mới đúng.”

Trong lúc nhất thời, ta không biết nên nói cái gì.

Đối với cô, ta thực sự là rất cảm kích.

Xem ra là cô ấy thực sự yêu thích ta, ta không phải là ngu ngốc trùuđộn cái gì cũng không biết, nhiều ngày ở chung như vậy ta đương nhiên là nhìn ra. Ánh mắt của cô ấy, động tác của cô ấy, tất cả mọi thứ đều biểu hiện ra cô ấy đối với ta thực sự là yêu mến, chính là...

Nhìn ra khó xử của ta, Trần Tiểu doanh cười thông cảm, cười nói: “Không cần nói cho tôi đáp án ngay lập tức, tôi biết cậu cần có thời gian, nhưng mà...”. Cô dí dỏm chỉ chỉ chính mình, nói: “Nhưng cũng không nên để cho mỹ nữ như tôi phải chờ đáp án quá lâu, như vậy thực không tốt.”

“Được.” ta nhẹ gật đầu, đối với cô mỉm cười.

Giữa trưa Trần Tiểu Doanh đi vào phòng bệnh của ta, thì lúc đó ta đang nằm trên giường bệnh, không có chú ý tới cô đã đến.

Thẳng đến khi nghe được thanh âm va chạm của đồ đạc ngay tại chiếc tủ nhỏ bên cạnh giường, ta mới mở mắt ra.

“Thật ngại quá, đánh thức cậu rồi.”

Ta lắc đầu, thanh âm của cô rất nhẹ, sợ dĩ ta lập tức tỉnh lại, là vì ta căn bản không có ngủ.

“Đã tỉnh, vậy thian một chút gidi, ta đã nấu cháo rồi, ăn rất ngon.” Trầm Tiểu Doanh một bên đem hộp giữ nhiệt đổ đồ ra, nói: “Còn nóng, nhanh ăn đi.”

Trứng muối cùng cháo trắng, mấy thẩn sáng rất nhẹ nhàng, cô thật sự là rất cẩn thận, biết rõ ta mấy ngày nay chỉ có thể ăn những thứ lỏng mà thôi.

Cô gái như vậy... nếu bỏ lỡ, thật đáng tiếc.

Ta ngẩng đầu nhìn cô, cô nhìn ra ta dường như có điều muốn nói, liền mỉm cười chờ ta mở miệng.

“Trong khoảng thời gian này thật sự cảm ơn cậu... Tiểu Doanh!”. Đối với việc gọi thẳng nhủ danh của người khác, ta vẫn có điểm chưa thể thích ứng được, nhưng mà từ nay về sau... chậm rãi cũng sẽ thành thói quen mà thôi.

Trầm Tiểu Doanh nghe được ta gọi tên cô, vẻ mặt ngạc nhiên cùng không dám tin, với năng lực cùng thông minh như cô, tự nhiên biết rõ ta là có ý tứ gì.

“Cậu hiểu rõ, cậu xác định?”. Cô có điểm lo sợ mà hỏi lại.

“Uh.” Mấy ngày nay ta suy nghĩ rất kỹ, cảm thấy làm như vậy đối với ta, đối với Trầm Tiểu Doanh, thậm chí... là Quân Dật, đều là quyết định tốt nhất.

Nghe được ta cho cô một đáp án khẳng định, Trầm Tiểu Doanh hốc mắt đột nhiên đỏ lên, miễn cưỡng hướng ta lộ ra một cái biểu tình, phất chớp mắt lại đỏ lên, nhỏ giọng có chút ai oán nói: “Cậu thật là, nếu đã đáp ứng thì phải nói cho tôi biết trước một tiếng, hại tôi không có chuẩn bị tâm lý trước.”

“Không biết là ai lúc sáng còn lên tiếng uy hiếp tôi, nói nhất định phải làm bạn gái của tôi.”

“Cái đó... nào có, cậu nói bậy!”

“Không có thật sao?”

“...”

“... Có.”

“Ha ha...”

“Đừng nói nhiều, nhanh ăn cho tôi!”

“Được”

Thời gian lúc này thật ấm áp mà hòa hợp, làm cho quá khứ kia cũng nhanh chóng qua đi.

Dưới đáy lòng ta đối với chính mình nói như vậy là tốt rồi... chỉ cần như vậy thì tốt rồi.

Đến chiều Ứng Sĩ Bằng đến bệnh viện xem ta như thế nào, lại nhìn quanh bốn phía mà không nhìn thấy bóng dáng của chị hần đâu, thì hỏi: “chị của tôi đâu?”

Ta lắc đầu: “Không biết, lúc giữa trưa cô ấy nói có việc muốn đi ra ngoài một chút, tôi nghĩ là cô ấy về nhà.”

Có cái gì không đúng sao? Ta nghi hoặc mà nhìn hần.

Ứng Sĩ Bằng lắc đầu, sau đó nói với ta: “Không có việc gì, chỉ là hỏi thử một chút mà thôi. Đúng rồi, cậu ngày mai xuất viện phải không?”

“Uh.”

“Vậy ngày mai có muốn cùng đi chơi bóng không?”

“Được”. Nghĩ đến cả ngày nằm trên giường bệnh cũng thật nhàm chán, đi ra ngoài rèn luyện cũng không phải lấy kiến tôi, vì vậy nhanh chóng đáp ứng đề nghị của đối phương.

Ứng Sĩ Bằng vừa nghe ta đáp ứng, tâm tình liền kích động một phen, sau đó lại có chút cổ quái mà liếc nhìn ta, nhỏ giọng hỏi: “Cậu... thân thể có chịu được hay không?”

Ta ngăn người, lập tức hiểu hẳn là muốn hỏi cái gì, ta không sao cả mà cười cười, nói: “Không có việc gì, sớm cũng đã tốt lắm rồi. cả ngày bị chị cậu tằm bổ như vậy, không tốt cũng khó nha.”

“Vậy cứ quyết định như vậy đi!”. Xem thái độ của ta không có gì là bất thường, Ứng Sĩ Bàng lập tức khôi phục lại cá tính cởi mở thường ngày, cùng ta lớn tiếng bàn về ý định của ngày mai, còn nói muốn dẫn ta đi đến sân bóng rổ chỗ bọn họ cho ta nhìn một cái. Dường như ta cũng bị sự hưng phấn của hắn lây nhiễm, nhanh chóng dứt bỏ cái tâm tình buồn bực của mấy ngày trước, cùng hắn nhiệt tình mà thảo luận.

Vừa đúng lúc đó, Trầm Tiểu Doanh đến, lại nghe ý định ngày mai đi chơi bóng rổ của bọn ta, ngay lập tức nói thẳng là cũng muốn đi. Ta cười cười đáp ứng.

Buổi trưa ta hướng Trầm Tiểu Doanh mượn điện thoại sau đó đi ra khỏi phòng bệnh. Tính toán thời gian cũng đã đến lúc mẹ cùng cha của ta có thể đã về đến đây, vì vậy liền gọi điện thoại cho mẹ.

“Ừ? Mẹ, là con, Tiểu Kiệt, hai người khi nào thì trở về?”

“A, Tiểu Kiệt sao, cha mẹ ngày mai trở về.”

“Đã biết, cha cũng đang ở bên cạnh sao?”

“Đúng vậy, hai người chúng ta đang ở nhà hàng ăn cơm, Tiểu Kiệt, mẹ nói với con nha, cha con hôm nay mang mẹ đi ăn món ăn kiểu Nhật, tất cả đều làm thật tinh xảo, thật ngon...”

Kiên nhẫn nghe xong, ta đối với mẹ nói.

“Được rồi, mẹ, mẹ chơi đùa cũng thật vui vẻ. Đúng rồi, ngày mai hai người trở về, con sẽ dẫn một người đến.”

“Dẫn người đến, ai a, ai vậy? là nữ?”

“Đúng!”

“A... Tiểu Kiệt, không phải là bạn gái của con đó chứ?”. Hét lên một tiếng, mẹ ta cẩn thận thận mà hỏi lại lần nữa.

Ta vội vàng đem điện thoại để ra xa khỏi lỗ tai của mình một thước, đáp: “Đúng vậy!”

“Thật sự sao, cha của Tiểu Kiệt à, Tiểu Kiệt nhà chúng ta có bạn gái rồi, uy uy, Tiểu Kiệt, đối phương có xinh đẹp hay không? tên là gì? Nhà ở đâu?...”

Cắt đứt một tràng câu hỏi dồn dập của mẹ, ta chỉ nói một tiếng là ngày mai tới gặp mặt sẽ nói chuyện sau, ngay lập tức liền cúp điện thoại, bằng không nếu cứ để mẹ ta hỏi dồn như vậy, xem chừng chỉ một lát nữa thì mười tám đời tổ tông của đối phương cũng bị lôi ra mà hỏi hết.

Đi vào phòng bệnh, đem điện thoại trả lại cho Trầm Tiểu Doanh. Cô cầm lấy mấy quả táo trên bàn muốn ra ngoài rửa.

“Tiểu Doanh.” Ta lên tiếng gọi cô lại.

“Hả? Cái gì?”

“A, cũng không có gì, chỉ là ba mẹ tôi, họ ngày mai quay trở về, cậu có muốn đến nhà tôi gặp mặt bọn họ không?”

Trầm Tiểu Doanh không thể tưởng tượng được ta lại cùng cô nói đến chuyện này. Chỉ thấy cô khẽ giật mình, sau đó khuôn mặt thoáng cái đã đỏ ửng.

Ta lập tức cảm giác thấy được mình hỏi chuyện này quá đường đột, vừa định lên tiếng giải thích, đối phương lại nhỏ giọng nói một tiếng: “Được”

Sáng ngày hôm sau, ta vừa đem đồ đạc xuất viện sửa sang lại thật tốt thì ngay lập tức bị Ứng Sĩ Bàng kéo đi đến trường học bọn họ đánh bóng rổ. Đánh suốt một buổi sáng, một thân mồ hôi nhễ nhại, cùng Ứng Sĩ Bàng hai người đều là một bộ dáng không kịp thở, lại cảm thấy toàn thân thư sướng, làm mọi tâm tư buồn chán hơn một tuần qua của ta trong bệnh viện đều bị quét sạch.

Lúc chiều, ta mang theo Trầm Tiểu Doanh trở về nhà.

Mẹ vừa nhìn thấy Trầm Tiểu Doanh, đã cảm thấy được cô lớn lên thật xinh đẹp, khí chất tốt, ăn nói lại tốt, là một người con gái khiến cho người ta sinh ra hảo cảm, mẹ ta cười đến không ngậm miệng được. Một mạch lôi kéo Trầm Tiểu Doanh vào ngồi trên ghế sa lon mà hỏi chuyện.

Mà ta cùng cha thì ngồi tại bàn cơm bắt đầu trò chuyện cùng nhau: Buôn chuyện, tán dóc gia trưởng. Chính năm xa cách tự nhiên giờ gặp lại nhau cho nên lời nói ra cũng tương đối nhiều, từ việc trong nước cho đến việc ngoài nước, từ cao trung cho đến đại học, từ nghề nghiệp cho đến học tập, không có chuyện gì là không nói qua. Cha ta giống như là muốn đem mấy năm không có bên cạnh mà bù đắp những tổn thất cho ta, nói thẳng ra là từ nay về sau hẳn cũng sẽ lại trong nhà này mà chăm sóc ta cùng mẹ ta thật tốt.

Ta nghĩ đến mấy năm nay mẹ ta một người ở nhà, trong đó có bao nhiêu vất vả ta là người biết rõ ràng nhất, nhiều lần nhìn thấy mẹ ta vụng trộm mà khóc thầm, hôm nay phụ thân đã trở lại, hai người rất cuộc cũng có thể chăm sóc lẫn nhau. Nghĩ thầm mẹ coi như là khổ tận cam lai.

Chính là chúng ta mấy người đang trò chuyện với nhau thật vui vẻ đến quên cả thời gian, lại có một vị khách không mời mà đến.

Nghe từ trong miệng mẹ ta hô lên một cái tên Quân Dật, thân thể của ta không tự chủ được mà trở nên cứng đờ.

Hắn như thế nào mà lại đến đây, tới làm cái gì? Ta... làm như thế nào mà đối mặt với hắn đây? Những nghi vấn liên tiếp khiến cho ta có chút rối loạn, rõ ràng đối phương còn chưa có tiến đến chỗ ta, ta đã rồi thành một đoàn như vậy.

Không phải nói muốn quên đi toàn bộ sao? Vì cái gì hiện tại chỉ cần nghe được cái tên của hắn lại biến thành bối rối như vậy, nhịn không được mà tự phải nhỏ chính bản thân mình. Đường Thể Kiệt, người thật vô dụng.

Trên tay bỗng truyền đến một cổ ấm áp, ta quay đầu, nhìn thấy Trầm Tiểu Doanh mỉm cười nhìn ta, trong ánh mắt tràn đầy sự cổ vũ.

Như nắm được cọng rơm cứu mạng, ta cũng cầm lại tay của cô ấy. Không có việc gì. Tựa như thường ngày mà đối đãi tốt với hắn hơn.

“Tiểu Dật, mau vào.” Mẹ ta thật cao hứng mà lôi kéo Quân Dật đi vào trong phòng khách, sau đó thần bí mà đối với hắn cười cười, hỏi: “Hắc, hắc, cháu nhất định là đoán không được hôm nay Tiểu Kiệt mang theo ai tới đây đâu?”

Quân Dật liếc nhìn ta một cái, lại đem ánh mắt chuyển qua Trầm Tiểu Doanh, sau cùng ánh mắt dừng lại trên hai bàn tay đang nắm lấy nhau của ta cùng cô. Ánh mắt lạnh lùng ấy khiến cho ta như ngồi trên đồng lửa, vớ thức mà nắm chặt tay của Trầm Tiểu Doanh hơn.

Mẹ nhìn thấy Quân Dật không nói chuyện, liền bước lên phía trước, nói: “Tiểu Dật cháu nhất định là đoán không được đi, là Tiểu Kiệt...”

“Cháu biết rõ, là bạn gái của Tiểu Kiệt.” Quân Dật đối với mẹ ta nói ra.

Ta run lên một chút. Cười khổ, khi nào thì chính mình biến thành người nhát như một con thỏ vậy.

“A, a Tiểu Dật, cháu làm sao mà biết?”. Mẹ ta kinh ngạc mà nhìn Quân Dật, biểu lộ rõ ràng là không tin.

Lại trở về khuôn mặt bình thường, mới vừa rồi còn một bộ dáng âm trầm, giây tiếp theo tựa như leo lên một cái mặt nạ, Quân Dật mỉm cười đối với mẹ ta nói: “Đúng vậy, a di, lần trước cháu có nghe Tiểu Kiệt đề cập qua, chỉ có điều lúc ấy cháu không có để trong lòng, có bạn gái xinh đẹp như vậy, làm cho người ta thật hâm mộ... hẳn là đã tốn rất nhiều tâm tư?”. Nói xong lại có thâm ý khác mà liếc nhìn Trầm Tiểu Doanh.

“Kỳ thật ngay từ đầu, chính tôi là người yêu đơn phương Thể Kiệt, vì vậy mới cùng hắn thông cáo, không thể ngờ được là Thể Kiệt cũng yêu thích tôi, cho nên chúng tôi mới cùng ở một chỗ, phải không, Thể Kiệt?”. Trầm Tiểu Doanh đột nhiên xen vào nói, vẻ mặt cười ngọt ngào mà nhìn qua ta, tình cảm bên trong đều lộ rõ không thể nghi ngờ.

Tuy biết rõ điều cô nói không phải sự thật, chính là ta không biết làm thế nào hơn đành phải phối hợp mà gạt đầu.

“Phải không...”. Khóe miệng kéo ra một mặt cười lãnh đạm, Quân Dật khẽ cúi đầu xuống, đem hai mắt nhìn đến một khoảng không vô định, nói: “...tất cả thật là khó khăn...”

Mẹ ta cảm thấy không khí lúc này thật là kì quái, ánh mắt đảo quanh giữa hai người chúng ta. Cuối cùng vẫn là cha của ta đứng ra giải vây, đề nghị nói: “Hôm nay cha trở về, Tiểu Kiệt lại dẫn theo bạn gái đến, có thể nói là song hỷ lâm môn rồi, không bằng hôm nay chúng ta cùng ra bên ngoài ăn một bữa cơm đi?”

Mẹ vừa nghe, lập tức đồng ý: “Tốt, tốt, chúng ta mấy người cùng đi, Tiểu Dật cháu cũng đi cùng đi.”

“Được”

Vì vậy, chúng ta một nhà đến nhà hàng lịch sự, tao nhã ăn cơm. Để mừng phụ thân trở về, mẹ ta còn phá lệ mở hai chai rượu nho.

Ta từ đầu đến cuối đều một mực không nói gì, một là ta không biết nói cái gì, mặc khác là tâm phiền ý loạn cho nên không muốn nói chuyện. Vì vậy cứ liên tục mà rót đầy ly rượu, uống hết ly rượu này đến ly khác.

Trầm Tiểu Doanh ngồi một bên, ngẫu nhiên nhắc nhở ta không nên uống quá nhiều, nên uống ít lại, lại gấp cho ta mấy ngụm thức ăn. Mẹ ta nhìn nhìn lại hé miệng cười trộm, thỉnh thoảng lại tặng cho cha ta vài cái ánh mắt.

Nhưng ta lúc này không rảnh mà bận tâm đến chuyện khác, trong đầu ta chỉ toàn là hình ảnh của Quân Dật cùng Quân Dật.

Dù khoảng cách chỉ là một cái bàn, dù cho ta tận lực lảng tránh cái nhìn của hắn, cũng có thể tình huống mà cảm nhận được ánh mắt nóng rực.

Tại sao phải đến? tại sao lại ngay tại lúc chính mình quyết định quên hết thấy tất cả.

Vì cái gì không chịu buông tha cho ta. Một đêm tra tấn ta như vậy, khi thời điểm ban ngày không có vấn đề gì, nhưng khi màn đêm buông xuống thân thể bắt đầu lâm vào giấc ngủ, giống như là có chế độ tự động, những chuyện đêm đó một lượt mà kéo về, khiến cho ta mỗi lần đều lâm vào tình trạng không thể kiểm chế cái cảm giác trong cơ thể mình.

Hôm nay, ta quyết định cùng Trầm Tiểu Doanh ở chung một chỗ, hắn lại tới làm cái gì?

Là tới phá hư?

Nhớ rõ hắn từng tàn nhẫn mà nói ra câu hận không thể giết chết Trầm Tiểu Doanh.

Ta thoáng cái mà nhảy dựng lên.

“Tiểu Doanh, ăn đi, đừng khách...ách, Tiểu Kiệt, con làm gì mà đột nhiên đứng lên như vậy, làm ta sợ muốn chết.” Mẹ đang nhiệt tình gấp rau cho Trầm Tiểu Doanh, bị ta đột nhiên đứng lên làm cho hoảng sợ. Những người khác cũng dùng ánh mắt nghi hoặc mà nhìn ta.

“Con muốn đi toilet một chút.” Ta bỏ lại một bàn người cứ như vậy mà chạy trốn vào WC

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Đem nước tạt vào trong mặt, muốn dùng hơi lạnh của nước làm cho những bức bối, lộn xộn trong lòng tiêu tán hết, cũng trong giây phút vừa ngẩng đầu lên thì đã nhìn thấy thân ảnh của một người vốn không nên xuất hiện ở đây.

Không thể quay đầu lại, cũng không có cách nào mà quay đầu lại, chỉ có thể ngo ngác nhìn đối phương càng ngày càng đến gần, thẳng đến khi hấn đứng phía sau, chạm vào hai cánh tay của ta.

“Tiểu Kiệt...”. một tiếng thở dài truyền đến.

“Thực xin lỗi...”.

“Ngày đó... tôi vốn đã tận tâm, chính là... ngược lại tôi lại hại cậu bị thương, thực xin lỗi.” Người sau lưng trong miệng thì thào lời nói đầy áy náy. Hai tay lại càng ra sức siết chặt lấy ta, giữ lấy ta.

Cánh tay ta đặt trên bồn rửa mặt không ngừng run rẩy, ngón tay liều mạng mà bấu chặt lấy thành bồn.

“Chính là... tại sao lại phải né tránh tôi? cậu rõ ràng cũng rất yêu mến tôi mà.”

“Tôi không có.” Bị đối phương nói ra những lời như vậy, ta nghe mà không nhẫn nhịn được, đối với hấn ở trong gương mà rống giận thành tiếng.

Ta không biết những lời này là để hét lên với hấn hay là dùng để thuyết phục bản thân của chính mình.

Thật vất vả mới buông xuống được cái tâm tình kia, tận lực không nghĩ đến, cũng không nghiên cứu thêm nữa, vì cái gì hấn cứ như vậy mà nói ra.

“Cậu nhất định là có yêu tôi, thân thể cậu không thể nói dối được.” không phải là câu nghi vấn, đối phương dùng là câu khẳng định.

Phản ứng ngày đó của ta đã sớm chứng minh được những gì hấn nói ra đều đúng sự thật.

Da đầu ta run lên, không thể lại nghe hấn nói những lời này. Mỗi lần như vậy hấn luôn đem lòng của ta ra mà quấy rối, lần trước, tất cả mọi lần đều như vậy. Ta không muốn, cũng không nghĩ lại chịu ảnh hưởng của hấn, không thể lại chỗ này, nếu không trở về, những người khác... nhất định sẽ lo lắng.

“Buông ra.” Ta cố gắng đẩy hấn ra, giãy dụa muốn thoát khỏi ***g ngực kia mà rời đi.

“Không buông.”

“Tôi kêu cậu buông ra.”

“Không cần phải như vậy...”.

“Cậu...”, Vừa định đánh ra sau một quyền, bên tai lại mơ hồ nghe được tiếng bước chân từ bên ngoài, ta thoáng cái im lặng.

Quân Dật vừa nhìn thấy có người tiến đến, lập tức lách mình lôi kéo ta vào bên trong buồng vệ sinh, đóng cửa lại.

Ta nghĩ hiện tại ta không thể nào mà ra ngoài được, cả người hấn đều ngăn ở cửa ra vào, muốn đi ra ngoài trước hết phải bước qua hấn.

Đối với việc cùng hấn ở trong không gian nhỏ hẹp như vậy, đó là chuyện mà ta không thể thích ứng, trái tim như muốn chết lặng. Chính là đi ra ngoài không được, bên ngoài có tiếng nước ào ào cho thấy có người đang sử dụng.

Quân Dật nhanh chóng đem ta ôm vào trong ngực, ta cả kinh, dùng sức đẩy hấn ra, thân mình hấn đập lên cánh cửa, phát ra thanh âm thật lớn “Phanh”. Người ở phía bên ngoài vừa nghe đến bên này có tiếng động, tiếng nước thoáng cái tắt hấn đi.

Ta khẩn trương đến không dám thở mạnh một cái, mặc cho đối phương đem ta giam cầm vào trong ***g ngực của hấn.

“Sợ hãi?”. Hấn ghé sát vào bên tai của ta, dùng thanh âm mà chỉ có ta và hấn có thể nghe thấy mà hỏi.

Ta đình trệ, không rõ hấn hỏi ta hiện tại trong tình huống này hay là sự tình lần trước hấn đối với ta.

“Đừng sợ, đối với chuyện lần trước tôi thực sự xin lỗi, tuy nhiên tôi rất muốn cho Tiểu Kiệt cậu được thoải mái, chính là tôi nhẫn nại không được, chỉ cần nghĩ đến Tiểu Kiệt, tôi thực sự không thể nhẫn nại được, bởi vì lần đầu tiên tôi làm sự tình này với nam sinh, cho nên mới làm cho cậu... bị thương, tất cả là lỗi của tôi.”

Rõ ràng trong lời nói tràn ngập áy náy, mà nghe ở bên tai của ta tựa như sấm sét giữa trời quang, làm cho đầu óc của ta hoàn toàn trống rỗng.

Có ý từ gì? Lần đầu tiên cùng nam sinh làm loại sự tình này? đây lày gì?

Là đem ta thành phụ nữ sao? Thực... thực buồn cười.

Trong nội tâm cảm thấy buồn cười lại như thế nào cũng cười không được. thì ra... Thì ra hẳn chỉ đem ta trở thành món đồ chơi, là vật thay thế phụ nữ mà thôi.

Ngực giống như có máy khoan mà đâm thủng vài chỗ, một điểm, một điểm mà đâm vào.

Rất đau...

Cái này...tính là cái gì? Ta nhiều ngày qua phiền não những chuyện gì, ta sợ hãi những chuyện gì?

Không thể tha thứ... không thể tha thứ...

Hơi lạnh như muốn xâm nhập vào tận xương tủy, đầu óc lại ngoài ý muốn mà trở nên vô cùng thanh tỉnh.

“Thả tôi ra.” ta lạnh giọng quát.

“Tiểu Kiệt?”. Kinh ngạc trước thái độ đột nhiên cường ngạnh của ta, Quân Dật nghi hoặc mà nhìn.

“Buông ra.” Ta nhấn mạnh thêm một lần nữa.

“Không cần phải như vậy, tôi sẽ không buông tay.” Ngữ khí kiên định giống như một lời tuyên thệ quyền sở hữu.

Chính là... ta không phải bất luận kẻ nào, tự nhiên cũng sẽ không phải là của người.

Ta rũ mắt xuống, một quyền đánh vào bụng của đối phương. Quả đấm của ta dụng lực rất lớn, lại là công kích trong khoảng cách gần như vậy, nhất định sẽ rất đau, điều này ta biết rất rõ, chính là lửa giận trong lòng làm cho ta không thể dừng tay được.

Đối phương chỉ là khom khom người, nhưng vẫn không có ý tứ thả ta ra.

Lại kêu lên một tiếng đau đớn, Quân Dật giống như hạ quyết tâm sẽ không buông ta ra.

Vì cái gì? Vì cái gì mà không chịu buông tay.

Nếu chỉ đem ta trở thành phụ nữ, thì căn bản không thể nào lại chịu được loại tình trạng này.

Ta đánh một cái, toàn thân hẳn kịch liệt chấn động, lòng của ta cũng thoáng cái mà nổi lên chút sợ hãi. Thẳng đến khi...

“Khụ...khụ...khụ...”. Quân Dật tại ngay bên cạnh ta mà ho khan kịch liệt.

Tay ta không tự chủ được mà có chút run rẩy. Ta không biết là có nên tiếp tục đánh hắn hay không.

“Thực xin lỗi Tiểu Kiệt, Khụ... là lỗi của tôi, cậu đánh tôi... mắng tôi sao cũng được, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không đánh trả.” Tiếng nói trầm thấp ở bên cạnh tai ta nhẹ nhàng vang lên: “Chính là không cần phải không để ý tới tôi, không cần phải rời khỏi tôi, Tiểu Kiệt.” Như là sợ hãi việc ta buông tay, Quân Dật hai tay vẫn như trước mà giao nhau ở phía sau lưng của ta. Cả người cũng một mực mà dán sát trên người của ta.

Vì cái gì? Khi nghe đến lời nói mang đầy áy náy từ trong miệng hắn phát ra kia, nghe được lời hắn nói mang theo hy vọng, mình như vậy đối với hắn muốn hận nhưng không thể hận.

“Uy, bên trong có ai không?”. Bên ngoài WC đột nhiên truyền đến thanh âm có chút hoảng sợ.

Ta hoảng sợ, quên mất nơi này là trong toilet, mà vừa rồi lại có người ở bên ngoài. Người nọ chắc hẳn đã ở bên ngoài chờ đợi một hồi, nhất định là nghe được tiếng va chạm vừa rồi.

“Nói mau, có... có người hay không?”. Lại kêu lên một tiếng, thanh âm rõ ràng lộ ra sợ hãi. Ta nghi ngờ nếu chúng ta không ra, đối phương nhất định sẽ đi gọi người đến.

Làm sao bây giờ, nếu như bị bọn họ nhìn thấy cảnh ta cùng Quân Dật ở trong một căn buồng nhỏ hẹp như vậy, không biết sẽ nghĩ như thế nào?

Chính là, không có thời gian để cho ta do dự.

Loạt xoạt...loạt xoạt...tiếng bước chân từ phía bên ngoài truyền đến, nghe thanh âm này, xem chừng là vào hơn vài người.

“Người nào ở bên trong? Mau ra đây.” Thanh âm lần này cùng với lần trước hoàn toàn bất đồng, tục tằng mà sắc bén. Là một người khác.

Như nhìn ra khẩn trương của ta, Quân Dật ghé sát đến vành tai của ta, nói: “Không có việc gì.” Sau đó cho ta một nụ cười đầy tin tưởng.

Rõ ràng chỉ là một nụ cười tràn ngập tự tin của hắn, không hiểu sao lại dễ dàng trấn an tâm của ta một cách kỳ lạ.

Quân Dật buông ta ra, đem đẩy đến trong góc. Dập cầu kéo một tiếng, mở cửa, lách mình đi ra bên ngoài, lại nhanh chóng đóng lại cửa. Ngay sau đó một tiếng động đều không có, chỉ còn tiếng quần áo ma sát trên cánh cửa.

Lòng ta nổi lên chút sợ hãi, cho là hắn ở bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, muốn đẩy cửa đi ra bên ngoài, chính là cánh cửa làm thế nào cũng không thể mở, hiển nhiên là bị người từ bên ngoài chặn lại. Ta lập tức chú ý lắng nghe động tĩnh.

“Ừm...”. Một tiếng rên rỉ truyền đến, là Quân Dật.

“Mấy người làm... cái gì?”. Quân Dật tiếng nói thường ngày trầm thấp nhưng giờ phút này lại nghe suy yếu vô cùng, trong giọng nói lại ẩn hàm tức giận.

“Người là người nào?” Lại một đạo âm thanh truyền đến, nghe kĩ hắn là của người đầu tiên.

“Tôi? Tôi chỉ là uống quá nhiều nên... không thoải mái, cho nên đến nhà vệ sinh xả ra, có cái gì không đúng sao?”

“Cái gì? Chính tôi vừa rồi rõ ràng nghe được có tiếng xô xát ở cửa.” Trong giọng nói người kia lộ vẻ không tin.

“A, tôi...vừa rồi đứng không vững cho nên ngã sấp xuống, đầu đập vào cửa vài cái, hiện tại... còn đau nhức.”

“Tôi vừa rồi có hô lên, sao người lại không lên tiếng?”

“Tôi... khụ...đều đang nôn thành như vậy, có thể nào mà lên tiếng hay không?”

“Phải không?”. Người kia vẫn có chút hoài nghi.

Lúc này vài người bên cạnh mới bắt đầu nói ra.

“Con mẹ nó, người nghi thần nghi quỷ cái gì, người ta là do uống nhiều rượu mà thôi.”

“Đúng vậy, người xem mặt hắn đã trắng thành như vậy, nhất định là do nôn quá nhiều đi.”

“Đúng vậy, nói cái gì mà tình nghi giết người, người cho rằng đây là phim ảnh sao, dọa chết người.”

“Tôi... tôi đây không phải là lo lắng sao? ai biết hắn uống rượu.”

“Ai, tính ra tôi cũng có sai một phần”

Tiếng người dần dần biến mất, xem ra đã đều đi ra ngoài hết rồi.

Ta nghĩ muốn mở cửa nhìn xem tình hình bên ngoài, đột nhiên một người xông vào, ta không kịp đề phòng, bản thân liền té ngồi trên bồn cầu.

Thì ra là Quân Dật. Hắn cẩn thận mà nâng ta dậy, giúp ta phủi phủi quần, nhìn chăm chăm vào ta như trên tức, hỏi: “Như thế nào, tôi như vậy thực dọa người?”

Ta nhìn chăm chăm vào Quân Dật, lại phát hiện trên trán của hắn thậm chí có vết thương: “Đây là có chuyện gì?”

Quân Dật không quan tâm sờ sờ lên, giải thích: “A, mới đi ra thì bị đánh cho một cái, cũng không có gì.”

Là người lúc đầu có tiếng nói trầm đục kia? Ta nhú mày, không nói gì mà chỉ nhìn Quân Dật.

Hắn nói xong tựa đầu vào đỉnh đầu của ta, dùng cái cằm mà cọ cọ, nhẹ nhàng gọi tên của ta, lại đột nhiên ngẩng đầu, bộ dáng giống như tranh công mà hỏi: “Tiểu Kiệt, tôi vừa rồi có phải rất anh hùng hay không?”

“Không giống?”. Hắn hỏi lại, giống như con chó nhỏ, lời nói mang đầy mong chờ.

Ta còn không có đáp lại lời hắn, nhìn trán của hắn lại cảm thấy có điểm đau lòng.

Chính là đối phương vẫn còn không chịu buông bỏ, ánh mắt chờ đợi cứ như vậy mà chăm chú nhìn ta.

“Giống...”. Chỉ đơn giản một chữ, lại làm cho hắn cao hứng đến ôm chặt lấy ta mà nâng lên.

Ta cố gắng chống vai của hắn để ổn định thân thể, lại quát lên: “Cậu làm gì? Mau buông.”

Không biết như thế nào, hắn lại đột nhiên đem đầu dán tại ngay bụng của ta, hai tay vẫn như cũ mà ôm ta không hề nhúc nhích. Sau đó một thanh âm rầu rĩ truyền đến: “Tiểu Kiệt, cậu tha thứ cho tôi được hay không, không cần phải giận tôi.”

Ta khẽ giật mình, cúi đầu. Theo từ góc độ của ta mà nhìn xuống, ta có thể thấy rõ ràng đỉnh đầu với xoáy tóc của hắn. Một vòng lại một vòng lan ra tới bên ngoài, dòng xoáy thật sâu đem ta cuốn vào, đè xuống xúc động muốn đưa bàn tay ra xoa xoa mái tóc của hắn, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì, không khí yên tĩnh như vậy cứ bao lấy chúng ta. Cảm thấy không khí này có vẻ trầm lắng.

Hồi lâu, hắn buông ta ra, hai tay đặt ngay tại eo của ta, cúi đầu xuống, trán hắn chạm vào trán ta, nhẹ nhàng mà ma sát. Khoảng cách gần như vậy, hô hấp của hắn đều phun hết đến trên mặt của ta. Nhẹ nhàng mân mê miệng của ta, nói: “Cho dù hiện tại cậu không tha thứ cho tôi cũng không quan hệ.”

Cái gì? Ta giương mắt chống lại đôi mắt đen sâu thẳm gần trong gang tấc kia, phát hiện bên trong tất cả đều lờn nhu. Nhìn thấy ta ngơ ngác mà nhìn hắn, Quân Dật giương lên khóe môi, ánh mắt tràn đầy vui vẻ.

Ta thoáng cái hồi phục tinh thần lại, mặt cứng đờ, tránh đi ánh mắt của hắn, nói: “Chúng ta ra ngoài đi.” Nói xong muốn mở cửa.

Ai ngờ lại bị hắn một tay giữ lấy, đem ta một lần nữa khóa vào trong ngực.

“Lại đợi thêm một lát nữa...”

“Cứ như vậy thêm một lát nữa thôi...”. Quân Dật chôn đầu trong hõm vai của ta nhẹ nhàng mà nói.

“...”

Quân Dật như vậy thật khiến cho ta cảm thấy lạ lẫm vô cùng, làm cho ta tuy trong tâm có bao nhiêu hung ác nhưng đến cuối cùng vẫn không thể nói ra mấy lời nghiêm khắc đó. Chỉ là lẳng lặng mặc cho hắn ôm.

Ta rốt cuộc là làm sao vậy?

Một hồi lâu hắn mới thả ta ra, mở cửa đem ta mang về bàn cơm.

Phản ứng của hắn làm cho nỗi lòng của ta rối loạn lung tung hết cả lên, căn bản không có chú ý đến trên đường đi, tay ta một mực bị hắn nắm lấy lôi kéo.

Bữa tiệc như trước vẫn tiếp tục, những người khác như trước mà cười thật thoải mái.

Ngẩng đầu nhìn Quân Dật như không có việc gì lại tiếp tục gấp rau, mời rượu. Trong lòng bàn tay vẫn cảm nhận được hơi ấm cùng ôn nhu của Quân Dật lưu lại, nếu không ta sẽ cảm thấy tất cả chỉ là ảo giác của ta mà thôi.

Bàn tay của Quân Dật, cảm giác có chút thô ráp, lại mang theo một chút hương vị nhu hòa, chăm chú đem tay của mình khóa lại bên trong.

Khả năng? Người kia sẽ là Quân Dật?

Tuy cảm thấy có chút mê hoặc, nhưng trong nội tâm của ta lại mơ hồ hiểu được, mối quan hệ của ta cùng Quân Dật đã có chút biến đổi, hoàn toàn không giống như trước đây.

Loại cảm giác dị thường này làm cho trong lòng ta có chút chột dạ, không dám cùng với Trầm Tiểu Doanh đối mặt.

Tại sao phải như vậy?

Cơm nước xong, đã là 8 giờ hơn, mẹ ta để cho ta đưa Trầm Tiểu Doanh về nhà, nói gì mà cô ấy là con gái, về nhà muộn không tốt.

Một đường không nói gì. Rất nhanh đã đến nhà Trầm Tiểu Doanh, qua một thời gian, cô đột nhiên ngừng lại, kêu:

“Đường Thử Kiệt...”

“Cái gì?” Tim trong ***g ngực thiếu chút nữa đã rơi ra.

Cô ngưng mắt mà nhìn ta một hồi, mà ta lại vội thức tránh né ánh mắt của cô.

Sau đó cô cười cười, nói: “Không có gì, chỉ là... nghĩ muốn cảm ơn cậu đã tiễn tôi về nhà.”

Nhẹ nhàng thở ra, còn tưởng rằng cô muốn hỏi điều gì, nguyên lai là nói cái này. Ta không khỏi thán mắng mình.

“A, cái này, không có gì, đưa cậu về nhà hẳn là bổn phận của tôi đi.” Ta gật đầu, cười nói.

“Uh, ngày mai gặp lại sau...” Cô nói.

“Được, cậu mau vào nhà đi thôi, tôi chờ cậu vào rồi mới đi.”

“Được... Cậu đi đường nhớ chú ý, tôi...vào nhà trước.”

“Được.”

“Ngủ ngon...”

“Ngủ ngon.”

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Ta nhìn Trầm Tiểu Doanh đi vào bên trong, khi bóng dáng không còn nhìn thấy nữa ta mới xoay người lại, chậm rãi mà đi trở về.

Khi ta về đến nhà, vừa mở ra cửa phòng ngủ, thì đã nhìn thấy Quân Dật lười biếng nằm trên giường mà xem tv.

“Cậu... cậu tại sao lại ở đây hả?” Ta không thể tin được mà nhìn hắn hỏi.

“A, là mẹ cậu nói tôi hôm nay về cũng đã trễ, cho nên bảo tôi ngủ lại nơi này”. Quân Dật nhún vai nói, sau đó liền vươn tay qua bên cạnh, giống như là một cửa hàng tiện lợi, lấy vài gói đồ ăn vặt, vui vẻ mà mở ra, lấy ra một miếng cho vào miệng, nhai nhai vài cái, một bộ dạng như đang thưởng thức hương vị của nó, lại giống như vẫn chưa thỏa mãn hẳn vươn đầu lưỡi liếm liếm đầu ngón tay của mình.

Ta cảm tức nhìn hắn. Hắn căn bản chính là nói dối không biết chớp mắt, nhà hắn ở tại cách vách, có muộn như thế nào cũng không sao, ta xem hắn chính là mặt dày mày dạn muốn giở trò chơi xấu. Còn có, nhìn hắn một bộ dáng vô cùng thản nhiên, hoàn toàn đem trong này thành nhà mình, so với ta còn giống chủ nhân hơn.

Nhìn thấy ta trừng mắt nhìn, hắn khẽ nheo mắt lại, biểu tình trêu tức mà vươn tay đưa gói thức ăn vặt đến trước mặt ta hỏi: “Tiểu Kiệt, cậu muốn ăn?”

Quý... códien mới muốn ăn, ta nắm thật chặt bàn tay, đi qua túm lấy cánh tay của hắn nâng lên: “Cậu muốn ngủởđây, vậy thìđi ra phòng khách mà ngủ!” Vừa nói, ta vừa dùng lực kéo hắn ra khỏi giường ngủ của ta.

Bất đắc dĩ, ta liều mạng kéo, đối phương lại miễn cưỡng duỗi cánh tay dài ta, bộ dáng giống như là ta đang matxa miễn phí cho hắn vậy, mà lôi kéo một hồi, cuối cùng biến thành giằng co.

Ta bị chọc giận đến thiếu chút nữa thì hộc máu, chuẩn bị buông tay để cho hắn một quyền thì cánh tay của đối phương tựa như rắn mà bò lên quần lấy cổ tay của ta, dùng một chút sức, ta vớ bị kéo cả người ngã xuống trên người hắn.

Trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười khê.

“Cậu như vậy, xem ra là rất yêu thương nhưng nhớ tôi đi?”

Thân thể cứng đờ, bất tri bất giác lại nhớ tới lần trước cũng trong phòng này...

Mặt ta biến sắc, ta thoáng cái nhảy dựng lên thối lui đến bên bệ cửa sổ, cửđộng càng ngày càng lạnh lẽo tựa như băng.

Nhìn hắn chậm rãi ngồi dậy, nghi hoặc mà nhìn qua phía bên này, không nghĩ nhiều, ta xoay người hướng đến cửa mà chạy đến.

“Tiểu Kiệt...”. Quân Dật nhìn thấy biểu tình khẩn trương của ta, lập tức liền minh bạch, rất nhanh nhảy xuống giường đem ta giữ chặt lấy.

Chế trụ hai tay đang giãy giụa của ta, Quân Dật đem cả người ta ôm vào trong ngực, tại ngay bên tai của ta không ngừng lặp lại lời nói như cam đoan: “Tiểu Kiệt, tôi sẽ không làm cái gì hết. tôi lúc này...chỉ là nói giỡn mà thôi.”

“thả tôi ra.” Ta hướng đến trên cổ tay của đối phương mà cắn xuống một ngụm.

“A... thật sự, tôi thực sự sẽ không làm cái gì.”

“...” Ta mới không tin. Trong nội tâm không ngừng thuyết phục chính mình, miệng lại càng thêm dùng sức, thẳng đến khi trong miệng của ta có vị rỉ sắt của máu tươi.

“Thật sự, tôi thề, tuyệt đối sẽ không như vậy nữa, tôi sẽ chúý đến suy nghĩ của cậu, không đối với cậu làm ra cái loại chuyện đồng dạng như lần trước nữa.” Hắn trịnh trọng ngay tại bên tai của ta mà thề.

“tuyệt tuyệt đối sẽ không.”

“Tiểu Kiệt, cậu tin tưởng tôi đi.”

Trong nội tâm ta tuy đã tin hắn, chính là tình cảm của hắn hiện tại ta vẫn không thể tiếp nhận...

“Tôi... đi phòng khách ngủ.”

“Không cần phải đi, nếu như cậu đi phòng khách ngủ, thì tôi cũng sẽđến phòng khách mà ngủ.”

“Cậu...”

Chưa từng gặp qua người không biết xấu hổ như vậy, đây là nhà của ta, vì cái gì ta nhất định phải cùng hắn ngủ một chỗ?

“Tiểu Kiệt, cậu vẫn không tin tôi sao?”Ánh mắt của hắn mang theo khẩn cầu, như là sợ hãi bị cự tuyệt, bên trong tràn ngập đau thương.

Bị hắn dùng loại ánh mắt này nhìn, làm cho ta không thể nào màđộng đậy.

Nhịn không được mà nghĩ, nếu như mình cự tuyệt, hắn có thể hay không cứ như vậy mà khóc lên. Vì vậy ngay tại lúc hắn hỏi ta một lần nữa, ta giống như bịđầu độc, bị ma quỷám màđáp ứng thỉnh cầu của hắn.

Một câu giống như xóa tan hết đám mây đen đang phủ trên đầu của đối phương, khiến cho tâm tình của đối phương chuyển biến tốt lên, liên tục lôi kéo ta đến trên giường, đắp kín chăn, cùng nhau một chỗ mà dựa vào đệm xem tv.

Vì cái gì? Ta lại dễ dàng bị đối phương thuyết phục như thế. Ta không hiểu.

Ta không phải sợ hãi việc ở cùng hắn một chỗ hay sao? Tại hắn đối với ta làm loại chuyện như vậy hay sao.

Chính là hai người chúng ta lại có thể như vậy bình thản mà nằm trên một chiếc giường. Không hề làm một chuyện gì khác, cũng không có nói lời nào, chỉ thuần khiết như vậy mà xem tv. Nghĩ tới đây, ta cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Nhìn một bên mặt của Quân Dật ở bên cạnh, phát hiện hắn không có chú ý đến việc ta đang nhìn hắn chăm chú mà vẫn chìm đắm mà xem tv đến vui thích, đột nhiên ta phát hiện mình một chút cũng không hề hiểu hắn.

Hắn gian trá, hắn dối gạt, hắn bá đạo, hắn cường thế, hắn ôn nhu, hắn bi thương, người này mới chân chính là hắn. Ta không biết.

Tuy còn có chút bận tâm về việc đối phương còn ở ngay tại bên cạnh mình, nhưng cuối cùng ta vẫn không thể chống đỡ nổi tầng tầng buồn ngủ đột kích tới, theo âm nhạc du dương trong tv truyền tới, ta dần dần mà ngủ thiếp đi.

Quân Dật buồn cười khi nhìn thấy đối phương miễn cưỡng chống đỡ thân mình, cùng hắn xem tv lâu như vậy, thật vất vả mới thả lỏng phòng bị trong lòng mà ngủ. Nghĩ đến vừa rồi hắn hí mắt, mơ màng mà buồn ngủ, nhiều lần muốn nhắm mắt ngủ, lại bị một tiếng động nhỏ mà bừng tỉnh, đáng vẻ khản trương giống như một con mèo nhỏ bị làm cho kinh hãi, thật đáng yêu, làm cho người ta nghĩ muốn hung hăng ôm vào trong ngực mà yêu thương một phen.

Chính là không thể động, cũng không dám động, sợ chính mình thật vất vả mới lấy được từ hắn chút ít tín nhiệm, nếu như không kiềm chế, đến lúc đó tất cả đều bị hủy hoại trong chốc lát.

Chưa bao giờ dám tưởng tượng hắn mềm mại nằm ở trong ***g ngực của mình, lại đang nằm chung trên một cái giường lớn.

Cho đến bây giờ mình mới hiểu rõ tất cả, thì ra mọi chuyện trước kia đều do mình làm có chút thái quá, không, phải nói chính mình đã dùng sai phương thức.

Chính mình lúc đó giống như một đứa bé trai ngây thơ, bất kể hậu quả như thế nào, đều muốn bắt nạt người mà mình thích. Chính là mọi chuyện đều không giống như tưởng tượng, lại đem đối phương đẩy ra xa mình hơn, bản thân đã quên đi đối phương chính là người chăn mềm không ăn cứng.

Thì ra chỉ cần mình hạ thấp bản thân, giả vờ như yếu đuối, hắn sẽ mềm lòng, một bộ dáng vô tội, hắn sẽ không biết phải làm sao, một bộ dạng đáng thương, sẽ càng làm cho hắn quên mình là ai, sẽ tiến tới mà đáp ứng yêu cầu của chính mình.

Chỉ là mình ở phương diện này lại không hề thấu hiểu, hết lần này tới lần khác, ngay ở phương diện tình cảm lại trì độn. Làm nhiều chuyện khiến cho hắn chán ghét như vậy, sao lại không biết được nếu bản thân muốn có được lòng tốt cùng cảm tình của hắn chỉ cần dùng phương pháp đơn giản như vậy.

Mình luôn đối với những người khác giả vờ cười, giả vờ ôn nhu, sẵn sàng, quan tâm, lại chỉ có duy nhất đối với hắn là không hề đối đãi tốt, đối với hắn không quan tâm, những việc mình làm quả thật là chuyện không thể tha thứ được.

Mà hết thấy mọi chuyện phải cảm ơn cô gái kia, cái người tự xưng là bạn gái của hắn.

Cô gái kia... căn bản không hề giống như bề ngoài vô hại như vậy, xem cô có thể đối diện với chính mình, mặt không chút biểu tình mà cho một cái tát, tuyệt đối không phải là người dễ đối phó. Hết lần này tới lần khác Tiểu Kiệt đều tin tưởng cô, đối với cô mà nhỏ giọng nói chuyện, đối với cô lộ ra khuôn mặt tươi cười. Tựa như chú chim non vừa thoát khỏi vỏ trứng, đối với người đầu tiên đối xử với hắn ôn nhu thì hắn cũng sẽ bày ra ôn nhu cùng mềm mại để đối đãi lại.

Cái mà chính mình muốn lấy nhất. Lại hết lần này tới lần khác, đều bị cô gái kia chiếm được.

Nhưng mà...

Hiện tại sẽ không như vậy nữa. Tự bản thân mình biết được điều đó, hơn nữa mình đã nắm được nhược điểm của hắn, chính mình làm sao có thể đơn giản mà buông hắn ra.

Cho nên cô gái kia có nói như thế nào, làm như thế nào, cũng đừng có mơ tưởng cướp đi người kia từ trong tay mình, Tiểu Kiệt là của mình, từ cái ngày đó nhìn thấy hắn, đã biết được hắn mãi mãi là của mình. Cái gì mà bạn gái của hắn, không được chính mình thừa nhận thì tuyệt đối không có khả năng đó xảy ra.

Cho nên cũng không màng đến lần trước đối với Tiểu Kiệt làm ra cái sự tình kia, làm cho hắn phản cảm, nhiều hơn nữa là chán ghét, mình cũng nhất định sẽ không buông tha. Không thích thì thế nào, mình cũng sẽ đem hắn biến thành yêu mến, cho dù hấp dẫn hoặc sử dụng những thủ đoạn hèn hạ, mình cũng tuyệt đối làm được.

Huống chi... chính mình nhìn ra.

Hắn... thật ra cũng yêu mến chính mình, phản ứng của thân thể không thể nào mà lừa gạt người được, huống hồ bản thân mình luôn một mực quan sát hắn.

Trốn không thoát, hắn vĩnh viễn chỉ có thể ở bên cạnh mình.

Nghĩ đến mấy ngày hôm trước, mình còn không thể tìm ra hắn, không biết hắn đang ở nơi nào, hiện tại chẳng phải hắn cũng có thể chịu đựng được việc cùng mình ở chung một chỗ.

Hiện tại chỉ là như vậy, chỉ cần nhìn thấy hắn như vậy thì đã cảm thấy đây là một loại chuyện vô cùng hạnh phúc.

Hạnh phúc đến cũng làm bản thân không thể kiềm nén được dục vọng đang dâng trào trong nội tâm, nghĩ muốn chạm vào hắn, muốn hôn hắn, muốn dung nhập trong cơ thể hắn.

Ngày đó, bất luận người này có cầu xin tha thứ như thế nào, khóc nhiều như thế nào, mình cũng đã dự đoán được hắn sẽ như vậy, nghĩ đến, tâm liền đau đớn. Nghĩ đến hắn lại đáp ứng để cô gái kia làm bạn gái hắn, đồ kị trong lòng làm cho chính mình phát giận. Trong ***g ngực như có mãnh thú kêu gào, trong đầu luôn xuất hiện một cái suy nghĩ, phải phá nát hai người kia, phải giữ lấy hắn, không để ý nguyện của hắn mà dùng mọi cách chiếm lấy hắn.

Khi đó, cái cảm giác mình còn lưu lại bên trong cơ thể người kia, chỉ cần tưởng tượng thôi mà thân thể mình đã sưng trướng đến muốn nổ tung. Trên đời này, không... có bất cứ người nào, không có bất luận cái gì có thể thay thế sự hiện hữu của hắn, hắn là duy nhất.

Nghĩ vùi sâu vào trong cơ thể của hắn, hắn cho mình cái cảm giác ôn hòa, thoải mái, làm cho người ta lưu luyến rời đi. Không chế không nổi ý nghĩ muốn nhìn hắn nằm dưới thân mình mà rên rỉ, hét lên, muốn cho hắn vì mình mà điên cuồng.

Cho nên ngày đó dù cho hắn có ngắt đi, chính mình cũng không nỡ mà rời đi khỏi thân thể của hắn, hung ác muốn đem hắn tiến nhập vào tận trong xương cốt. Lôi kéo hắn không ngừng biến hóa vị trí, tư thế, thật sâu, thật sâu mà vùi vào bên trong cơ thể hắn, lại thủy chung vẫn cảm thấy không đủ.

Không đủ, đối với hắn chính là vĩnh viễn vẫn không đủ.

Khi đó hắn cũng như hiện tại, cho dù trong lúc vô thức tình cảm cũng không có giảm xuống, hay là nói đối với những đụng chạm của mình có phản ứng. Cứ như vậy từ một cái vuốt ve nhỏ của mình liền phát ra tiếng rên rỉ động lòng người, lúc chính mình ác ý rời đi thân thể của hắn, thì hắn không tự giác mà dựa vào.

Dưới bàn tay thô ráp là cảm xúc rất thực, mặc dù không giống như phụ nữ có làn da bóng loáng, mềm mại, lại có thể làm cho chính mình phát ra dục niệm mãnh liệt, mỗi một tác mỗi một chỗ, mình cũng nhận không được mà muốn hạ xuống nơi đó những dấu hiệu của bản thân.

Những dấu hiệu lần trước ở phía trên vẫn chưa tiêu tán mất, vẫn còn lưu lại...

Cúi đầu xuống liếm mút thỏa thích, lại dọc theo một đường, mỗi chỗ đều lưu lại dấu hôn, đây là dấu hiệu chỉ thuộc về chính mình, dấu hiệu của chiếm hữu.

Tuy đã đáp ứng hắn là hôm nay sẽ không động tay động chân, nhưng nếu chỉ là hôn hôn vài cái, hắn là không có vấn đề gì.

Chính mình thật là gian trá. Nhưng mình vốn là người như vậy. Nhịn xuống dục vọng, bây giờ cũng đã là cực hạn của hần, nửa người dưới đau đớn như sắp nổ tung, cuồng bạo mà suy nghĩ muốn tiến thêm một bước, loại yêu cầu nhỏ như vậy, mình như thế nào lại không thể thực hiện được, không thể biến thành tiểu nhân mà cái gì cũng đều tước đoạt.

Chỉ cần hần thông suốt sớm một chút, đừng làm cho chính mình phải nhẫn nhịn quá lâu, bản thân của mình cũng không có đủ tự tin có năng lực làm Liễu Hạ Huệ, chỉ suốt ngày ở trong cái tình trạng có thể nhìn mà không thể ẩn.

Nhìn trên người hần đã đầy các dấu hôn, hy vọng hần sau khi tỉnh lại sẽ không phát hiện ra nó mới tốt. Mặc dù mình cũng yêu mến bộ dáng tức giận đáng yêu của hần đối với chính mình. Nhưng mà nếu hần biết rõ trong lòng mình có những loại suy nghĩ này, nói không chừng sẽ rất tức giận, dù sao điều hần quan tâm nhất chính là hình tượng của mình không phải vậy sao?

Lại không ngừng ở trên môi đối phương hôn trộm vài cái. Cười khở, định lực của mình ở trước mặt người này về sau sẽ vĩnh viễn bạc nhược, yếu kém, trải qua khảo nghiệm mà không thể nào dậy nổi, xem ra hôm nay chỉ có thể tắm nước lạnh mà thôi, trời lạnh như vậy không biết có bị cảm mạo hay không.

Giúp đối phương sửa lại góc chăn, cương chiều nhìn hần đang ở trên tay của mình mà cọ cọ, trong nội tâm không khỏi do dự có nên chuyển qua phòng khách ngủ hay không.

Từ ngày đó, Quân Dật luôn ở nhà của ta, ở lại vài ngày hần đều một mực quần quýt lấy ta, làm ta không thể không thấy hần phiền.

Hôm nay ta vừa mới bước ra cửa, đã bị Quân Dật kéo cánh tay lại. “Cậu muốn đi đâu?”

“Có việc.” không muốn nói với hần là ta đã hứa đi cùng Trầm Tiểu Doanh, ta trực tiếp nói hai câu rồi đuổi hần đi.

“chuyện gì?” chính là đối phương vẫn kiên nhẫn mà tiếp tục hỏi.

“Chuyện gì cũng không có liên quan đến cậu?” Ta lớn tiếng nói ra.

Đối phương một bộ dạng bị ta dọa, trong mắt tràn đầy sợ hãi, lại như bị thương mà cúi đầu xuống, ảm đạm nói: “Tôi biết rồi, Tiểu Kiệt cậu đi đi, tôi sẽ không hỏi lại nữa đâu.” Tuy là nói như vậy, nhưng mà tay hần vẫn một mực nắm lấy ống tay áo của ta.

Ta nhin không được ngay tại đó mà oán than.

Lại nữa rồi, lại nữa rồi.

Ta không biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra làm cho Quân Dật biến thành như vậy. Kể từ sau ngày đó, hần liền biến thành như vậy.

Đang nói chuyện rất tốt, hần lại giống như con chó nhỏ bị thương mà quần chặt lấy ta, rống lớn một cái, hần hai mắt khê đảo, vô tội mà nhìn mình, lại hung ác một chút, hai mắt hần lại hồng lên, một bộ dáng như đứa trẻ chịu ngược đãi mà đau khổ, làm cho ta có cảm giác chính mình không biết lý lẽ làm chuyện hại người.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, hần rõ ràng là một con lang biến thành tiểu bạch thỏ.

Chính mình căn bản không thể ứng phó với hần trong bộ dáng như vậy.

Ta thà rằng hần giống như trước kia, đồng dạng âm hiểm, dối trá, như vậy đến lúc đó ta có thể dùng vũ lực có thể đẩy hần ra. Chứ cứ như bây giờ, đánh cũng không thể đánh, mắng cũng không thể mắng, chỉ biết nhìn hần mà nín thở.

Mà ngay đúng lúc này, dì Quân đi tìm Quân Dật, ta nhanh chóng thúc giục hần nhanh chóng đi về, sau đó thừa lúc hần xoay người, lòng bàn chân như được bôi mỡ mà nhanh chóng chạy đi mất.

Đến sớm hơn thời gian hẹn 5 phút, từ phía xa đã nhìn thấy Trầm Tiểu Doanh đứng ở nơi đó. Vừa định tiến lên chỗ cô, cũng cách khoảng 1 mét thì dừng lại.

Có hai nam sinh so với ta nhanh hơn một bước, chỉ thấy một nam sinh bị một nam sinh khác kéo đi lên phía trước, đứng ở trước mặt Trầm Tiểu Doanh, sau đó khuôn mặt đỏ ửng mà ấp úng đối với Trầm Tiểu Doanh nói gì đó, nhìn thấy Trầm Tiểu Doanh mỉm cười lắc đầu, sau lại giống như vội vàng muốn giải thích cái gì đó.

Ta có chút hưng phấn khi nhìn thấy một màn này, thì ra là đến làm quen. Không thể tưởng được Trầm Tiểu Doanh lại có mị lực lớn như vậy, nhưng mà đối với người khác mà nói cũng xem như là một vị mỹ nữ.

Ta thầm nghĩ như vậy, mà Trầm Tiểu Doanh như là cảm nhận được ánh mắt của ta, lập tức ngẩng đầu lên. Vừa nhìn thấy ta, liền lộ ra một khuôn mặt tươi cười dịu dàng, làm cho vài tên nam sinh đứng bên cạnh cô có chút ngẩn ngơ.

Vì vậy ta bước nhanh đi đến trước mặt của cô.

“Đường Thế Kiệt, anh rốt cuộc cũng đã tới.” Cô nói, tiến lên ôm lấy cánh tay của ta, sau đó đối với hai nam sinh đứng bên cạnh mà nói: “Thật ngại quá, tôi không thể cùng cậu đi xem phim được, đây là bạn trai của tôi.”

Ta nhìn nhìn cánh tay của cô đang ôm lấy cánh tay của ta, lập tức hiểu rõ, quay đầu đối với hai người kia không lạnh không nhạt mà nói: “Mấy người tìm bạn gái của tôi có chuyện gì không?”

Hai nam sinh kia xem ra là không có ngờ tới việc đột nhiên ở đâu lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim, thấy ta bộ dáng hung thần ác sát, nói liên tục hai tiếng không có việc gì sau đó đen mặt mà bỏ chạy.

Nhìn theo bóng lưng của hai người kia, ta cười nhạo một tiếng: “Hừ, nhát gan như vậy mà cũng đi chọc ghẹo con gái?” Quay đầu lại đã thấy Trầm Tiểu Doanh chau mày, nâng đôi mi thanh tú mà nhìn ta chằm chằm. Vì vậy ta thu liễm, cười nói: “Làm sao vậy?”

Vì cái gì mà nhìn ta như vậy, giống như ta đã làm ra chuyện gì sai trái ấy. Ta sờ lên đầu, khó hiểu.

Nhưng đối phương lập tức phản ứng lại, như không có việc gì mà cười nói như bình thường: “Không có gì”

“A? à, chúng ta lát nữa thì đi nơi nào?”

“Khu vui chơi, được không?”

Ta ngốc trệ vài giây, Chơi... khu trò chơi? Loại địa phương này...

Chính là nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của đối phương, ta chỉ có thể nuốt xuống lời phản đối, nói: “A, được, chúng ta đi thôi.”

Đi suốt nửa canh giờ, rốt cuộc cũng đã đến nơi.

Ta đứng ở cửa khu vui chơi, ngẩng đầu nhìn cái bảng hiệu to tướng ở trên cao, màu sắc thật rực rỡ dán vài cái chữ lớn “Khu vui chơi Tây Thành”. Lại nhìn xung quanh, khắp nơi đều có vài nhóm người đang hồi hã. Thêm thời tiết hôm nay khá tốt, càng có nhiều người lớn dẫn theo con mình ra bên ngoài chơi, bên tai tràn ngập tiếng trẻ em vì hưng phấn mà hét chói tai.

Nhìn không được mà thở dài một cái, cùng Trầm Tiểu Doanh sóng vai đi vào khu vui chơi, lại phát hiện bản thân lâm vào hoàn cảnh không thể làm gì.

Cảm thấy chính mình dường như bước vào thế giới nước nhỏ bé. Chưa bao giờ như ngày hôm nay, ta cảm thấy bản thân giống như đang đứng ở trên mặt biển cao. Nhanh tay lẹ mắt vịn vào một cái lan can, lại có một tiểu quý đung phải chân của ta, vừa muốn đứng dậy lại bị một cái tiểu quý chạy loạn lấy máy quạt gió đâm chọt vào con mắt. Mẹ kiếp, ta đây là làm nên cái nghiệt gì.

Nhìn Trầm Tiểu Doanh bên cạnh lộ ra biểu tình như đứa nhỏ non nớt, ta cũng chỉ có thể đè xuống cảm giác không được tự nhiên đang chạy khắp thân thể, cùng cô hưởng thụ các loại biểu diễn “Kích thích mới lạ”. Hai người chúng ta đều là thanh niên lớn hơn 20 tuổi cứ như vậy xen lẫn trong đám tiểu hài tử bên người, thuyền đung, quả táo xoay tròn, nhảy ngựa, thuyền hải tặc, có thể chơi cái gì chúng ta đều chơi cái đó.

Trên đường đi khiến cho ta mệt mỏi vô cùng, ta cùng cô, hai người ngồi ở ghế dài mà nghỉ ngơi. Ta để cho cô chờ mình, đứng dậy đi mua một ít thức ăn cùng thức uống gì đó. Trong thời gian mua trà sữa thì ta nhận được điện thoại của Quân Dật.

“Tiểu Kiệt, cậu đang ở đâu?”

“Khu vui chơi Tây Thành, làm gì...”

“Đồ...”

Còn chưa dứt lời đã bị đối phương ngắt điện thoại. ta trừng mắt nhìn điện thoại nửa ngày, hạ thấp thanh âm chữ rửa, sau đó cầm thức ăn cùng trà sữa trở về chỗ ngồi bên kia.

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Lo lắng về nhà sớm sẽ bị mẹ cần nhân, vì vậy ta đi dạo trên đường một lát.

Bởi vì chúng ta đang là quan hệ tình nhân.

Ngày hôm nay trên đường so với trước đây càng thêm náo nhiệt, ánh mắt nhìn ra phía xa đều thấy hoa hồng bày bán khắp nơi, mà ngay cả không khí cũng đều tràn đầy lãng mạn cùng ấm áp.

Các cửa hàng xung quanh đều dán các thông báo các món đồ cho tình nhân, giúp cho các đôi tình nhân có thể lựa chọn kỹ càng các món lễ vật để tặng cho người yêu của mình. Hoặc cũng có những đôi tình lữ lựa chọn các món trang sức cặp đôi, hoặc các biểu tượng ngọt ngào nồng đậm tình yêu như chocolate, các món đồ ngây thơ đáng yêu, rực rỡ muôn màu, cái gì cần có đều có. Hấp dẫn tình lữ đều dừng chân quan sát.

Nhìn phần lớn cả trai lẫn gái đều có đôi có cặp đi ngang qua, mặc dù mình là người cô đơn chỉ có một mình, chính là giống như bị biểu tình hạnh phúc của bọn họ lấy qua, tâm trạng vừa có chút buồn bực hiện tại cũng đã tốt lên.

Trên đường đi dạo qua mấy giờ, khi về đến nhà đã hơn tám giờ tối. Ta bước lên bậc thang, móc ra cái chìa khóa chuẩn bị mở cửa.

“Trở về thực muộn.” Một câu nói đột nhiên vang lên làm cho ta dừng bước. Ta quay đầu lại.

Một bóng người chậm rãi từ chỗ tối đi ra, ánh sáng yếu ớt chiếu vào trên mặt người nọ, hình dáng có chút mơ hồ, duy chỉ có đôi đồng tử lóe sáng quang mang. Là Quân Dật.

Vừa nhìn thấy hắn đã cảm thấy không còn chút lo lắng nào, vì vậy lạnh lùng nói: “Cậu ở đây làm cái gì?”

“Chờ cậu!”

Ta ngăn người, chờ ta?

“Chờ tôi? Cậu đang nói lời ngu xuẩn gì vậy? cậu không phải cùng cái người gọi là học muội? Chờ tôi làm...” Lại nhìn thấy khuôn mặt đối phương giống như cười như không, ta lập tức ngậm miệng lại.

“Tiểu Kiệt, cậu ghen sao?” Quân Dật cười khẽ.

“Mẹ kiếp, tôi mới không phải ghen...” Chính là vì cái gì những lời này nghe giống như là có tật giật mình. Thực con mẹ nó, ta giải thích với hắn nhiều như vậy làm cái gì. Xoay người liền chuẩn bị vào nhà.

Quân Dật thu lại tươi cười, tiến lên giữ chặt lại ta nói: “Tiểu Kiệt, chờ một chút, tôi còn có chuyện muốn nói.”

“Có chuyện gì thì mau nói đi, đừng lãng phí thời gian của tôi.” Ta khẩu khí hung hăng mà nói.

Đột nhiên một cái hộp xuất hiện ở trước mặt của ta.

“Cái quỷ gì đó?” Ta hỏi.

“Là quà tôi tặng cho cậu.” Quân Dật lắc lắc cái hộp, đi đến phía trước đưa cho ta.

Ta nhú nhú mày. Vô sự xum xoe, không có chuyện gì sao lại tặng lễ vật. Nhưng vẫn là đưa tay cầm lấy, thô bạo lột mở giấy gói bên ngoài, ba một cái, ta nhanh chóng mở nắp hộp ra, nhìn đến đồ vật bên trong thì liền ngẩn ngơ.

“Con mẹ nó, cậu lại tặng cho tôi một cái thẻ bài cho chó sao?”

Quân Dật nghe ta nói như thế, chỉ tặng cho ta một cái ánh mắt xem thường. Sẽ không có người đem bạc tiffany tinh khiết cao cấp làm thành thẻ bài cho chó đâu.

“Đây không phải..... thẻ bài cho chó, là vòng cổ, ta tặng cho người vòng cổ” Hắn còn cố tặng thêm độ nhấn ở hai chữ “Vòng cổ”.

“Cái này không phải cùng thẻ bài cho chó giống nhau sao.” Ta khẽ thì thầm, lớn như vậy còn đeo cái dây giống như thẻ bài trên cổ, sợ ta lạc đường không có người nhận lãnh sao.

“Bao nhiêu tiền?” Đây mới là chủ đề ta quan tâm nhất. Ta lấy ngón trỏ gõ gõ “Đinh” một tiếng vang lên, âm thanh nghe vào tai thật thanh thúy và giòn tan.

Quân Dật cúi đầu thở dài một cái, nói: “Không có nhiều tiền, là hàng vỉa hè thôi.”

“Phải không?” Ta hoài nghi nhìn hắn. Thật sự là không tốn nhiều tiền sao?

“Không có lừa cậu.” Quân Dật nói, lại lấy chiếc vòng cổ từ trong tay của ta, sau đó đem nó đeo lên cổ của ta, cài khóa lại hoàn chỉnh. Lập tức mỉm cười vỗ nhẹ đầu của ta, ôn nhu nói: “Tôi biết Tiểu Kiệt đeo sẽ rất đẹp mà.”

Mẹ kiếp, ta thấy hắn căn bản chính là đem ta thành chó cưng mà đùa giỡn đi.

“Cậu đừng tự cho là tôi sẽ thích như vậy mà tự làm vậy, tôi cũng chưa có nói là muốn mang...” Lời nói còn chưa nói hết, cổ đã bị kéo mạnh về phía trước: “Cậu làm...”

Tay Quân Dật hơi dùng sức một chút, giữ chặt vòng trang sức ở trước ngực ta, khoe miệng khẽ cười quyến rũ, sau đó thông thả cúi đầu xuống, ngay lúc ta còn đang ngạc nhiên thì hắn dùng ánh mắt vô cùng ôn nhu mà hôn lên sợi dây treo lủng lẳng ở trên cổ ta.

“ Cái... Sao...”

Ta thất thần nhìn khuôn mặt của hắn dưới ánh trăng phát ra quang mang ánh sáng mềm mại, biểu tình vô cùng nhu hòa đến thần kì. Như là đối đãi với tình nhân, ánh mắt khép hờ, khoe môi duyên dáng sờ nhẹ lên mặt dây chuyền.

Trái tim trong ***g ngực đập liên hồi. Trong lúc không có thức một dòng nhiệt lưu theo ***g ngực truyền đến cổ họng, không thể phát ra âm thanh. Vì cái gì ta có loại ảo giác, Quân Dật hôn lên không phải mặt dây chuyền trước ngực ta, mà là môi của ta.

Một hồi lâu, Quân Dật nâng mắt lên, nhìn thấy biểu tình giật mình của ta thì hắn khẽ cười. Đưa tay thay ta dựng dựng cổ áo, lại dùng chút lực nhéo nhéo mặt của ta, nói: “Tiểu Kiệt, tỉnh tỉnh, nên vào nhà.”

Từ trong mơ màng thoáng tỉnh táo lại. Đột nhiên giật mình nhận ra khoảng cách của ta cùng Quân Dật trong lúc đó đã rất gần nhau, lắng đi hai giây, một cước đá văng người phía trước, đá văng ra cửa nhà lại nhanh chóng đóng cửa lại, đem người kia ngăn cách ở bên ngoài.

Đi đến thang lầu, lòng bàn chân nặng nề mà dẫm nát sàn gác thượng.

Nghĩ đến tình cảnh vừa rồi, ta nhin không được mà cào cào tóc của mình. Ta, con mẹ nó, vừa rồi là làm cái gì, tại sao lại bị tiểu tử kia hấp dẫn. Người ta tùy tiện cười cười liền đem hồn của ta câu dẫn đi mất. Sau đó lại hung hăng gõ lên đầu của mình, muốn cho chính mình thanh tỉnh.

Đều...Đều do cái tên tiểu tử đáng chết kia. Không có việc gì mà lại trưng ra cái khuôn mặt như yêu nghiệt đó. Rõ ràng trước kia nhìn hoài cũng không có gì, vì cái gì thời gian gần đây lại khiến ta không thể nhìn thẳng mặt của hắn .

Mẹ kiếp, nhất định là bị quấy rối rồi , ngày mai phải đi miếu cầu xin bùa bình an để đuổi đi vận rủi. Ta tức giận nghĩ.

Lại nhìn thấy vật gì đó lắc lư trước ngực, một hồi mới nhớ tới đó là vòng trang sức, tức giận nghĩ muốn tháo xuống, rồi lại không nỡ, sau một giây ta liền thu tay lại.

Vòng trang sức là vô tội, có tội chính là Quân Dật. Nếu là hắn dùng tiền mua, chính mình không cần phải từ chối qua rồi từ chối lại. Nhịn không được mà tự nói như vậy để thuyết phục chính mình.

Lại cầm lấy vòng trang sức nhìn nhìn, thử cắn lên một phát, quả thật rất cứng rắn, biết trước cái này hẳn không phải là hàng vỉa hè, nghĩ gặt ta? Quân Dật, hắn mà là loại người sẽ mua đồ hàng vỉa hè sao, đánh chết ta cũng không tin.

Phi, nhổ ra mặt dây chuyền, ta xoa xoa miệng. Chờ... Một chút, ta liếm liếm môi, sắc mặt biến đổi, đột nhiên ý thức được một sự kiện.

Mười giây sau, trong phòng vệ sinh truyền đến âm thanh người nào đó hung bạo mà súc miệng.

Tùy tiện giải quyết vấn đề cơm trưa, lại bắt đầu tiếp tục chuyến đi chơi. Nhưng mà do vừa ăn xong cho nên không thích hợp chơi vận động quá mạnh, liền bị Trầm Tiểu Doanh lôi kéo ngồi trên xích đu to lớn, xích đu chạy hết một vòng, ta tâm tình thoải mái mà xem phong cảnh.

Đợi đến lúc xuống xe trời cũng đã gần chiều, ta quay đầu hỏi Trầm Tiểu Doanh đang ngồi bên cạnh: “Chúng ta còn chơi cái gì?”

“Đi qua bên đó chơi tàu lượn được không?” Trầm Tiểu Doanh cười chỉ phía trước hỏi.

“A” Ta gật đầu đáp. Chính là đến lúc ta ngẩng đầu nhìn, lập tức cảm thấy đầu một hồi chóng váng. Không, không phải đâu, đó không phải là trò ta muốn chơi. Nghe được bên tai truyền đến những tiếng thét chói tai, ta đột nhiên cảm thấy có điểm buồn nôn.

Trong khu vui chơi có trò này sao? Đem người treo đến giữa không trung, sau đó lại trở mình... làm cho cả người đều lộn ngược lại vài giây, lại nhanh chóng xông thẳng xuống dưới lại chuyển đi lên.

“Cái này... Đây là cái gì?” Ta có chút nói lắp mà hỏi.

“Tàu lượn.” Trầm Tiểu Doanh đối với phản ứng của ta cảm thấy có điểm kỳ quái.

Mặt ta một hồi xanh một hồi trắng. Tàu...tàu lượn? Ta vẫn cho tàu lượn là một loại tàu lửa nhỏ sẽ chạy thành thịch sau đó chậm rãi chạy lên chạy xuống giống như đi qua núi nhỏ. Chính là nhìn cái cảnh ở trước mắt, đây là cái gì? con mẹ nó tàu lượn, cùng với tên gọi của nó đều không hợp.[_____, ||| tiểu hài tử của nhà ta sao có thể như vậy c?]

“Đường Thế Kiệt, anh làm sao vậy? Sắc mặt có chút khó coi.” Trầm Tiểu Doanh quan tâm hỏi.

Ta lắc đầu, nói không có việc gì. Loại chuyện nói ra có thể gây tổn hại mặt mũi của đàn ông như vậy, nếu nói ra nhất định sẽ bị chế nhạo, có chết cũng không nên nói.

Vì vậy hai người mua phiếu xếp hàng rồi chờ tới lượt. Không có quá nhiều người, nên rất nhanh đã đến lượt chúng ta, ta ôm tâm trạng như anh hùng hy sinh mà ngồi lên, ngay cả việc khóa đai an toàn cũng không có làm tốt. Ta đối Trầm Tiểu Doanh ngồi bên cạnh lộ ra cái biểu tình cứng ngắc, sau đó tâm thoả cái đầu chạy lên cổ họng.

Ta, con mẹ nó, hiện tại có thể đi xuống hay không? Tại thời điểm xe chạy đến nơi cao nhất, lão tử ta rốt cục nhịn không được mà thê thảm thét lên thành tiếng.

Đợi đến khi chân vừa chạm đất, ta sớm đã bị tra tấn đến không biết trời đất là gì, hiện tại cũng không thể phân biệt rõ đông tây nam bắc

“Đường Thế Kiệt, anh có khỏe không?” Trầm Tiểu Doanh đỡ lấy ta, nhíu mày, lo lắng hỏi.

“Không có... Không có việc gì, nôn...” Hậu quả của việc cạy mạnh chính là ta ngồi xổm xuống ở ven đường nôn ra toàn bộ bữa trưa vừa ăn không bao lâu. Đùi gà, đương nhiên hiện tại đã biến thành một đoàn chất nhầy.

“Đường Thử Kiệt, anh thế nào rồi?” Trầm Tiểu Doanh ở bên cạnh nhìn thấy ta nôn ra, có chút lo lắng sau đó từ trong túi lấy ra toàn bộ giấy ăn đưa hết cho ta.

Ta tiện tay cầm lấy lung tung lau miệng. Cảm thấy thật chóng mặt, chân cũng như nhũn ra, ta, con mẹ nó có phải là sắp chết.

“Đường Thử Kiệt.....”

“Tiểu Kiệt.....”

Ta dường như nghe nhầm, như thế nào nghe được thanh âm của Quân Dật. Tiếp theo vài giây, thân thể như nhũn ra của ta rơi vào một ***g ngực kiên cố. Ta miễn cưỡng ngẩng đầu, vừa định nói chuyện, miệng vừa hé ra lại biến thành một hồi cuồng nôn.

“Cậu ấy tại sao lại thành như vậy?” Quân Dật hỗn hển đối với Trầm Tiểu Doanh quá lên.

“Tôi... Tôi không biết, anh ấy vừa xuống thì liền như vậy...” Trầm Tiểu Doanh không biết làm sao, khó khăn nói, bộ dạng muốn vịn ta đứng dậy.

Quân Dật nhìn chúng ta vừa từ hạng mục trò chơi kia đi ra, một phen đẩy ra Trầm Tiểu Doanh mà ôm chặt lấy ta, đem ta ôm đến một cái ghế dài ở phía trước mới chịu buông ra, sau đó xoay người đi đến một quán nước nhỏ bên cạnh mua ngay một chai nước suối trở về, một bên cầm lấy giấy ăn thay ta lau đi những uế vật còn sót lại bên miệng, một bên mở ra nắp chai nước cẩn thận uy ta uống nước.

“Đường Thử Kiệt, anh ấy... Tại sao lại như vậy?” Trầm Tiểu Doanh ngồi ở bên kia ghế dài mà hỏi, tay không ngừng khẽ vuốt lưng của ta.

Quân Dật đem đầu của ta dựa đến trên vai của hắn, trừng mắt liếc Trầm Tiểu Doanh, nói: “Sợ cao.”

“Cái gì?”

Quân Dật nhìn Trầm Tiểu Doanh, mấp máy miệng nói ra: “Tôi cũng không biết cái này có tính là chứng sợ độ cao hay không, bởi vì Tiểu Kiệt, cậu ấy đối với sân thượng, tầng cao nhất cái gì cũng không có sợ hãi, nhưng lại chịu không được việc chân không chạm đất, người thì có cảm giác như đang lơ lửng giữa không trung, thật phần không chịu được.”

Quân Dật nói đến đây thì dừng lại một chút, khẽ nhắm mắt sau đó lại mở ra, nói: “Cái này... Hắn là chuyện khi còn bé, chỉ là không nghĩ tới... cậu ấy vẫn chưa có quên.”

“Tại sao lại như vậy...”

“Khụ khụ...” Ta khò sở ho khan vài tiếng, đánh vỡ cái không khí khó chịu này.

“Cậu nói với cô ấy chuyện này để làm gì?” Bị người nói ra thứ ta sợ, làm cho khẩu khí nói chuyện với hắn có điểm không tốt.

“Tôi chỉ là nói cho cô ấy biết sự thật.”

“Mẹ kiếp, cậu không nói thì cũng không ai cho rằng cậu câm.”

“Chính là khi đó nếu không phải vì cứu tôi, cậu cũng sẽ không.....”

Nghe hắn nói như vậy. Ánh mắt của ta lóe lên một chút, nhớ tới chuyện cũ đã từ rất lâu mà có lẽ ta cũng đã quên đi từ thuở nào.

Khi đó Quân Dật còn rất ham chơi, bò lên trên bò xuống dưới giống như những đứa trẻ hiếu động khác. Có một lần lôi kéo ta ghé vào trên bệ cửa sổ cầm cái kính viễn vọng xem khắp nơi, hai người ai cũng không chú ý, chỉ lo mãi miết ngắm nhìn xung quanh, hắn vô ý mà trượt tay muốn rớt xuống bên dưới, may mắn ta phản ứng nhanh mà đẩy hắn ra.

Không nghĩ tới bản thân ta lại rơi xuống dưới, kết quả quần ta mắc vào bệ cửa sổ, đem ta treo lơ lửng giữa không trung, cũng may là còn chưa rơi thẳng xuống khỏi cửa sổ. Chờ những người lớn chạy tới nơi, thì ta đã bị treo ở nơi đó hơn nửa tiếng đồng hồ.

Hậu quả có thể nghĩ được, nếu như ta thật sự bị rơi xuống, chắc chắn là không được chết tử tế. Ngẫm lại, con mẹ nó thực uất ức, rơi vào tình huống như vậy đứa nhỏ nào mà không bị dọa cho sợ chết khiếp.

Cũng may ta được cứu xuống, còn Quân Dật sau đó thì khóc đến chết đi sống lại, nhìn thấy ta được kéo xuống đất, nước mắt nước mũi toàn bộ đều hướng trên người của ta mà sôi lên, cứ như vậy nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh ôm ta nguyên cả một buổi tối vẫn không nhúc nhích. Khi đó, hẳn thật dịu dàng ngoan ngoãn, trắng nõn nà mà mềm nhũn, không nghĩ ra vì cái gì lúc ấy đáng yêu như vậy về sau lại biến thành bộ dáng như hiện tại.

“Tiểu Kiệt.....”

“Đường Thể Kiệt.....”

Nghe được bọn họ gọi tên của ta, ta ngẩng đầu phát hiện Quân Dật cùng Trầm Tiểu Doanh đều nín thở, ngưng thần mà nhìn ta, biểu tình vô cùng kỳ quái.

Như thế nào lại nghĩ đến những chuyện trước kia như vậy, ta giả vờ ho khan một tiếng để che dấu thất thố của mình, đối với Quân Dật hỏi: “Cậu tại sao lại ở chỗ này?”

“Tôi lo lắng, cho nên mới chạy đến đây, cậu biết rõ tình huống của mình, vì cái gì còn muốn cùng cái người điên khùng này?” Quân Dật nhả lại hàng lông mày đầy anh tuấn của mình, miệng thì nói như vậy, nhưng ánh mắt lại nhìn đến Trầm Tiểu Doanh, rõ ràng là mang đầy chỉ trích cô không nên dẫn ta đến nơi này chơi.

“Là tôi muốn chơi, không liên quan đến Tiểu Doanh.” Ta phản bác lại. Mẹ kiếp, hẳn đã cho là ta chấp nhận rồi hay sao, ta làm sao mà biết tật xấu của mình đã lâu như vậy còn không có hết.

“Cậu...” Quân Dật nhìn thấy ta thay Trầm Tiểu Doanh mà biến hộ, chộc giận hẳn, tay dùng sức bóp nát hai cái chai trong tay của mình.

“Đường Thể Kiệt, thực xin lỗi, em không biết...” Trầm Tiểu Doanh tràn ngập áy náy nhìn ta, trong mắt lộ vẻ khó xử.

Ta không sao mà lắc đầu, khoát tay nói: “A, cái kia sao, không có việc gì, em xem anh hiện tại không phải rất tốt sao?”

Cái này cũng không phải lỗi của nàng, là chính ta tự mình muốn lên. Nói cho cùng, cũng tại vì ta cứ mãi lo nghĩ cho chuyện mặt mũi nên mới gây ra cố sự này, căn bản không trách được cô.

“Tuy là nói như vậy, chính là...”

“Không có việc gì, anh cũng đã tốt hơn rồi”

“Đủ rồi, tắt cả đèn nói nữa, trở về đi.” Quân Dật đột nhiên lạnh mặt, nhàn nhạt nói ra một câu như vậy.

Ta suy nghĩ một chút, trải qua một trận nháo như vậy, phỏng chừng cũng không còn tâm tình để chơi nữa, trở về đi thôi. Vì vậy, ba người chúng ta lại bắt đầu đi về. Chính là lúc này lại nổi lên tranh chấp.

“Tại sao không được, đi xe công cộng sẽ tốt hơn.” Ta đối với Quân Dật mà nói ra.

“Không được, cậu vừa mới nôn nhiều như vậy, hơn nữa xe bus chen chúc không thoải mái.”

“Tôi không sao, ngồi giao thông công cộng.”

“Không được.”

“Cậu...”

“Đường Thể Kiệt, chúng ta hay là ngồi xe taxi đi.” Trầm Tiểu Doanh một câu chốt hạ làm cho cuộc tranh luận từ nãy đến giờ chấm dứt.

Thẳng đến khi chúng ta ngồi ở trên xe taxi, ta còn nhìn không được phàn nàn. Tuy biết rõ hai người bọn họ đều là vì tốt với chính ta, chính là ta nào có yếu ớt như vậy, chỉ là lười ra một chút mà thôi, đi bằng giao thông công cộng thì có làm sao?

Trước cho xe chạy đem Trầm Tiểu Doanh đưa về, ta cùng Quân Dật hai người lúc này mới về nhà.

Ngồi ở chỗ phía sau của xe taxi, không suy nghĩ nhiều mà thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ, ta dựa vào lưng ghế, lại cảm thấy có điểm buồn ngủ. Theo sự xóc nảy của xe, cả người ta ngã trái ngã phải, nhiều lần mắt vừa nhắm, đầu lại đập lấy cánh cửa sổ thủy tinh bên cạnh.

Ngay tại lúc ta nghĩ muốn thay đổi tư thế tìm kiếm một vị trí thoải mái, thì bên cạnh duỗi ra một cánh tay, nhẹ nhàng đem đầu của ta kéo qua. Đầu vừa kéo qua, lập tức được tựa vào trên bờ vai mềm mại của đối phương. Ta kinh ngạc quay đầu lại, đập vào mắt là cái nhìn đầy ôn nhu của Quân Dật.

“Về đến nhà còn lâu lắm, cậu hôm nay dù sao cũng đã mệt mỏi nhiều rồi, trước ngủ một giấc đi.” Hắn đối với ta mỉm cười, đưa tay đem đầu của ta vừa nâng lên lại nhẹ nhàng đè xuống, vuốt vuốt mái tóc có chút lộn xộn của ta, lại nói: “Ngủ đi, đến nơi tôi sẽ gọi cậu dậy.”

Vì cả ngày hôm nay ta cũng cực kỳ mệt mỏi cho nên ta cũng không muốn phản kháng, dù sao nằm ở trên vai hắn cũng thoải mái hơn là tựa vào lưng ghế cứng ngắc ở phía sau, vì vậy chỉ trong chốc lát ta liền chìm vào giấc ngủ.

Đến cửa lớn của tiểu khu, Quân Dật đánh thức ta. Ta mơ mơ màng màng mở mắt ra, mở cửa xe muốn chuẩn bị xuống. Vẫn còn chưa có hoàn toàn thanh tỉnh hẳn, ta bởi vì bước xuống có chút nhanh, lại không để ý, vừa ngẩng đầu lên liền đụng phải vành xe, đụng đau đến mắt có điểm hoa.

“Tiểu Kiệt, không sao chứ.” Từ bên kia vừa xuống xe, Quân Dật nhanh chóng mà xem xét chỗ vừa đụng trên đầu của ta, rồi rít mà vây bên cạnh ta, cẩn thận bưng lấy đầu của ta, nhẹ nhàng mà giúp ta vuốt vuốt cái dấu đỏ trên trán: “Thế nào, còn đau hay không?”

“Không có việc gì.” Ta đẩy ra tay của hắn lắc lắc đầu, sau đó thân thủ sờ vào túi chuẩn bị lấy tiền.

“Để tôi trả cho.” Quân Dật ngăn lại tay ta, từ trong ví rút tiền ra trả cho lái xe. Sau đó cầm lấy tiền lẻ lôi kéo ta hướng vào bên trong tiểu khu mãi đi.

“Chờ một chút, cậu làm gì mà đưa hắn nhiều tiền như vậy?” Ta giục mạnh Quân Dật lại mà hỏi. Từ sân chơi đến nơi đây nhiều nhất cũng chỉ có 50 nguyên, chính là vừa rồi ta rõ ràng nhìn thấy hắn rút ra ba tờ trăm nguyên tiền giá trị lớn đưa cho lái xe, mà thói trở về chỉ lại vụn vặt vài cái tiền xu lẻ?

Mẹ kiếp, cái tên lái xe này căn bản chính là loại xảo trá vợ vét tài sản. Ta xoay người một cái, chuẩn bị đi lên cùng cái tên lái xe kia lý luận, lại bị Quân Dật một tay giữ chặt lại. Mà tài xế kia xem xét một lát, liền chạy nhanh đi, chỉ để lại làn khói.

“Mẹ kiếp, trở lại cho ta ~” Ta hướng về phía trước, chỉ còn thấy được phía sau của xe mà thét lên: “Người dám bỏ chạy, ta nhớ rõ biển số xe của người rồi, là xx02083, người chờ đó cho ta, nếu để ta tìm được, con mẹ nó, người nhất định phải chết.” Nói xong vừa tức vừa đạp đạp hai cái chân xuống đất bành bạch.

“Thôi nào, Tiểu Kiệt...” Quân Dật đi tới vỗ vỗ vai của ta an ủi.

Lửa cháy đổ thêm dầu, hắn nói chưa dứt lời, ta lại càng đại nộ: “Mẹ kiếp, cậu làm gì vậy hả? không có gì mà đưa hắn nhiều tiền như vậy, cậu có nhiều tiền không có chỗ tiêu sao?”

Quân Dật cười khổ một tiếng, một bên thở dài, một bên đem ta kéo vào tiểu khu

Nói trở lại lái xe taxi kia đã chạy xa mấy trăm mét, khẽ vuốt ngực một cái. Nghĩ thầm hôm nay là cái ngày xui xẻo gì, lại đụng phải toàn là kẻ điên, không biết tại sao lại cứ bắt mình chổđi vòng vòng khắp nơi, hắn cùng bọn họ tại một địa phương mà chổđi không dưới mười vòng, nếu không phải mình chạy nhanh, nói không chừng cũng không thể mà trở về gặp ông chủ được.

Sơ gặp [thượng]

Rất cực cũng được ra về, trên lưng ta mang theo một cái túi sách thật nặng ngoan ngoan mãi đi một mình về nhà. Hôm nay tại trường học mỹ thuật tạo hình, thầy giáo đã khen ngợi mình vẽ được một bức tranh thật tốt, còn đem chính bức tranh của mình dán tại tủ kính trưng bày của trường học, trở về nhất định phải nói cho mẹ, bà nhất định sẽ rất vui.

Ta một bên nghĩ như vậy, một bên hưng phấn dang rộng ra hai tay, bắt chước tư thế máy bay cất cánh mà chạy uốn éo vòng vòng trên đường. Rất nhanh thì đến nhà, ta liền dừng lại động tác, lấy tay chỉnh lại cái

quai cặp vì chạy nhảy nhiều mà trượt dần ra khỏi vai một cách chĩnh tề. Thật nặng, nhịn không được nhúu nhúu mảy, nhưng mà thầy giáo có cho bài tập, lại không thể đem sách bỏ vào trong ngăn kéo bàn ở trong phòng học được, ta cong lên cái miệng nhỏ nhắn, thoáng cái đá bay một hòn đá nhỏ dưới chân.

Vừa đi đến chỗ rẽ ngoặt, phát hiện ở trước cửa nhà ta có một chiếc xe chở hàng đang dừng. Lại có rất nhiều người đi tới đi lui, trong lòng nhịn không được hiếu kỳ, chính mình đi ra phía trước nhìn nhìn.

Bọn họ đang làm cái gì?

Ta mở lớn mắt đứng ở một bên xem, bọn họ là đang dọn nhà ?

A, là phòng ở cách vách, mẹ ta có nói phòng đó hiện tại không có người ở, nhưng nhìn bộ dáng của bọn hắn, dường như là muốn chuyển vào. Nói như vậy, chúng ta hiện tại có hàng xóm mới.

Ta vụng trộm tiến đến gần bồn hoa ở bên ngoài, bên cạnh cái phòng kia, cách bụi hoa muốn nhìn một chút là ai chuyển đến. Cái đầu xoay qua xoay lại một phen, quá xa thấy không có rõ. Vì vậy ta lại tiến gần hơn một chút, nhìn thấy thật nhiều người đang đi qua đi lại, ở bên trong phòng chuyển chuyển gì đó, cái bàn, ghế, TV, thừa lúc vài người đi vào trong phòng, ta vội vàng ghé vào cạnh cửa trên tường, lộ ra cái đầu, hướng trong phòng mà nhìn.

Thật vôích, đều không có vật gì, trên mặt đất còn bẩn bẩn, đều là dấu chân, hay là do nhà của ta sạch sẽ nên khi nhìn căn phòng này liền thấy nó bẩn hơn.

Ba, một cái, phía sau ốt cửa ta bị vật gì đó đập trúng, ta cúi đầu xem xét, dĩ nhiên là một hòn đá nhỏ.

Ta lại càng hoảng sợ, vội vàng xoay người.

A, là một bé trai, cùng ta không sai biệt lắm.

Chính là hắn... Lớn lên thật xinh đẹp.

Con mắt lớn như vậy, cùng mấy hạt thủy tinh tròn tròn trong nhà giống nhau. Tóc vừa đen lại mềm mại rũ xuống, không giống chính mình, vàng vàng hơn nữa lại còn quăn quăn cứ nhếch lên, miệng của hắn cũng hồng hồng, những người lớn khi nhìn thấy cái này đều nói là cái miệng nhỏ anh đào.

Hắn lớn lên thật sự giống như búp bê trong TV. Ta mở lớn hai mắt ngơ ngác mà nhìn đối phương.

Thấy ta cứ chăm chăm mà nhìn hắn, bé trai kia liền khẽ nâng lông mi, để lộ ra đôi mắt của mình, thật đẹp.

A, ta khẽ vò vò góc áo, đối với hắn ngượng ngùng mà mở miệng hỏi: “Hôm nay, cậu mới chuyển đến đây sao?”

Đối phương không nói gì, chỉ là đứng đó, hai tay ôm chặt lấy cái cặp của mình, dùng đôi mắt đen bóng kia mà nhìn ta. Ta hơi nghiêng nghiêng đầu, lại hỏi: “Cậu tên là gì? Tôi gọi là Đường Thể Kiệt, nhà tôi ở phía bên này!” Ta chỉ chỉ cách vách, hắn theo phương hướng ta chỉ mà nhìn sang, sau đó lại nhanh chóng quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào ta.

Ta bị hắn nhìn đến toàn thân có chút khó chịu, nhưng mà vẫn là vừa cười vừa nói: “Cậu lớn lên thật xinh đẹp.”

Hắn nghe được ta nói hắn xinh đẹp, hai mắt thật to mị mị, lại không nói lời nào.

Kỳ quái, hắn tại sao lại không nói chuyện, có phải là do sợ ta không. Ta cúi đầu, nhìn nhìn quần áo của mình, đều rất sạch sẽ, không có làm dơ.

Ta đang nghĩ ngợi một chút, thì nghe được mẹ hô tên của ta ở bên cách vách: “Tiểu Kiệt, trong lúc này con ở đó làm cái gì?”

Ta quay đầu lại nhìn nhìn, chính là mẹ ta đang đứng ở cửa nhà, sau đó lại nhìn nhìn bé trai trước mắt, kéo lại túi sách của mình, ta đối với hắn nói: “Đó là mẹ tôi, bây giờ tôi phải đi, gặp lại sau.” Sau đó đối với hắn phát phát tay, chạy trở về nhà.

Vừa về tới nhà, ta đã vội vàng bắt đầu làm bài tập do thầy giáo đã giao, sớm đem bé trai xinh đẹp vừa rồi kia vứt ra sau đầu. Ta trước tiên từ trong túi xách lấy ra vở làm bài tập số học, sau đó rút ra vở tập giảng ngữ văn liền đứng dậy, đợi một lát nữa ta còn muốn mang cho mẹ xem, ngày mai thầy giáo muốn kiểm tra.

Thẳng đến khi mẹ dưới lầu gọi ta, ta mới sửa soạn lại những thứ trên mặt bàn lại cho thật chỉnh tề, sau đó lấy tập vở bỏ vào trong túi sách, chuẩn bị xuống dưới nhà ăn cơm chiều.

Bước thật nhanh chạy xuống lầu, phát hiện trong nhà ngoại trừ mẹ ta ra, ở phía bên ngoài còn có một a di xinh đẹp mà ta không biết nha.

Ta đi đến bên cạnh mẹ, lúc này mới phát hiện đứng bên cạnh a di xinh đẹp còn có một người.

A, là bé trai mới vừa rồi. Hắn ngoan ngoãn bị vị a di kia nắm tay, lẳng lặng đứng ở bên cạnh, nhìn thấy ta xuống, liền ngẩng đầu nhìn ta, ta hướng hắn lộ ra một cái mỉm cười, chính là, hắn thoáng cái liền quay đầu đi.

Hắn không thích ta sao? Trong nội tâm của ta thất vọng nghĩ.

Mẹ vỗ vỗ đầu của ta, đối với vị a di kia giới thiệu: “Đây là con tôi, gọi là Đường Thế Kiệt, Hân Tì, chị cứ gọi nó Tiểu Kiệt là được rồi.” Sau đó chỉ chỉ vị a di kia, cúi đầu nói với ta: “Đây là Dì Quân, hôm nay vừa mới chuyển nhà đến cách vách với chúng ta.”

Ta lập tức nhu thuận kêu lên một tiếng: “Dì Quân.”

Mẹ có từng nói qua là một đứa trẻ tốt thì phải hiểu biết lễ phép.

Dì Quân mỉm cười, nhẹ gật đầu, nói: “Thực ngoan.” Làm hại ta không nhìn được mà đỏ mặt, sờ sờ lên đầu, vừa quay đầu lại thì phát hiện bé trai kia đang nhìn ta trừng trừng.

A, làm sao vậy? Hắn vì cái gì mà trừng ta.

Vì vậy, ta lôi kéo quần áo của mẹ, hỏi: “Mẹ, cậu ấy là ai?” Là con của Dì Quân sao?

Mẹ nhìn thấy ta chỉ vào bé trai bên cạnh, liền nói: “A, đây là con của Dì Quân, gọi là Quân Dật, bằng tuổi với Tiểu Kiệt đó, nhưng mà so với con thì nhỏ hơn một tháng.” Nói xong đem ta đẩy ra phía trước: “Từ nay về sau, con cùng với cậu ấy làm bạn tốt với nhau nha.”

“Được.” Ta lớn tiếng đáp ứng. Hắn so với chính mình nhỏ hơn, vậy ta đây chính là anh trai rồi. Sau đó ta vươn tay, muốn cùng Quân Dật bắt tay.

Chính là, hắn nhìn cũng không nhìn ta lấy một cái, xoay người, đầu vùi sâu vào ngực Dì Quân, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy quần áo của Dì.

Ta thu tay lại, cúi đầu. Uể oải mà nghĩ, hắn thật sự không thích ta.

Lúc này, Dì Quân ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng sờ lên đầu của ta, ôn nhu nói: “Tiểu Kiệt, thực xin lỗi, Tiểu Dật có chút sợ người lạ, nhưng mà nó là một đứa trẻ ngoan, có thể mời cháu cùng nó làm bạn được không?”

Thì ra là hắn sợ người lạ. Với lại, bọn họ vừa mới chuyển đến, lại không biết chúng ta, khi nhìn thấy ta nhất định là cảm thấy sợ, chính mình có đôi khi cũng sẽ như thế mà. Nghĩ như vậy, ta lại lập tức lộ ra nụ cười ngọt ngào, đối với Dì Quân mà dùng sức gật đầu nói tiếng được.

Lúc ăn cơm ta cố ý đi đến bên cạnh Quân Dật ngồi xuống, mẹ cũng đã đáp ứng cùng Dì Quân rằng ta và hắn sẽ làm bạn tốt với nhau rồi, ta nghĩ mình sẽ chủ động một chút. Trong thời gian ăn cơm, ta dùng đũa gấp vài món ăn mà ta thích nhất để vào trong chén của hắn, nhìn hắn gầy teo như vậy phải ăn nhiều một chút mới tốt. Sau đó, lại nhìn thấy hắn cúi đầu vụng trộm nhìn thoáng qua ta một cái, đôi mắt đen nhánh khê đảo đảo vài vòng. A, có tiến bộ, ít nhất sẽ không trừng ta, ta vui vẻ mà nghĩ.

Cơm nước xong, mẹ để cho ta mang Quân Dật đi vào phòng của ta chơi, bọn họ người lớn muốn ở dưới nhà nói chuyện phiếm.

Ta nhanh chóng kéo cánh tay mềm mềm, núc ních của hắn, đối với hắn mà cười nói: “Tôi mang cậu đi đến phòng của tôi chơi.” Nói xong, không để ý đến giấy dựa nho nhỏ của hắn, trực tiếp đem hắn dẫn tới phòng của mình.

“Uhm, đây là phòng của ta.” Ta hướng hắn mà giới thiệu, đối với gian phòng của mình rất là tự hào, ta gần đây rất thích sạch sẽ, chăn, mền gối đầu đều được gấp chỉnh tề, trên bàn sách đồ vật lớn nhỏ gì đó cũng được ta phân loại, sắp xếp thật gọn gàng.

Ta đem hắn kéo đến bên cạnh giường của mình, làm cho hắn ngồi xuống. Hắn là khách, lớn lên lại dễ nhìn như vậy, vậy nên để cho hắn ngồi trên giường là tốt nhất. Ta từ trong ngăn kéo lấy ra các loại đồ chơi của mình, một cái xe cần cầu lắp ráp được quăng lên giường. Còn có vài món đồ chơi mô hình, Kỳ Đa quyền quyền, giấy chế ma thuật, xe ô-tô mini bốn bánh, quân cờ vua, còn có vài cái đồ chơi linh tinh khác nữa.

Hai tay chống đỡ, rồi cũng nhanh chóng leo lên giường ngồi, ta nịnh nọt cầm lấy một cái đồ chơi mô hình đặc biệt đưa tới trước mặt của hắn hỏi: “Cậu muốn chơi không?”

Nhưng nhìn thấy hắn bộ dáng không có một chút hứng thú. Không sợ, còn có thiết nhiều món đồ chơi khác mà, có thể có cái nào đó mà hắn thích cũng nên, ta vì chính mình mà động viên. Vì vậy ta lại hỏi: “Chúng ta đi chơi phi hành quân được không?”

Vẫn là một bộ dáng không có chút hứng thú.

Ta như trước kiên nhẫn mà hỏi: “Chơi ô tô bốn bánh? Rất vui vẻ.”

“Bán bi?”

“Cùng đọc truyện có được không?”

“Bắt quỷ?”

“.....”

Ta một người giống như là đang nói chuyện với không khí vậy, hắn một chút phản ứng đều không có. Ta khổ sở mà vứt mấy cái đồ chơi trên tay xuống giường, sau lại đeo lên một cái khuôn mặt lạnh lẽo, ngồi ở trên giường cùng hắn chơi trò đầu gối.

Một lát sau, ta nghe được bên cạnh truyền đến một cái âm thanh thật nhỏ, thật non nớt: “Tôi chỉ chơi được cờ năm quân.”

Nhân tình của ta sáng lên, chống lại với đôi mắt to tròn, xinh đẹp còn hơn những hạt thủy tinh, vui vẻ mà nói: “Được, được, vậy chúng ta sẽ cùng chơi cờ năm quân.”

Hắn rốt cục cũng cùng ta nói chuyện rồi. Đây không phải là hắn tởm muốn cùng ta làm bạn tốt sao?

Xuất ra bộ cờ vua do ba ta mua cho, đem bàn cờ trải trên giường, phân chia quân cờ theo màu sắc, lại hỏi: “Cậu muốn hồng hay là trắng?”

Hắn nhìn nhìn ta lại nói: “Hồng.”

A, vậy ta đây chính là trắng rồi. Hắc hắc, ta đem toàn bộ quân cờ màu hồng để vào trong nắp hộp, sau đó đem đưa qua cho hắn, để lại cờ trắng cho mình. Lại hỏi: “Cậu muốn đi trước hay là tôi đi trước?”

“Cậu đi trước.”

Sau đó hai người chúng ta cứ như vậy mà chơi cờ năm quân. Dần dần khi cả hai đều cảm thấy quen thuộc với nhau, cũng bắt đầu trò chuyện qua lại.

“Đúng rồi, Cậu gọi là Quân Dật sao, tôi gọi là Đường Thẻ Kiệt, cậu cũng có thể gọi tôi là Đường Đường, bạn học của tôi đều gọi tôi như vậy.”

“Tiểu Kiệt.”

“Cái gì?”

“Từ nay về sau tôi sẽ gọi cậu là Tiểu Kiệt.”

“À? A.” Ta có chút khó xử mà nghĩ, đó là tên mà mẹ ta vẫn thường gọi ta nha. Nhưng khi nhìn thấy hấn bộ dáng dường như thật cao hứng, ta lại không thể không cho hấn gọi. Ách, Tiểu Kiệt, kêu lên cũng rất thân thiết, hơn nữa thanh âm của hấn lại vô cùng dễ nghe.

“Đúng rồi, vừa rồi chỉ thấy mẹ cậu, vậy còn ba cậu đâu?” Ta lấy tay chống cằm, có điểm kỳ quái mà hỏi.

Hấn vừa nghe câu hỏi của ta, đột nhiên dừng lại động tác của mình, đem quân cờ hướng trong hộp mà bỏ vào, đầu rũ xuống thật thấp.

Ta không rõ chuyện gì đã xảy ra, cúi đầu xuống mà nhìn hấn, phát hiện hấn mím chặt môi, đôi mắt ngập nước, một bộ dáng muốn khóc. Nhìn thấy hấn như vậy ta vội vàng mà hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

Một hồi lâu, mới nghe được thanh âm rầu rĩ của hấn: “Tôi... Không có ba.”

A, nguyên lai hấn không có ba, trách không được không có nhìn thấy. Điều là ta không tốt, lại đi hỏi về vấn đề này. Hấn dường như sắp khóc, hai bả vai cũng run nhẹ lên. Hấn thật đáng thương, trong nội tâm lập tức nổi lên một cổ đồng cảm mãnh liệt.

Cẩn thận mà di chuyển đến bên cạnh hấn, ta duỗi ra bàn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng mà đưa hấn ôm vào trong ngực, vừa nói vừa nhẹ giọng an ủi: “Ngoan, ngoan, không khóc, không khóc.” Một bên tay trên lưng của hấn mà ngốc nghếch vuốt ve qua lại, trước kia khi ta khóc mẹ ta cũng đều làm như vậy mà an ủi ta.

Buổi tối thì Dì Quân đem Quân Dật mang về nhà, nhìn bóng lưng nho nhỏ của hấn biến mất tại cửa ra vào, ta đột nhiên quyết định từ nay về sau nhất định phải chiếu cố cho bé trai hay xấu hổ, lại đáng thương nhỏ hơn ta một tháng tuổi kia thật tốt.

Sơ gặp [hạ]

Qua vài ngày, Quân Dật chuyển tới trường học của chúng ta, được phân tại lớp bên cạnh ta, ta lớp 1, hấn lớp 2.

Hai lớp học cách nhau rất gần, bởi vì hấn sợ người lạ, cho nên thời gian sau khi tan học ta liền đi tìm hấn, mỗi ngày, giữa trưa chúng ta đều cùng nhau ăn cơm, buổi tối lại sóng vai về nhà, quan hệ cũng càng ngày càng tốt hơn. Những đứa nhỏ luôn có những suy nghĩ rất giản đơn mà tinh khiết, quan hệ tình bạn tốt đẹp của ta cùng hấn trong lúc đó được hình thành.

Quân Dật bởi vì lớn lên đẹp mắt, thường xuyên bị vài tên nam sinh trong lớp học khi dễ, nhiều lần trên gương mặt xinh đẹp kia đều có vài vết xước nặng, nhẹ. Có một lần quần áo còn bị xé toang, khuôn mặt nhỏ nhắn lại vô cùng bẩn làm cho ta khi nhìn thấy cũng nhìn không được, cả tâm đều cảm thấy thật đau, tinh thần chính nghĩa mãnh liệt trong người thúc đẩy ta chạy đến trước mặt bọn họ, đem mấy tên nam sinh cùng ban ngăn lại, đương nhiên mình cũng bị đánh vài cái khiến cho mặt mũi bầm dập.

Mà Quân Dật nhìn thấy ta một thân bị đánh cho tả tơi, thương tích đầy mình liền khóc đến không biết trời đất, chăm chú nắm chặt lấy tay của ta không chịu buông ra.

Về đến nhà liền lấy ra nước thuốc rửa sạch vết thương cho ta, nhìn thấy ta một bộ dáng nhe răng trợn mắt, nước mắt hấn trong suốt như những hạt châu không ngừng tuôn rơi, cho dù ta có an ủi như thế nào hấn cũng đều không thể dừng lại được. Khi đến buổi tối hấn cũng kiên quyết không chịu trở về nhà, trong miệng một mực hô to không muốn phải rời đi khỏi ta, cuối cùng không có biện pháp nào khác, mẹ ta đành phải cho hấn và ta cùng ngủ chung trên một giường.

Nằm chung trong một cái chăn, bị Quân Dật ôm chặt lấy, hai cổ thân thể nho nhỏ dính chặt lấy nhau. Quân Dật ôm lấy eo của ta, cái đầu nho nhỏ đặt dưới cằm ta, còn khuôn mặt của hấn thì chôn chặt tại cổ của ta, thanh âm có chút nghẹn ngào từ ***g ngực của ta truyền đến, nói với ta rằng: từ nay về sau hấn muốn trở nên mạnh mẽ, không bao giờ để cho người khác khi dễ nữa.

Ta nghe xong, liền lấy tay sờ lên mái tóc mềm mại của hấn mà an ủi, mơ mơ màng màng mà phụ họa theo, nói mấy lời cổ vũ hấn. Có thể là hôm nay ta đã đánh nhau, đánh đến mệt mỏi, rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ. Cũng không có nghe được những lời nói phía sau của Quân Dật đối với ta.

Bắt đầu từ ngày hôm đó về sau, thời gian vẫn giống như trước đây mà trải qua, chỉ có điều thời gian mà ta cùng Quân Dật ở chung với nhau có chút biến đổi. Nghe Dì Quân nói Quân Dật đến báo danh với một lớp

vô thuật ban ngày, mỗi sáng sớm cùng buổi tối đều phải đi luyện tập. Cho nên ta cũng biết ý mà không quấy rầy hắn nhiều nữa, đều tự mình một người đi đến trường học, không có hắn ở bên cạnh mình, đột nhiên cảm thấy thật yên tĩnh cùng lạnh lẽo.

Nhưng mà cứ đến mỗi ngày thứ bảy, Quân Dật đều cùng mẹ của hắn đi sang nhà của ta ăn cơm, sau đó, hắn sẽ lại cùng ta ngủ chung, cái này dường như đã trở thành một thói quen. Buổi tối, hắn và ta cùng một chỗ mà chơi với nhau, đánh cờ, xem tv, sau đó lại dựa sát vào nhau mà ngủ.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, bỏ lại cái quá khứ tuổi thơấu, chiều cao của hắn cũng dần chậm rãi mà tăng lên, mà điều làm cho ta yên tâm nhất chính là, những bạn học cùng lớp hắn đều không dám khi dễ hắn nữa. Hắn tuy có trở nên mạnh mẽ nhưng vẫn là một bộ dáng đẹp mắt, xinh đẹp mà tinh xảo, khuôn mặt xinh đẹp như vậy luôn hấp dẫn một đám nữ sinh đi theo phía sau chúng ta. Chính là, cái điều đó nhiều lúc lại làm cho ta vô cùng khó xử, nhiều lần ta bị một ít nữ sinh năn nỉ, nhờ ta đưa lễ vật gửi cho Quân Dật, mà ta thì lại không thể cự tuyệt, liền cảm về cho Quân Dật, hắn vừa thấy, nhìn cũng không nhìn, trực tiếp ném thẳng vào thùng rác.

Ta nhìn hắn như vậy cảm thấy có chút không chịu được, có mấy lần còn cùng hắn lớn tiếng cãi nhau, nói hắn như thế nào có thể đối xử với những nữ sinh kia như vậy, mà mỗi khi ta dấy vừa lên tiếng nói bên vực những nữ sinh đó, hắn sẽ dùng đôi mắt to tròn, đen nhánh vô hại mà nhìn ta chằm chằm, làm cho ta không thể nào nói tiếp, những câu tiếp theo còn chưa kịp thốt ra khỏi cổ họng, tất cả đều bị nuốt ngược trở lại.

Bất đắc dĩ, ta đành phải giống như một thầy giáo nhỏ mà giáo dục lại cho hắn, giúp hắn cùng nhiều người khác ở chung, muốn hắn tiếp xúc với nhiều người hơn, cũng thường xuyên ra ngoài giao lưu, không cần phải luôn ở trong nhà, muốn hắn cười nhiều, không cần phải lúc nào cũng luôn mang theo khuôn mặt âm trầm như vậy, sẽ không thể nào kết bạn được. Sau đó hắn sẽ dùng vẻ mặt đáng thương mà cầu xin, nói với ta rằng hắn chỉ muốn một mình ta là tốt rồi.

Mà từ lúc những nữ sinh kia xuất hiện cho đến sau này, hắn giống như so với trước kia càng dính chặt lấy ta hơn, càng về sau, ngoại trừ thời gian hắn học vô thuật cơ hồ từng giây từng phút hắn đều ở bên cạnh của ta. Nhiều lần ta muốn cùng bạn học đi ra ngoài chơi, hắn liền lôi kéo quần áo của ta, không cho ta đi ra ngoài. Ta nghĩ có lẽ là do hắn sợ phải ở một mình, sợ cô đơn, không thích ở nhà chỉ có một người, cho nên mỗi lần như vậy ta đều ở lại cùng hắn.

Ngày đó vừa vặn là thứ bảy, là sinh nhật của ta, liền mời vài bạn học chung lớp về nhà cùng nhau ăn cơm, Quân Dật cũng tới. Trên bàn cơm ta cùng bạn học cười cười nói nói, chỉ có Quân Dật là vẻ mặt rầu rĩ không vui, bộ dáng cúi đầu không nói một lời.

Sau đó ta lại mời bọn họ đến phòng ta chơi, lấy ra bộ cờ vua mà ta cùng Quân Dật thường xuyên chơi cùng một chỗ, còn đang chuẩn bị cùng bọn họ phân cao thấp. Nguyên một đám hào hứng đem bàn cờ vua bằng giấy trải lên mặt bàn, lại bị Quân Dật một phen túm lấy, ta nhanh tay lẹ mắt mà giữ chặt một góc giấy. Kết quả “Roẹt...” Một tiếng, bàn cờ vua bằng giấy bị xé làm hai mảnh.

“Cậu làm gì?” Nhìn bàn cờ vua bị xé thành hai nửa, ta nhìn không được đối với Quân Dật mà hét lên

Hắn cũng không có ngờ tới việc lại biến thành như vậy, chân tay luống cuống mà nắm chặt nửa tờ giấy, ấp úng nói: “Đây là bàn cờ của tôi cùng Tiểu Kiệt chơi, bọn họ không thể đụng vào.”

“Cậu...” Ta mở to hai mắt, không dám tin mà nhìn Quân Dật. Hắn cũng chỉ bởi vì lý do như vậy mà đem bàn cờ xé thành hai mảnh.

Bên cạnh vài bạn học vừa nhìn thấy loại tình huống này, nhỏ giọng nói thầm với nhau, một người trong đó đi tới giật nhẹ áo của ta, nói: “Đường Thể Kiệt, tôi thấy chúng ta hay là lần sau lại đến chơi cũng được.” Sau đó nguyên một đám vui vẻ mà đến lại mất hứng mà về, tất cả đều đi hết.

Quân Dật nhìn thấy bọn họ nguyên một đám đi hết, liền đi tới ôm lấy ta, nói: “Thực xin lỗi, Tiểu Kiệt, tôi sẽ kêu mẹ mua lại một bộ mới cho cậu.”

Ta một phen đẩy hắn ra, sau đó đẩy hắn đi thẳng ra cửa, mặc hắn ở bên ngoài mà đập lên cánh cửa rầm rầm. Lần đầu tiên ta đối với hắn tức giận, trong lòng có điểm khó chịu, chính là cách làm của hắn bản thân

không thể tiếp nhận được. Hẳn như thế nào có thể làm như vậy, bọn họ là bạn của ta, đến vì muốn chúc mừng sinh nhật cho ta, hẳn tại sao có thể đối đãi với bọn họ như vậy.

Giận hấn vài ngày, rốt cục ta vẫn là mềm lòng mà tha thứ cho hấn, nhìn hấn hai mắt hàm chứa lệ quang, bộ dáng vô cùng ủy khuất, tức giận cũng không thể tức giận được. Về sau ta phát hiện hấn tựa hồ đối với những thứ tiếp cận gần ta đều sinh ra địch ý, như là con sư tử nhỏ muốn bảo vệ lãnh thổ của mình.

Chính là, ta càng ngày lại càng không thể nhẫn nhịn được những hành động quá đáng của hấn. Dù sao đều là những đứa nhỏ, hy vọng mọi người cùng nhau chơi, cùng một chỗ mà nháo, chứ không phải suốt ngày chỉ biết chơi với một người là được rồi. Tuy ta rất là yêu mến hấn, nhưng ta cũng rất yêu thích việc chơi cùng các bạn học khác của mình.

Vì vậy, ta bắt đầu đối với việc hấn suốt ngày dính lấy ta mà sinh ra phiền chán, chậm rãi cảm thấy hấn thật sự làm ảnh hưởng việc mình cùng những người khác làm bạn. Vì vậy, ta bắt đầu trốn hấn, cố ý định cùng hấn rời xa nhau tạo thêm khoảng cách. Mỗi ngày khi đến trường, ta đều thừa lúc hấn còn không có xuất hiện mới nhanh chóng rời nhà mà đi, đến khuya mới về nhà, ta sau mỗi giờ học đều đi lang thang ở bên ngoài, bình thường cũng rất ít khi ở lại trong nhà, chỉ sợ bị hấn bắt được.

Một thời gian sau, hấn dường như cảm giác được điều gì đó, có lẽ là thái độ của ta làm lòng hấn bị tổn thương, hấn trở nên lạnh nhạt rất nhiều, tuy nhiên vẫn còn thường xuyên đến nhà của ta, nhưng rất cuộc hai người vì bất hòa mà không còn ngủ cùng nhau như lúc trước.

Dần dần, quan hệ của chúng ta cũng không còn thân mật như trước kia nữa. Mà Quân Dật qua một thời gian cũng giống như là thay đổi rất nhiều, đã biết cách cùng người khác nói chuyện, giao tiếp. Hơn nữa hấn lại có vẻ bề ngoài đẹp mắt, đầu óc lại thông minh, cũng giống như một viên ngọc nhỏ được mài giũa mà trở nên sáng chói, hấp dẫn ánh nhìn từ những người khác, luôn xem hấn như là trung tâm mà vây xung quanh.

Nhìn hấn ngoài mình ra còn đối với những người xung quanh vui đùa cười nói, lại còn đối với họ đối đãi ôn nhu, trong lòng không hiểu sao lại có điểm ghen ghét, nhưng là lòng tự trọng quá lớn, làm cho bản thân không thể nào hạ mình mà đi tìm hấn, vì vậy mối quan hệ của chúng ta cũng chậm rãi mà lạnh nhạt.

Thẳng đến khi lên cấp 2, sau khi sự việc kia xảy ra, quan hệ của ta cùng hấn triệt để bị phá nát, trở thành kẻ địch của nhau, luôn xem đối phương không vừa mắt cũng như không tồn tại. Thường xuyên bị hấn “Chiếu cố”, ta càng ngày lại càng hận hấn đến thấu xương. Quảng thời gian khi còn bé, hai đứa nhỏ vô tư cùng nhau chơi đùa đến khoái hoạt, sau khi hấn đối với ta làm những sự việc kia, những kỉ niệm đó đã bị ta triệt để chôn đến nơi sâu nhất trong lòng.

Ta cùng hấn hai người, đến cuối cùng vẫn không thể nào mà trở về đoạn thời gian trong quá khứ như trước kia, không buồn phiền cũng không lo lắng.

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Ta mở mắt ra, nhìn đến trần nhà màu trắng phía trên đỉnh đầu.

Vừa rồi, ta dường như..... Mơ tới chuyện của ta cùng Quân Dật khi còn bé.

Chuyện đã trải qua một thời gian dài như vậy, cơ hồ đã bị ta cho vào quên lãng. Hôm nay như thế nào lại nằm mơ tới.

Là do mấy ngày hôm trước đã đi đến khu vui chơi sao? Làm cho tiềm thức của ta lại bắt đầu hồi tưởng về những chuyện trước kia của hai người.

Hiện tại nhớ tới, lại cảm thấy dường như có một chút gì đó không chân thực.

Đã quen nhìn hấn luôn bày ra khuôn mặt âm hiểm, xảo trá, cũng đã quên đi nguyên lai khi còn bé, hấn cũng đáng yêu như vậy. Luôn đi theo phía sau mình, như một con đầđiều chỉ biết đợi trong nhà, lặng yên ít nói, trừ ta ra thì không có bất cứ thứ gì, cũng chẳng có bằng hữu nào khác ngoài ta.

Khi cùng ta ở chung một chỗ thì luôn tươi cười đến thật thoải mái, khi nhìn thấy ta bị thương thì khóc đến rồi tỉnh rồi mù, đối với việc ta cùng người khác chơi đùa với nhau thì lại nảy sinh ra tính vô cùng xấu, lại còn tức giận nữa. Lúc đó, nhìn hấn đơn thuần không nhiễm một tia tạp chất nào, chính mình rất dễ dàng mà nhìn thấu hấn, biết hấn suy nghĩ cái gì, muốn cái gì. Không giống như hiện tại, chính mình căn bản không rõ là hấn đang nghĩ cái gì.

Ta lúc ấy làm như vậy, đối với hấn mà nói, có phải cảm giác giống như bị bỏ rơi cũng đồng dạng mà vô cùng khó chịu?

Nếu như ta có thể buông lòng tự trọng, thì ta và hấn có thể sẽ giống như những bằng hữu bình thường mà chơi với nhau?

Có phải là cũng sẽ không bao giờ phát sinh ra những chuyện sau này, mà quan hệ của ta và hấn cũng sẽ không giống như bây giờ, vừa căng thẳng lại vừa khó chịu?

Sẽ không

Trong nội tâm hiểu rõ, cho dù khi đó ta cùng hấn có làm lành với nhau, cũng có quan hệ tốt với nhau, thì chúng ta cũng không bao giờ có khả năng làm bằng hữu bình thường được.

Quân Dật, hấn lúc ấy đối với ta không chỉ có tình bằng hữu mà còn thứ tình cảm lớn hơn nó, thậm chí, hấn đối với ta còn có...dục vọng.

Cho nên..... Mới có thể đối với ta làm ra chuyện như vậy.....chuyện mà không thể nào mở miệng.....

Ta lắc đầu. Không, không cần phải suy nghĩ nhiều, không phải đã nói rõ là muốn quên toàn bộ sao.

Ta ngồi dậy, mặc xong quần áo, đi vào buồng vệ sinh.

Mà mẹ nhìn thấy ta chậm rãi đi xuống cầu thang, liền lớn tiếng hô:“Tiểu Kiệt, con tại sao lại ở chỗ này?”

Ta bị mẹ lớn tiếng hô liền không hiểu ra sao, cái gì mà ta tại sao lại ở chỗ này, đây là nhà ta, ta không ở đây vậy chứ ta phải ở đâu?

“Ai nha, Tiểu Kiệt, con có biết hôm nay là ngày mấy hay không vậy?”

“Cái gì? Không biết.”

“Con..... con như thế nào lại không biết hôm nay là ngày mấy, là ngày lễ tình nhân đó, lễ tình nhân đó nha!” Mẹ có chút khoa trương mà hét lên.

“A.” Nguyên lai là lễ tình nhân, mà ngày này thì cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên lắm đâu.

“Cái gì? Tiểu Kiệt con cũng không có lời gì muốn nói vào ngày này hay sao?”

“Àn? A, vậy chúc mừng mẹ, cha hấn là tặng cho mẹ nhiều thứ tốt đi”

“Ai u, Tiểu Kiệt con tại sao lại có thể nói như thế, cũng không có suy nghĩ gì hết!.” Mẹ vừa nghe nhấc tới cha, cả khuôn mặt đã nhuộm thành một màu hồng, nén giận, lại đẩy đẩy lưng của ta, nói: “Cha người tặng chính là đồ trang điểm, một lọ nước hoa Pháp, cộng thêm một bó hoa hồng, tuy chỉ là một chút quà nhỏ thôi nhưng mà cũng là rất cố gắng cũng rất là thành tâm.”

Cất, như thế nào, nhiều như vậy mà còn nói chỉ có một ít, giọng điệu khi mẹ mở miệng giống như thực thiệt thối nha, ta vụng trộm ở trong bụng cười đến rút gân.

“A, mẹ không phải cùng với con nói cái này, Tiểu Kiệt, con như thế nào có thể nói sang chuyện khác”. Mẹ mặt nghiêm, nói ra:“Con nhìn xem, cha con đối với mẹ đây còn tặng quà như vậy, con thân là bạn trai của Tiểu Doanh, như thế nào có thể thờ ơ.”

Cái gì? Chẳng lẽ ta cũng phải tự mình đi mua nhiều thứ giống như vậy?

“Con không có tiền.”

“Mẹ cũng không phải kêu con đi mua thứ gì đó sang trọng, đắt tiền, bất quá hoa hồng là không thể thiếu, nhất định phải mua”. Mẹ vừa nói, vừa tưởng tượng.

“Đến lúc đó Tiểu Kiệt của nhà chúng ta một tay cầm lấy hoa hồng, đi đến trước mặt của Tiểu Doanh, trước mặt của một đám đông người liền quì xuống, giơ hoa hồng lên cao, trong miệng nói: “Tiểu Doanh, làm bạn gái của anh nha. A ~, thật quá lãng mạn nha, thật là quá hoàn hảo, sau đó Tiểu Doanh sẽ xấu hổ đỏ mặt mà gật đầu, sau đó sao sao sao sao.....”. Càng nói, đôi môi mẹ càng ngày lại càng cong lên cao, hé ra rồi hợp lại như thế nào cũng không thể khép lại được.

Lựa chọn không đếm xỉa đến người nào đó, ta đi thẳng đến trên ghế sofa mở ti vi mà xem.

Chờ mẹ từ trong ảo tưởng mà tỉnh táo lại còn chưa có kịp phản ứng, thì đã có một bóng người vọt tới trước mặt của ta mà la hét: “Tiểu Kiệt, con có nghe mẹ nói cái gì hay không, con mau gọi điện thoại cho Tiểu Doanh đi.”

“Không đi.” Muốn ta làm ra loại chuyện mất mặt, xấu hổ này còn không bằng một đập đập chết ta.

“Con như thế nào lại như vậy? Cả ngày giống như là gà mái chỉ loanh quanh trong nhà, con là đang chờ ấp trứng sao. Nhanh đứng lên cho mẹ.” Nói xong liền túm lấy ta mà lôi kéo đi ra ngoài, một tay đẩy ta ra ngoài cửa, nói: “Hôm nay nếu về muộn cũng không sao, tối nay, mẹ đồng ý cho con”. Sau đó “ba” một tiếng đóng cửa lại. Chỉ trong một giây ngắn ngủi cánh cửa lại mở, ném ra tờ tiền trị giá 100 nguyên, còn kèm theo lời dặn dò: “Nhớ rõ phải mua hoa hồng.”

Rầm một tiếng lần nữa đóng cửa lại.

Ta hơi giật mình mà đứng đó nhìn cánh cửa vài giây, sau đó xoay người hướng trên đường đi đến. Nhắc cho Trần Tiểu Doanh một cái tin ngắn, hẹn gặp mặt tại tiệm trà xx, sau đó liền đi đến một cửa hàng bán hoa.

Mấy phút đồng hồ sau, trong tay ta cầm lấy một bó hoa hồng đi ra. Đến tiệm trà, ngồi vào bàn, bắt đầu chờ, vài người đi ngang qua còn vụng trộm lấy ánh mắt mà nhìn ta.

Đang lúc ta muốn ngủ, thì phía đối diện có động tĩnh, ta ngẩng đầu, lại phát hiện người tới không phải Trần Tiểu Doanh.

Là Quân Dật..... Còn có một nữ hài tử xinh xắn đi bên cạnh.

Cô bé kia vừa nhìn thấy ta liền chớp chớp hai mắt thật to, quay đầu hỏi Quân Dật: “Học trưởng, hắn là ai?”

Quân Dật nhìn ta, lại giống như vớ mà liếc nhìn đến bó hoa ta đặt trên bàn, ánh mắt lóe lóe, mang theo quang mang khó hiểu. Sau đó mỉm cười, xoay người đối với nữ hài tử bên cạnh, giới thiệu nói: “Hạnh phúc à, đây là Đường Thể Kiệt, ở cách vách nhà của ta.”

Hạnh phúc? Ta khẽ nhăn mày.

Phải không? Nguyên lai là cách vách, mà đối với người kia lại gọi thân mật như vậy.

“Hàng xóm”. Nữ hài tử kia phát ra âm thanh kiều mị mang theo chút tiếu ý, sau đó đối với ta thân mật cười: “Xin chào, ta là Trần Hân, là.... Học muội của Quân học trưởng, xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Là hàng xóm của hắn. Còn cái gì mà Học muội? Nhìn cô nói nhiều gượng ép như vậy, ta xem tám phần là bạn gái của hắn. Trong nội tâm đột nhiên cảm thấy không có chút tư vị nào. Không muốn nhiều lời, vì vậy tùy tiện mà nói: “Xin chào.”

Trần Hân vừa cùng ta chào hỏi xong, lập tức thân mật mà ôm lấy cánh tay Quân Dật, ngón tay chỉ vào bó hoa của ta đang đặt trên bàn, trong miệng mang theo ý tứ làm nũng mà nói: “Học trưởng anh xem đi, bằng hữu của anh đều mua hoa, anh cũng không mua cho em, em cũng muốn muốn nha.”

Quân Dật khẽ nghiêng người, cười nhạt mà nói: “Được, đợi lát nữa mua cho em”.

Ta hí hửng liếc nhìn hai người trước mắt. Bọn họ là đang làm cái gì? Ở trước mặt ta biểu diễn tiết mục thân mật?

“Thực xin lỗi, em tới muộn.” Thanh âm Trần Tiểu Doanh từ phía sau ta mà truyền đến. Ta quay đầu nhìn, phát hiện Trần Tiểu Doanh đứng ở nơi đó, đối diện với Quân Dật.

Cô đối với Quân Dật khẽ gật đầu, khom người ngồi xuống bên cạnh ta, mỉm cười đối với ta giải thích: “Thế Kiệt, thật ngại quá làm anh phải đợi lâu rồi, trên đường bị kẹt xe cho nên em mới tới muộn.”

“Không có việc gì, anh cũng mới vừa tới mà thôi.” Ta có chút bối rối mà nói.

“Đây là cho ta sao?” Cô chỉ chỉ bó hoa trên bàn, nhỏ giọng mà hỏi, khi nghe ta trả lời là đúng, vẻ mặt cô mang đầy kinh hỷ mà nói: “Cám ơn.”

Ta đối với cô cười cười.

“Học trưởng..... Học trưởng?”

Trần Hân gọi Quân Dật mấy tiếng nhưng không thấy phản ứng, liền hồ nghi mà nhìn về phía hắn. Nhìn thấy đối phương từ vẻ mặt âm trầm sau đó biểu tình chuyển thành ngẩn ngơ, trong lòng lập tức minh bạch cái gì đó, tròn mắt đen nhánh khê đảo vài vòng.

Lại đối với chúng ta lộ ra một nụ cười vô cùng sáng lạn, như vô tình mà nhìn ta vài lần, trong mắt mang theo thâm ý khác.

Ta có chút mờ mịt mà chống lại ánh mắt của cô, không rõ vì cái gì đối phương đột nhiên cười giống như mèo tinh trộm được thịt.

Chỉ thấy Trần Hân đột nhiên ngồi vào ghế đối diện, đôi mi thanh tú khê động, đối với Quân Dật buồn bã mà nói ra: “Học trưởng, chân của em đau quá”

“Làm sao vậy?” Quân Dật vội hỏi thăm.

“Không biết, đột nhiên cảm thấy chân đau quá, có thể là vừa rồi không cẩn thận mà đụng đến đâu đó, học trưởng, em nghĩ trước tiên ngồi ở đây nghỉ ngơi một chút, chứ hiện tại cũng không thể đi lại được?” Nói xong đối với Quân Dật trừng mắt nhìn.

Quân Dật nhìn cô chằm chằm vài giây, rồi sau đó cười nhạt một tiếng, nói tiếng: “Được”.

Ngẩng đầu nhìn ta cùng Trần Tiểu Doanh, dùng ánh mắt mà hỏi thăm.

Ta dời mắt, mặt mày không muốn nhìn đến hắn. Chính là Trần Tiểu Doanh bên cạnh lại nhẹ nhàng nói: “Quân đồng học, học muội của anh nói chân đau, vậy cứ để cho cô ấy ngồi lại một lát đi”

“A, chị gái này thật tốt, vậy em đây cùng học trưởng quấy rầy hai vị rồi”. Trần Hân vừa nghe Trần Tiểu Doanh đáp ứng, liền làm cho hai người bọn họ cũng ngồi xuống, mặt khổ qua vừa chuyển, liền trưng ra một khuôn mặt vui tươi dí dỏm, cùng với lúc trước hoàn toàn bất đồng, thân thể khê xê dịch, lại làm cho Quân Dật đi đến ngồi vào phía bên trong.

Vì vậy bốn người ngồi chung một bàn lớn, gọi phục vụ tới gọi một ít đồ ăn vặt cùng thức uống.

“Ai nha, em vừa đau chân, đã quên hỏi chị tên là gì?” Trần Hân nhìn Quân Dật ngồi vào bên trong xong, một phen lại kéo lấy tay của Trần Tiểu Doanh ở phía đối diện, nhiệt tình mà hỏi thăm.

“Chị gọi là Trần Tiểu Doanh.”

“A, nguyên lai là Doanh tỷ tỷ nha, em gọi là Trần Hân, chị cứ gọi em là hạnh phúc sẽ tốt hơn.”

“Tốt. Hạnh phúc”.

Nhân lúc thời gian hai cô gái đang nói chuyện với nhau, ta ngồi phía đối diện, khê liếc mắt nhìn Quân Dật, lại phát hiện hắn chính là mỉm cười mà nhìn Trần Hân nói chuyện.

Ta như thế nào lại cảm thấy cái nụ cười kia trên khuôn mặt của hắn lại chương mắt vô cùng, cái cảm giác không thoải mái này ngày càng rõ ràng hơn, lúc này cũng vậy, bây giờ cũng vậy, đồng dạng mà khó chịu. Mẹ kiếp, nữ hài tử kia lớn lên thì nhìn có chút đẹp mắt thật, nhưng có tất yếu phải giống như tên hão sắc nhìn cô ta chằm chằm như vậy hay không. (Kiệt, cúi cùng em đã biết ghen TT^TT)

Giống như là cảm nhận được ánh mắt của ta, Quân Dật chuyển ánh mắt nhìn người bên cạnh về phía ta. Ta vội vàng cúi đầu xuống, tránh đi ánh mắt của hắn.

“Doanh tỷ da của chị thật đẹp nha, không thể nhìn thấy lỗ chân lông luôn”.

“Cám ơn, Hạnh phúc, em cũng rất xinh đẹp nha.”

“Nào có, đó là Doanh tỷ tỷ còn chưa có nhìn thấy, em chính là đã trét lên mặt một lớp phấn rất dày mới có được hiệu quả như bây giờ.”

“Ha ha, đúng rồi, Hạnh phúc em..... Là bạn gái của Quân đồng học?” Trầm Tiểu Doanh đột nhiên hỏi một câu như vậy.

“Em?” Trần Hân chỉ chỉ chính mình, kinh ngạc mà hỏi lại. Lập tức đôi mắt vừa chuyển liền cười khanh khách mà đứng dậy, nói: “Đúng vậy, em chính là bạn gái của học trưởng, còn hôn nhẹ nữa.”

Nghe vậy mặt ta biến sắc. Không phải mới vừa rồi còn nói là học muội? Như thế nào thoáng cái đã vinh quang mà thăng cấp làm bạn gái, còn hôn nhẹ? Mẹ kiếp, nói thẳng là nhân tình của hắn. Hung hăng trừng mắt liếc nhìn Quân Dật, cái tên sắc lang khôn kiếp này, ta nhỏ giọng nói thầm.

Quân Dật sắc mặt không vui mà trách mắng: “Chớ nói nhảm.”

Trần Hân dí dỏm mà nhe răng, le lưỡi, đối với chúng ta một bộ dáng thật có lỗi mà cười, nói: “Thật xấu hổ quá, vừa rồi em chỉ là nói giỡn mà thôi, em đây mới không phải là bạn gái của học trưởng đâu, chỉ là học muội mà thôi, chỉ là học muội thôi”. Sau đó lại thần bí cười hề hề, đem đầu để sát vào chúng ta, lại nói: “Học trưởng hắn..... Đã thầm yêu một người trong nhiều năm rồi!”

Tâm mạnh nhảy dựng một cái. Yêu nhiều năm? Là..... Nói ta sao? Ta có chút hoảng hốt mà nghĩ, cảm thấy lòng của mình vì câu nói vừa rồi mà có chút kinh hỷ, lại cũng vì nó mà trái tim đập loạn nhịp một hồi.

“Đừng làm ồn, Hạnh phúc”. Âm thanh của Quân Dật đã mang theo chút âm trầm.

Trần Hân nhìn Quân Dật có điểm sinh khí, liền cong lên khoe miệng, lẩm bẩm mà nói: “Hừ, thật không có tứ”.

“Thế Kiệt?”

“Cái gì?” Ta từ trong suy nghĩ mà hồi thần, phát hiện là Trầm Tiểu Doanh đang gọi ta.

“Em.....” Cô vừa muốn nói gì đó, lại bị Trần Hân phía đối diện cắt đứt.

“Học trưởng ~ em muốn ăn kem”. Chỉ thấy Trần Hân lôi kéo tay áo Quân Dật mãnh liệt mà lắc qua lắc lại, trong miệng không ngừng làm nũng.

“Trời lạnh như vậy em ăn kem không sợ bị đau bụng hay sao?”

“Không sao, không sao, em muốn ăn~”

“Được, vậy chúng ta ăn kem.” Quân Dật sủng nịch sờ lên đầu của cô, khẽ cười nói.

“A ~ học trưởng là tốt nhất.”

Ta đã quên Trầm Tiểu Doanh là có chuyện muốn nói, chỉ là giật mình, sau đó ngây ngốc mà nhìn hai người bọn họ. Rõ ràng là trai tài gái sắc, ở trong ánh mắt của người khác có thể xem là hài hòa, xinh đẹp, nhưng khi vào mắt ta, không hiểu sao lại cảm thấy chói mắt vạn phần, cứ như vậy mà nhìn chằm chằm bọn họ, vô pháp mà đem ánh mắt dời đi nơi khác. Ta con mẹ nó, rốt cuộc làm sao vậy?

Trần Hân là người rất hay nói, miệng lúc nào cũng bô bô lôi kéo chúng ta nói chuyện không ngừng. Cho dù cái chủ đề phía trước đã nói xong, cô cũng có thể lập tức tìm ra một cái chủ đề khác để tiếp tục để nói. Mà chúng ta ba người lại tương đối lặng yên rất nhiều. Bất quá cuối cùng không khí xung quanh cũng không đến nỗi nào quá buồn chán cùng khó chịu.

Khi kết thúc cuộc nói chuyện, đi ra khỏi tiệm trà, ta nhịn không được thở dài một hơi. Cuối cùng giải thoát rồi, cái con Ma tước nói nhiều kia.

Đi trong chốc lát, mới ý thức được bên cạnh còn có người, ta quay đầu nhìn về phía Trầm Tiểu Doanh, phát hiện mặt cô có điểm tái nhợt, liền hỏi: “Tiểu Doanh người không thoải mái ở đâu sao?”

Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào ta. Trong ánh mắt kia tựa hồ như muốn nói cái gì đó, nhưng ta lại không thể nào hiểu được, vì vậy khó hiểu nhìn lại cô. Làm sao vậy, cô muốn nói cái gì?

Sau đó chỉ thấy cô khẽ rủ mắt xuống, có chút buồn bã mà nói: “Thể Kiệt, em có chút không thoải mái, cũng không thể đi chơi tiếp được, em về trước đây!”

“Không thoải mái, em như thế nào không nói sớm, anh lập tức đưa em trở về.....”

“Không cần, chính mình ngồi xe trở về thì được rồi”

“A? A, vậy em chính mình cẩn thận một chút”. Ta bẽ bộn đáp, thay cô kêu xe, đưa mắt nhìn chiếc xe chạy đi ngày càng xa.

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Sau lễ tình nhân thì không còn mấy ngày nữa là đến ngày tối trọng yếu nhất của người Trung Quốc- chính là ngày trừ tịch.

Hôm nay là đêm 30, trên đường phố trong tiểu khu, ở đâu cũng đều tràn đầy không khí vui vẻ cùng lời chúc mừng. Nhà nào cũng là một cảnh tượng ấm áp, vừa vui vẻ lại vừa hòa ái.

Nhất là năm nay lại có cha trở lại, mẹ cũng đã thay đổi luôn cái thói quen lười nhác của mình, bắt đầu tận hết sức lực mà quét dọn vệ sinh, lại treo thêm đèn ***g cùng mấy chữ phúc, một mỗi đến đầu đầy mồ hôi. Một đường ngồi ở sofa nhìn nhà xem báo chính là cha của ta, lại chỉ nói duy nhất một câu: “Thân ái, khổ cực rồi!”. Liền đem mẹ vui mừng bay lên tới trời, cầm khăn mà không ngừng lau lau trên mặt, trong miệng còn không ngừng ồn ào: “Đáng giá, đáng giá nha!”

Không biết nên cảm thán mẹ mình đơn thuần, hay là hâm mộ cha có vận may, ta nhìn không được lắc đầu thở dài.

Xoay người đi vào phòng bếp chuẩn bị cơm tối. Tuy cha đã một mực nói rằng là để đi ăn bên ngoài, nhưng là, ta lại cảm thấy lễ mừng năm mới thì không nên như vậy, tóm lại vẫn lẩn tại nhà mình thoải mái hơn.

Thức ăn ở nhà hàng đích thực là rất ngon, nhưng là nếu ăn ở đó thì lại không cảm thấy được chút hương vị gia đình nào cả. Hơn nữa, ta tự nhận mình nấu ăn ngon cũng không thua kém gì với mấy đầu bếp kia đâu. Cuối cùng hai phiếu thắng một phiếu, cha thua, cho nên quyết định là sẽ ăn tại nhà, đương nhiên toàn bộ bữa tối là do một mình ta đảm nhiệm.

Mẹ đối với đề nghị ăn cơm tất niên ở nhà của ta liền giơ hai tay tán thành. Nhưng nghĩ đến ba người ăn cơm tất niên có chút vắng vẻ, vì vậy liền đơn giản mà kéo Quân Dật cùng mẹ hân sang, còn để cho ta gọi Trầm Tiểu Doanh tới.

Quân Dật bọn họ tất nhiên là không cần phải nói, cho dù không có gọi hân sang thì nói không chừng cũng sẽ không mời mà tới. Chỉ là, không biết Trầm Tiểu Doanh có thể đến hay không. Vì vậy ta liền gọi điện thoại cho cô, hỏi cô buổi tối có thời gian rảnh hay không. Cô nói là năm nay cha mẹ bận việc làm ăn ở bên ngoài, không có quay về. Ta vừa nghe đến đó, liền mời cô cùng Ứng Sí Bằng hai người cùng tới nhà ăn cơm tối luôn. Đối phương đương nhiên là vui vẻ đồng ý.

Trong phòng bếp, mọi thứ sớm đã chuẩn bị xong, ta xem xét kiểm tra lại một lần nữa xem thử còn thiếu thứ gì nữa hay không, nếu không đến lúc đó lại thiếu thốn mà không làm nhanh được. Mẹ thấy ta một mình ôm đồm nhiều việc đến chảy cả mồ hôi, biết ta làm mọi thứ chán hân sẽ rất mệt. Cho nên hôm nay liền ngoan ngoãn ở tại phòng bếp mà sửa sang cùng phân loại mọi thứ, lục tục đem một ít rau trộn chuẩn

bị cho tốt, không nấu được thức ăn còn có thể rửa sạch bát đĩa, những rau củ nào cần cắt gọt đều cắt gọt thật tốt, chỉ chờ đến buổi chiều cho ta trực tiếp làm.

Chờ mọi thứ đều đã được chuẩn bị tốt hết cả, ta liền thả mình ngồi trên sofa mà xem tivi nghỉ ngơi một chút, buổi tối ta nhất định là sẽ bận nhiều việc.

Ái ngờ vừa nằm xuống sofa mềm mại liền cảm thấy mệt mỏi rồi sau đó khẽ nhắm mắt lại, đợi cho đến khi ta mở mắt ra thì đã là 4h chiều. Lập tức nhớ tới công việc của mình, vốn định đứng dậy, đột nhiên nửa người dưới bị một cổ sức mạnh đem kéo trở lại, lần nữa mà nằm trở lại sofa.

Ta kinh ngạc nhìn xem con người phía dưới đang trèo lên người của ta. Quân Dật cả thân thể nằm nghiêng ở trên ghế sofa, một tay ôm eo của ta, đầu gối ở trên đùi của ta.

Ta kinh ngạc mà nhìn hắn, không rõ vì cái gì đối phương lại ở chỗ này, hơn nữa còn ngửa trên đùi của ta.

Thân thể rất nhỏ khẽ phập phồng nói rõ hắn đang ngủ rất say. Bởi vì thân thể người kia đang nằm nghiêng, cho nên chỉ có thể nhìn được nửa bên mặt của hắn, tinh xảo đến đáng sợ, cơ hồ có thể trông thấy những mạch máu nhỏ dưới da thịt trắng đến gần như trong suốt kia. Mái tóc dài khẽ rủ xuống mà bao phủ lên mặt của người kia, hình thành một ít bóng tối, ánh sáng tuy mờ nhưng cũng có thể khắc họa rõ ràng đường nét khuôn mặt của hắn.

Cho tới bây giờ chỉ biết rằng hắn rất là đẹp. Trước đây, khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn cũng chính là vì cái dung mạo kia mà làm chấn kinh, chỉ biết ngơ ngác đứng đó mà ngắm nhìn một hồi lâu. Khi còn bé, chỉ cảm thấy hắn xinh đẹp đến không chân thật, càng về sau này tự nhiên so sánh với trước kia thì càng hơn chứ không kém, từ những phản ứng của nữ sinh xung quanh là có thể biết được. Mặc dù bản thân mình cảm thấy cái khuôn mặt này thật chói mắt, cũng không thể phủ định rằng hắn thật ra là rất hấp dẫn người, thậm chí là chính mình, cùng người khác cũng không khác nhau mấy... nhiều lúc nhìn hắn đến phát ngốc.

Khẽ cúi đầu xuống, mà xui quỷ khiến thế nào lại đưa tay sờ lên mặt của hắn. Nhẹ nhàng đẩy ra những sợi tóc còn dính tại trán của người kia, lộ ra đôi mắt phương hẹp dài của đối phương đang đóng chặt, ngón tay khẽ lướt theo đường cong của đôi mắt. Lại đến lông mày tinh tế mà cong vút, chân mày thon dài mà nồng đậm, sau đó ngón tay khẽ trượt đến khóe mắt người kia.

“Thể Kiệt.....”

Bên cạnh có người trầm thấp mà gọi tên của ta, ta mạnh đứng lên, liền đối diện với hai người, mà trên mặt họ dường như có điều suy nghĩ.

Đầu óc thoáng cái trống rỗng, đứng tại chỗ mà ngốc lảng.

“Các người.....”

Là Trầm Tiểu Doanh cùng Ứng Sĩ Bàng.

Bọn họ đến đây từ lúc nào, chuyện vừa rồi.....Đều thấy được?

Trầm Tiểu Doanh là người đầu tiên phản ứng, nói: “Thể Kiệt, chúng ta đi.”

“Chị.....” Ứng Sĩ Bàng vừa định mở miệng, lại bị Trầm Tiểu Doanh đưa qua một ánh mắt bảo ngừng. Phục hồi lại rồi hướng ta mỉm cười, nói: “Thực xin lỗi, quấy rầy các người.”

“..... Ân, không cần khách khí.” Ta khẽ rũ xuống mi mắt, đáp.

.....

Sau đó ba người cũng không biết nên nói cái gì, chỉ đứng lặng yên như vậy.

“Mọi người đều đứng trong này làm cái gì?”. Một thanh âm đột nhiên chen vào.

Đó là mẹ ta, nhìn thấy chúng ta ba người đứng ở phòng khách thì liền kỳ quái mà hỏi. Sau đó lại phát hiện Quân Dật đang nằm trên ghế sofa mà ngủ, liền quay đầu hỏi: “Tiểu Dật như thế nào lại ngủ ở đây?”. Thân thủ tại trên vai Quân Dật mà lắc lắc, nhỏ giọng gọi: “Tiểu Dật, tỉnh tỉnh, Tiểu Dật.....”

Quân Dật mơ màng mà tỉnh lại, dụi dụi hai mắt rồi lại nhìn đến mấy người chúng ta, vừa nhìn liền nhủ mảy. Sau đó đối với mẹ ta nói: “Dì, Thật ngại quá, lại ngủ gục tại chỗ này.”

Mẹ ta khoát tay áo, nói: “Không có việc gì, con muốn ngủ có thể đi lên trên lầu mà ngủ, ngủ ở dưới này rất dễ bị cảm lạnh.”

“Ân, không cần, ngủ ở dưới này cũng rất thoải mái.....”. Hấn vừa nói vừa liếc nhìn ta mà cười cười, lại nói: “Đúng rồi, Dì, hiện tại là mấy giờ rồi?”

Một câu liền nhắc nhở ta, ta nhìn đồng hồ treo trên tường, đã hơn 4 h rồi, tranh thủ thời gian đối với mẹ nói: “Mẹ, con đi chuẩn bị đồ ăn.”

“A, được.”

“Thế Kiệt, để em giúp anh”. Vừa nghe ta nói muốn đi chuẩn bị đồ ăn, Trần Tiểu Doanh vừa mới ngồi xuống sofa lập tức đứng lên.

“A? Không cần, một mình anh làm là được rồi!” Ta vội nói.

“Đúng vậy, Tiểu Doanh, cháu cứ ngồi đây đi, để Tiểu Kiệt làm một mình sẽ tốt hơn, cháu là khách sao có thể để cho cháu làm được”. Mẹ ta ở một bên khuyên bảo.

Ta nhìn Trần Tiểu Doanh bộ dáng khó xử, lại nói: “Em cứ ngồi đây đi, đến lúc cần người giúp đỡ thì anh sẽ gọi em vào”

Đợi sau khi ta vào phòng bếp, mới biết tất cả lớn nhỏ hơn mười món ăn, đều phải do một mình ta làm hết, lúc này, mới phát hiện cái nhiệm vụ này quả thực là rất gian khổ. Lập tức châm lửa, đun sôi dầu, bắt đầu nấu đồ ăn. Một cái nồi nấu có chút lâu, vì vậy ta phải nấu cùng lúc tới hai nồi trên hai bếp. Trong lúc nhất thời không khỏi có chút luống cuống tay chân, bất quá vẫn là nằm trong phạm vi ta có thể làm được.

Ta chuyên tâm mà làm món cá, một cái võ nhệch lên trên vai, ta liền quay đầu lại, dĩ nhiên người kia là Quân Dật.

“Cậu ở trong này làm cái gì?”. Một bên hỏi, một bên tiếp tục làm tiếp món ăn ở trong tay.

“Nghĩ đến vào nhìn thử xem có thể hay không giúp cậu làm cái gì đó?” Quân Dật cười xem ta xào đồ ăn mà nói.

“A, vậy Cậu trước giúp tôi, đem vài cái món kia mang qua bàn đi”. Vừa vặn, có người đến đây, coi như giảm được sức lao động. Lại được sai vặt miễn phí nữa chứ. Ta dùng miệng ném thử chút thức ăn mà ta vừa xào xong vừa nghĩ.

“A, được”. Quân Dật nghe được chỉ thị của ta, hai tay bưng món ăn rồi đi. Một lát liền trở lại mà đứng ở bên cạnh ta.

“Cậu nhìn tôi làm cái gì?”. Ta bị hấn nhìn đến có chút không được tự nhiên, liền mở miệng mắng.

“Không có, chỉ là cảm thấy Tiểu Kiệt, cậu..... Rất hiền lành.” Quân Dật nghiêm túc nói ra.

Ta đem cái xẻng nện xuống nồi. Quay đầu sang âm lãnh mà nhìn hấn: “Cậu nói cái gì?”

Hấn cảm thấy là đã chọc giận ta, vội nói: “Tôi hay nói giỡn, tôi là nói cậu nấu ăn thật ngon, Tiểu Kiệt.”

Nếu không phải là bận tâm món ăn trong tay mình, ta sớm đã đem cái xẻng kia mà đánh xuống.

Hấn nhìn thấy ta không để ý tới hấn, liền nghiêng thân về phía trước ghé sát vào tai ta mà nói: “Tiểu Kiệt, đừng nóng giận, cậu bảo tôi làm cái gì, tôi tuyệt đối cũng sẽ không có một câu oán hận nào.”

Ta ném cho hấn một cái xem thường. Tiếp tục công tác trong tay, nghĩ lại đúng là hấn chưa từng nói câu oán hận nào, ta nếu không sai bảo hấn cho tốt thì có phải là tiện nghi cho hấn không? Vì vậy liền đem cái xẻng nhét vào trong tay hấn, nói: “Cậu trước tiên giúp tôi xào sơ cái này đi, tôi đi chuẩn bị trứng.”

Chờ đến khi ta từ tủ lạnh lấy trứng gà trở về.

“Con mẹ nó! cậu đang làm cái gì?” Ta quát lên.

“Xào rau” Quân Dật rất vô tội mà nhìn ta.

“Có người nào mà xào như cậu không?” Ta trừng mắt, nhìn đến rau quả trong chảo ngày càng ít đi, phần còn lại đều bị rơi vãi xung quanh bếp.

“Chính là cậu cho nhiều quá, nên lúc xào nó bị rơi ra”. Nhấn lại lông mày, Quân Dật lại nói.

“Cậu.....” Lần thứ hai bị hấn chọc giận đến không nói ra lời. Một phen túm lấy cái xẻng, đối với hấn nói: “Để cho tôi xào, cậu đi đánh trứng cho tôi đi”. Một chút việc nhỏ như vậy mà cũng làm không xong.

Quân Dật u oán mà liếc nhìn ta, cầm lấy trứng gà nhẹ đập một đầu vào thành chén bên cạnh, bàn tay dùng sức một chút “rắc...” Một tay đầy lòng trắng trứng gà.

“Ách..... Tiểu Kiệt”

“Cậu.....”

Hết chỗ nói rồi, ta triệt để hết chỗ nói rồi. Người này căn bản chính là cái gổi thêu hoa, nhìn được nhưng không dùng được. Bên ngoài tô vàng nạm ngọc, nhưng bên trong thì thối rữa. Việc làm được thì không có, mà phá hoại thì nhiều, chính là cái tên tiểu tử này. Còn nói cái gì mà phải giúp ta, căn bản không biết giúp được gì không hay chỉ toàn là ngược lại.

“Cậu hay lã đi ra ngoài đi”. Ta hữu khí vô lực mà nói, thôi thì tốt nhất một mình ta làm là được rồi.

“Tiểu Kiệt.....”

“Cút ra đi.....”

“Tôi chỉ đứng một bên nhìn cậu làm là được rồi, chờ cậu nấu xong liền cùng đi ra”

Mặc kệ hấn, mặc hấn giống như cái oán phụ, nhấn nhó mà đứng ở góc tường, đứng im một chỗ không nhúc nhích.

Sự thật chứng minh, hấn đối với việc bùng thức ăn còn miễn cưỡng chấp nhận được, không làm vắng đồn ra ngoài, cũng không làm đổ canh, nếu như thời xa xưa thì chắc chắn hấn sẽ trở thành một tiểu nhị rất có tiền đồ.

Làm việc suốt hơn nửa giờ đồng hồ, rốt cuộc khi đồng hồ điểm 5 h50 thì mọi việc chính thức hoàn tất, cùng mọi người ăn bữa cơm đoàn viên cuối năm nay.

Nhìn đến vài người ngồi trên bàn cơm cũng không có nhúc nhích nữa, ta liền hỏi: “Mọi người như thế nào không ăn đi, món ăn đều nguội.”

“A, còn không phải là vì chờ Tiểu Kiệt con, mau mau đến đây nhanh đi, con cùng Tiểu Dật hai người nhanh ngồi xuống đi, chúng ta liền bắt đầu”. Mẹ nói.

Vừa định ngồi xuống, Ứng Sí Bằng đột nhiên gọi ta lại, nói: “Đường Thể Kiệt, cậu ngồi chỗ tôi đi”

Sau đó đứng lên đi ra, đem vị trí của mình nhường cho ta.

Ta nhìn nhìn, chỗ ngồi của hấn vừa vặn lả ở bên cạnh Trầm Tiểu Doanh, mà phía bên kia Trầm Tiểu Doanh lại là mẹ ta ngồi đó. Nếu như ta ngồi vào chỗ kia, vậy không phải là đem chị em họ tách ra sao? Ta liền nói: “Không cần, tôi ngồi bên này là được rồi.”

“Tôi kêu cậu ngồi vào chỗ này”. Ứng Sí Bằng khuôn mặt có chút âm trầm, ngữ khí hoàn toàn là ra lệnh.

Ta kỳ quái mà nhìn Ứng Sí Bằng. Hấn làm sao vậy, vì cái gì nhất định ta phải ngồi vào vị trí kia?

Quay đầu lại nhìn nhìn Trầm Tiểu Doanh, lại phát hiện cô chỉ là trước sau như một mà mỉm cười, nhưng lại không nói lời nào.

Nhìn không khí đột nhiên có điểm xấu hổ, mẹ liền nhanh lên tiếng giảng hòa, nói: “Tiểu Kiệt, con cứ ngồi bên kia đi, Tiểu Bằng có thể là muốn con cùng Tiểu Doanh ngồi chung một chỗ nên mới nói như vậy”.

Trầm ngâm một lát, ta liền ngồi xuống chỗ bên cạnh Trầm Tiểu Doanh, cười cười đối mọi người nói: “Đều ăn đi, đừng khách khí.”

Mẹ nhìn thấy chúng ta đều ngồi vào chỗ của mình, cũng cười, mời chúng ta dùng bữa, rót cho chúng ta mỗi người một ly rượu nho, miệng không ngừng nói: “Vì là lễ mừng năm mới, cho nên cứ uống đi, uống nhiều vào”. Không khí sôi động cũng dần dần nổi lên.

Uống vào vài chén rượu, mọi người đều có điểm say, Trầm Tiểu Doanh thái độ có chút khác thường cũng uống hai ly liền không uống nữa.

Đang lúc mọi người đều vui vẻ, Trầm Tiểu Doanh đột nhiên đứng lên. Nhìn thấy chúng ta đều là đang nhìn cô, liền cười cười nói ra: “Cháu chỉ là muốn kính hai bác một ly mà thôi”.

Sau đó vòng qua cái bàn đi đến trước mặt cha mẹ của ta, ôn nhu nói: “Hôm nay thật sự là cảm ơn hai bác đã thịnh tình khoản đãi, cháu cũng không có chuẩn bị lễ vật gì, chỉ biết tại đây chúc bác trai cùng bác gái năm mới hạnh phúc, ước gì được vậy”

Mấy câu chúc mừng này khiến cho cha mẹ ta rất là vui mừng, liên tục nói cảm ơn mà mặt mày hớn hở.

Mẹ thừa lúc rượu vào mà hưng trí, đột nhiên nói: “Tiểu Kiệt, con cùng Tiểu Doanh hai người khi nào thì định đem sự tình thông báo nha, mẹ con không ngại việc hai người các con đính hôn trước đâu.”

“Choang...” Chiếc đĩa trên tay của ta ngay lập tức rơi xuống trên bàn ăn. Mặt của Quân Dật thoáng cái trắng bệch không còn chút máu, Trầm Tiểu Doanh cũng kinh ngạc mà dừng bước.

“Mẹ, mẹ đang ở đây nói đùa cái gì vậy”. Ta hướng về phía mẹ mà hét lên.

Mẹ ta lại trù độ nghĩ rằng do ta xấu hổ, lại nói: “Mẹ không có nói giỡn nha, con xem Tiểu Doanh tốt như vậy, con còn không sớm nói ra, đến lúc bị người khác đoạt đi, thì ta xem con ở đâu tìm được một người vợ tốt như vậy”

Ta hít sâu hai cái: “Mẹ, con còn học đại học, lại chưa có tốt nghiệp, chuyện này bàn tới là quá sớm”

“Sớm cái gì, ba, mẹ của con nè, lúc bằng tuổi như con đã sớm kết hôn, không có sớm đâu”. Mẹ một bộ nghiêm túc cứ như vậy mà định đoạt, biểu tình không cho ai thương lượng.

Ta chán nản mà chuyển hướng nhìn cha, hy vọng hắn có thể dân chủ mà đứng ra nói vài lời, chính là nhìn biểu lộ của hắn chỉ biết là không thể làm gì hơn. Cha, người cũng từng không có tiền đồ như vậy chứ. Từng nói đến tổn thất gì, chúng ta cũng phải đem chuyện này ngăn lại, con sẽ cảm kích vô cùng.

“Mẹ, người không cần phải tự chủ trương như vậy đi, con nghĩ Tiểu Doanh, cô ấy cũng sẽ không đồng ý”. Vô kể khả thi, chính ta phải tự tìm hướng giải quyết khác, bằng cách hướng về vị nào đó trong cuộc. Trầm Tiểu Doanh, hy vọng cô mở miệng nói vài lời. Dù sao cái này cũng đang là tính đến chung thân đại sự của cô, nhất định là không có khả năng tại trên bàn cơm mà làm ra cái quyết định qua loa như vậy đi.

“A? Tiểu Doanh cháu không đồng ý sao?”. Mẹ vừa nghe Trầm Tiểu Doanh không đồng ý, ngay lập tức khẩn trương mà quay đầu lại hỏi.

Trầm Tiểu Doanh liếc mắt nhìn ta, ta cuống gật đầu ý bảo cô từ chối. Nhanh lên gật đầu, nói con không muốn.

“Sẽ không, nếu bác gái cảm thấy tốt thì có thể”. Vượt ra khỏi dự kiến của ta, vốn cho là Trầm Tiểu Doanh tuyệt đối sẽ không đồng ý, lại không có ngờ tới, cô ấy cư nhiên không có phản đối.

Ta ngạc nhiên nhìn về phía cô, chính là cô chỉ mỉm cười đứng đó, cũng không... nhìn đến ta nữa.

Chuyện gì xảy ra? Cô làm sao vậy, tại sao phải đồng ý? Ta vốn cho là cô nhất định sẽ phản đối.

Mẹ vừa nghe Trầm Tiểu Doanh nói đồng ý, nghĩ thầm việc này cứ như vậy mà thành, lôi kéo tay của nàng liên tục nói.

Cái này tính là cái gì? Ta đột nhiên cảm giác mình giống như đang đứng ở bên vách núi, tứ cố vô thân, lựa chọn duy nhất chính là nhảy xuống.

Vào thời khắc này, Quân Dật đột nhiên chen lời nói:

“Dì, ngày nay trên xã hội, với trường đại học không tán thành việc vào độ tuổi sinh viên kết hôn, rất nhiều chứng minh cho thấy nếu kết hôn vào độ tuổi này thì sẽ tệ nhiều hơn lợi, hơn nữa Tiểu Kiệt cậu ấy chỉ mới có năm hai, nếu như bị những người khác biết được, khi đến trường học sẽ gặp rất nhiều thứ bất lợi, nói không chừng còn có thể bị trừng phạt nghiêm khắc”.

Mẹ ta bình thường rất tín nhiệm Quân Dật, cho nên vừa nghe hắn nói xong, trong nội tâm bắt đầu có chút dao động, nhưng vẫn là chưa từ bỏ định muốn tiếp tục: “A? Là như vậy phải không? Tuy nhiên nếu không tán thành thì ta có thể.....”

“Hơn nữa cháu từng nghe chuyên gia nói qua..... Nếu kết hôn quá sớm thì đối với đời sau không được tốt. Mấy quốc gia khác đều đề xướng việc kết hôn muộn một chút, như vậy mới đúng với khoa học và đạo lý”

“Vậy thì chờ tốt nghiệp xong rồi nói sau”. Mẹ vừa nghe đến việc đối với đời sau không tốt, lập tức thay đổi lập trường.

Nguy hiểm cuối cùng cũng được giải trừ, ta thở phào một cái. Cảm kích hương Quân Dật mà nhìn thoáng qua, đối phương chỉ mỉm cười đáp lại.

Đột nhiên cảm thấy một ánh mắt lợi hại bắn về phía mình, ta nghiên nghiên đầu nhìn, ánh mắt ấy liền biến mất. Chú ý tới vị trí kia, nơi mà Ứng Sĩ Bằng đang ngồi, giống như là đối với chuyện nhìn ta vừa rồi như không biết chỉ cúi đầu uống rượu.

Là hắn sao?

Ta quay đầu lại liền nhìn thấy Trầm Tiểu Doanh, phát hiện cô cười không giống như ngày thường, nụ cười trên mặt có chút cứng ngắc.

Hai người này thật quái lạ, cho dù là trù ẻo như ta cũng cảm giác có điểm không đúng. Nghĩ đến một loạt hành động không tầm thường vừa rồi, trong nội tâm đột nhiên có một tia tỉnh ngộ, chính là nói không ra về sau.

Sẽ là..... không giống như ta nghĩ đi

20. Chương 20

CHƯƠNG 20-21

Sau khi cơm nước xong, tất cả mọi người đều chuẩn bị đi ra ngoài đốt pháo hoa.

Năm nay, cha mua cái pháo hoa thật lớn, chừng vài tấc mà lớn gần bằng cái TV vậy. Hơn nữa lại còn rất nặng, ta cùng Quân Dật hai người phải khiêng thật lâu mới đưa được cái pháo hoa này đến khoảng đất trống bên ngoài.

Vài đứa nhỏ nhìn thấy chúng ta khiêng đi cái pháo hoa lớn như vậy, liền cũng chạy theo xem.

Làm cho những phụ nữ cùng tiểu hài tử lui ra phía sau, liền tiến lên cẩn thận mà đốt ngòi nổ. Nương theo âm thanh tiếng nổ, vang giống như tiếng nổ máy của ô tô, mọi người bắt đầu hô lên, những chùm pháo hoa rực rỡ sáng lạn được bắn lên giữa không trung, ở trước mặt chúng ta mà tỏa ra thành từng đóa, sau đó lại bắt đầu mờ dần lại giống như mưa mà rơi xuống, biến mất trong giữa màn đêm, bầu trời lúc đó giống như được nhuộm lên từng mảnh màu sắc.

Cảnh tượng xinh đẹp trong nháy mắt làm cho tất cả mọi người đều say mê mà nhìn ngắm, chìm đắm vào cái khoảnh khắc kia.

Ta nhìn nhìn đến những người đứng ở bên trái, bên phải của ta, ánh sáng từ những chùm pháo hoa được bắn lên khiến cho bọn họ luôn ngược mặt nhìn về phía trên không trung mê ly ấy, giống như một giấc mơ huyền ảo mà màu sắc trong đó không ngừng biến đổi. Vốn nên là thời khắc vui vẻ để nói chuyện, chúng ta vài người lại tương đối im lặng mà không nói gì.

Ta cúi đầu nhìn mặt đất có chút lạnh lẽo, cảm thấy trên người dường như có chút lạnh.

Một cái pháo hoa vốn lớn như vậy, vậy mà bắn không đến mười phút liền hết. Cha, mẹ để cho ta ở bên ngoài chơi một lát, sau đó liền đi về trước.

Cha, mẹ ta chân trước vừa rời đi, thì Ứng Sĩ Bàng bên cạnh đột nhiên mở miệng: “Đường Thử Kiệt, cùng tôi tới đây một chút, tôi có việc muốn nói cùng cậu”. Sau đó, quay đầu đối Trầm Tiểu Doanh nói: “Chị, em mượn cậu ấy trong chốc lát”. Sau đó ngón tay hướng đến một địa phương có chút xa mà chỉ, ý bảo ta đi đến nơi đó.

Ta im lặng mà đi theo phía sau hắn đến góc hẻm lạnh bên kia.

“Cậu rốt cuộc là có ý tứ gì?” Không có một câu nói dư thừa nào, đối phương vừa đứng lại liền đặt câu hỏi.

“Cái gì là có ý tứ gì?” Ta hỏi lại.

“Đường Thử Kiệt, cậu không cần phải giả ngu với tôi”. Ứng Sĩ Bàng khuôn mặt trầm hạ, âm thanh bắt đầu có chút lạnh lùng.

Ta cười khổ. Nếu như nói ta thật sự không hiểu hắn muốn cùng ta nói cái gì, thì đó chính là gạt người. Hôm nay, lúc ăn cơm thì đã cảm nhận được khác thường, tối thiểu cũng đã đoán ra được một điểm nào đó. Bất quá, ta xác thực không biết hắn hỏi chính là cái gì.

“Cậu có còn nhớ hay không ngày đó tại bệnh viện tôi đã cùng cậu nói cái gì?”. Ứng Sĩ Bàng tiếp tục hỏi.

Ngày đó..... Ngày mà ta đáp ứng với Trầm Tiểu Doanh cùng một chỗ, Ứng Sĩ Bàng đã chạy đến tìm ta, cảnh cáo ta phải chiều cổ Trầm Tiểu Doanh thật tốt. Vì vậy ta gạt đầu.

“Cậu rõ ràng đã đáp ứng tôi sẽ chiều cổ cho chị thật tốt. Vậy cậu bây giờ là như thế nào? Tôi không biết mấy ngày hôm trước hai người các người đi ra ngoài đã có chuyện gì xảy ra, nhưng là khi chị tôi trở về vài ngày sau đó đều rầu rĩ không vui. Hôm nay, cậu gọi điện thoại mời chúng tôi đến nhà chơi, có biết chị đã vui vẻ rất nhiều không, còn có trang điểm, ăn mặc đẹp một phen. Chính là cậu thì sao, căn bản là không có chú ý tới. Vừa rồi cậu nói muốn đi nấu đồ ăn, chị nói muốn giúp cậu, vậy tại sao cậu lại không chịu?”

“Tôi.....” Chỉ là cảm thấy cô ấy là khách, nên mới không để cô ấy xuống giúp mà thôi.

“Đừng nói với tôi cái lý do bởi vì là khách nhảm nhí, tôi không bao giờ tin đâu. Nếu nói như vậy, thì tại sao cậu lại cùng cái tên Quân Dật kia tại phòng bếp mà nấu ăn, mà ngay lúc đang trên bàn cơm còn mắt đi mày lại”. Ứng Sĩ Bàng như là nhìn thấu suy nghĩ của ta, trào phúng mà nói.

“Người kia là hắn phải không?”

“Cái gì?”. Đột nhiên bị hỏi một câu như vậy, ta ngẩn đầu nghi hoặc nhìn hắn.

“Cái người mà hại cậu nằm viện kia chính là hắn phải không?” Ứng Sĩ Bàng lại hỏi.

Ta thoáng cái đứng im tại chỗ, hai mắt mở lớn mà nhìn chăm chăm vào người trước mặt.

Ứng Sĩ Bàng nhìn nhìn biểu tình của ta, cười khổ một cái liền nói: “Xem ra thật sự là người kia rồi, hôm nay lúc vừa bước vào nhà của cậu, lại nhìn thấy cậu cùng hắn, hai người ở trên ghế sofa, lúc ấy nhìn bộ dáng các cậu tôi đã cảm thấy kì quái rồi”.

“Chị ta đã sớm biết chuyện rồi”. Ứng Sĩ Bàng hạ thấp thanh âm, sau đó xông lại túm lấy cổ áo của ta, hướng ta mà quát: “Cậu rốt cuộc có biết hay không hắn đối với cậu đã làm cái gì?”

Đối với câu hỏi của hắn, ta chỉ có thể khiếp sợ nhìn người trước mặt.

“Bị làm chuyện như vậy, cậu làm sao có thể một chút cũng như không có gì mà lại có thể thoải mái ở chung với hắn, lại điềm nhiên như không có chuyện gì mà cùng với chị của tôi kết giao?”. Ứng Sĩ Bàng nhìn thấy bộ dáng giật mình của ta, lại càng thêm phần nộ, giống như muốn đem ta xé ra thành từng mảnh nhỏ, bàn tay nắm lấy cổ áo của ta cũng vì giận dữ mà có chút phát run lên.

Ta ngơ ngác mà nhìn hắn, thừa nhận những phần nộ mà hắn muốn trút lên người của ta.

Mỗi một câu người kia nói cũng giống như lưỡi dao sắc bén đâm vào ***g ngực của ta, đánh trúng vào chỗ yếu hại nhất. Đúng vậy, rõ ràng bị Quân Dật làm chuyện quá phận, vì cái gì chính mình còn có thể không có việc gì, lại cùng hắn nói chuyện bình thường, cùng hắn ở chung.

Những vấn đề này ta luôn một mực lẩn tránh, cố im lặng không nhắc tới. Lại không nghĩ tới rằng, những điều này lại do một người ngoài nhắc tới.

Nguyên lai..... Cũng không phải ta lừa mình dối người, chỉ là không nghĩ sẽ nói ra, nếu như cái sự kiện kia không có phát sinh qua, thì chắc chắn người khác cũng sẽ không biết được.

Đến cuối cùng.....

Tất cả chuyện này đều là lỗi của ta. Nếu như không phải ta hèn hạ lợi dụng tình cảm của Trầm Tiểu Doanh đối với ta để trốn tránh sự việc, nếu như không phải như vậy thì ta như thế có thể qua loa mà đáp ứng cùng cô kết giao, nhưng ta cũng không có xúc phạm tới cô.

“Thực xin lỗi”. Hiện tại ta không biết phải nói cái gì ngoại trừ những lời này.

“Cậu..... Cậu nói như vậy là có ý gì?”. Thấy ta chỉ nói được những lời này, Ứng Sĩ Bàng không nhịn được mà trừng lớn hai mắt.

“Thực xin lỗi” Ta nặng nề mà nhắc lại một lần nữa.

“Con mẹ nó, đến cuối cùng cậu cũng chỉ biết nói ba chữ này thôi sao?”. Ứng Sĩ Bàng quát lên, sau đó không nhịn được phẫn nộ mà một quyền đánh tới đem ta đánh ngã trên mặt đất.

Ngã xuống mặt đất lạnh như băng, bàn tay bị cát đá bén nhọn dưới mặt đất cắt vào da thịt làm cho đau đớn không thôi. Ta lại hoàn toàn không cảm nhận được cái gì. Đối với việc Ứng Sĩ Bàng hung hăng cho ta một quyền ta tuyệt đối không cảm thấy tức giận. Hơn nữa so về đau đớn trên tay của ta cùng với đau đớn mà ta đã tạo ra cho Trầm Tiểu Doanh, thương tổn đó nhất định còn đau đớn hơn nhiều.

Ta nắm chặt bàn tay, tùy ý để cho đau đớn xâm chiếm toàn thân, lại đứng dậy.

Ứng Sĩ Bàng nhìn thấy ta đứng lên, lại định xông tới cho ta quyền thứ hai.

“Cậu đang làm cái gì?” Hai đạo âm thanh truyền đến, ngăn cản hành động của Ứng Sĩ Bàng.

Trầm Tiểu Doanh nhìn thấy Ứng Sĩ Bàng muốn đánh ta, thoáng cái xông lên phía trước ôm chặt lấy hắn.

“Chị, Chị mau thả em ra”

“Không cần phải như vậy, Sĩ Bàng, em đang ở đây làm cái gì?”

“Em muốn đánh cho cái tên hỗn đản khiến cho chị bị thương tổn kia tỉnh ra”

Quân Dật bước nhanh đi đến bên cạnh nâng ta dậy, nhìn thấy tay ta bị trầy xước đến chảy cả máu, trong mắt hiện lên một tia đau lòng, lấy ra khăn tay ôn nhu thay ta lau đi máu trên vết thương. Khi thấy nhìn thấy khóe miệng của ta cũng bị đánh đến chảy máu, thì ngay lập tức sắc mặt liền biến thành khó coi, ánh mắt cũng dần biến thành âm lãnh. Quay đầu lại, nghiêng răng đối với Ứng Sĩ Bàng mà lạnh lùng mở miệng: “Người đang ở đây nổi điên cái gì?”

Ứng Sĩ Bàng nhìn thấy Quân Dật, lại càng giãy dụa lợi hại hơn, một bên cúi đầu đối với Trầm Tiểu Doanh đang ôm lấy mình nói buông ra, một bên ngẩng đầu đối Quân Dật quát: “Đều là do người, nếu không người, chị của ta cũng sẽ không thương tâm.”

Quân Dật nghe hắn nói đến Trầm Tiểu Doanh, trên mặt lại càng lạnh thêm vài phần: “Người nói cái gì?”

“Người là đồ đồng tính luyến ái, phạm tội cưỡng gian, biến thái, người đến tội cùng có cảm thấy thẹn với lòng hay không, có biết hay không người rất đáng ghét, tôi nhìn thấy người là đã ghê tởm muốn nôn.” Ứng Sĩ Bàng không hề lựa lời mà nói ra, từng lời, từng chữ của hắn giống như những mũi dao nhọn đâm vào người khác.

“Sĩ Bàng, không cần phải.....” Trầm Tiểu Doanh vừa nghe xong lại càng ôm chặt lấy Ứng Sĩ Bàng đang không ngừng giãy dụa, muốn xông lên phía trước mà đánh người.

Mà ta nghe đến những lời nói của Ứng Sĩ Bàng, mặt thoáng cái đã trắng bệch không còn chút máu.

Quân Dật chỉ lẳng lẳng đứng đó, chỉ là hai bàn tay đang nắm thật chặt của hần tiết lộ hần lúc này đang kiệt lực khắc chế chính mình.

Trong không gian buổi tối yên tĩnh chỉ còn lại âm thanh hô hấp của chúng ta.

“Đúng vậy, người nói đều đúng”. Quân Dật đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Ứng Sĩ Bàng, nói ra một câu làm cho những người khác đều khiếp sợ.

“Người..... Người nói cái gì?” Ứng Sĩ Bàng đột nhiên dừng lại động tác, như là không tin mà hỏi lại.

“Đúng vậy, tôi thừa nhận tôi không bình thường, tôi lãđồng tính luyến ái, nhưng tôi chỉ yêu Tiểu Kiệt mà thôi”. Hai mắt Quân Dật khê rũ xuống che đi đôi con ngươi mang đầy u buồn, lại nói: “Không để ý đến việc Tiểu Kiệt phản đối, lại bắt buộc cậu ấy thừa nhận tôi là tôi không đúng, là lỗi của tôi”

Ta khê run lên. Hần vì cái gì.....

“Người còn dám thừa nhận?”

“Có cái gì lại không dám thừa nhận chứ, đó xác thực là lỗi của ta”. Quân Dật cười cười tự giễu, ngẩng đầu, trong đáy mắt tràn ngập áy náy đối diện với ánh mắt kinh ngạc của ta.

“Tôi đối với Tiểu Kiệt làm ra loại chuyện đó, cho dù cậu ấy có đánh tôi như thế nào, mắng tôi như thế nào, tôi cũng không có kiến, chính là.....”. Lời nói liền chuyển: “Cái này cũng hoàn toàn là chuyện của tôi cùng Tiểu Kiệt hai người, người tính là người nào, có tư cách gì nói chuyện ở đây.” Lời nói không chút cảm tình, ánh mắt mang đầy lạnh lùng không chút hơi ấm như muốn giết người, cứ như vậy mà nhìn chằm chằm vào Ứng Sĩ Bàng.

“Người.....” Ứng Sĩ Bàng thoáng cái bị hần nói đến không thể phát ra lời, chính là lập tức cải lại nói: “Ai nói ta không có tư cách nói chuyện, đừng quên, hần chính là bạn trai của chị tôi”

Quân Dật cười nhạo một tiếng, nói: “Thì tính là cái gì, chị người còn không có mở miệng, khi nào thì đến phiên người mở miệng?”

“Tôi.....”

“Đủ rồi, Sĩ Bàng, đừng nói nữa”. Trầm Tiểu Doanh nắm chặt lấy vạt áo trước ngực của Ứng Sĩ Bàng, trong ánh mắt mang theo cầu xin.

“Chị.....” Ứng Sĩ Bàng nhìn Trầm Tiểu Doanh, nhìn cô một bộ dáng muốn nói lại thôi, hai tay nắm chặt lấy vạt áo hần có chút nới lỏng, rồi lại nắm chặt.

Cuối cùng hần ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Quân Dật mà nói: “Hôm nay, tôi thay cho chị của tôi, cầu xin người không cần phải lại đến phá hư chuyện của chị ấy cùng Đường Thể Kiệt, tôi chưa từng nhìn thấy chị ấy yêu mến một người nhiều đến như vậy, thật vất vả mới cùng người đó có bắt đầu, cho nên.....”. Như là đã quyết định, Ứng Sĩ Bàng cúi đầu xuống: “Cho nên tôi cầu xin người, buông tha đi”

Đối phương đột nhiên ăn nói khép nép mà cầu xin như vậy làm cho mặt Quân Dật trong nháy mắt trắng không còn chút máu.

“Buông..... Vứt bỏ..... ?” Quân Dật chậm rãi mà thốt ra mấy chữ này, lập tức ngẩng đầu cười hỏi: “Cậu có biết tôi đã yêu mến Tiểu Kiệt trong thời gian dài bao lâu hay không?”

“Cái gì...?”

“Mười năm, suốt mười năm, từ nhỏ cho đến lúc lớn lên, trong khoảng thời gian dài đó tôi đã yêu Tiểu Kiệt rồi, so với những người khác thì yêu hơn rất nhiều”

“Làm sao có thể người là nam, người như thế nào có thể.....”

“Nam Thì thế nào? Cũng bởi vì ta là nam cho nên ta không thể yêu mến Tiểu Kiệt? Cũng bởi vì Trầm Tiểu Doanh là nữ thì mới có thể yêu mến cậu ấy, mới làm cho cha, mẹ Tiểu Kiệt vui vẻ? Loại sự tình này tôi sẽ không thừa nhận. Bảo tôi buông tha cho cậu ấy, căn bản không có khả năng”.

“Người.....”

“Luôn miệng nói sẽ làm cho cô ấy thương tâm, vậy tôi sẽ không thương tâm như vậy sao? Cậu làm sao mà biết tôi vì muốn để Tiểu Kiệt ở lại bên cạnh của mình mà đã luôn cố gắng, lại vì không cho cậu ấy rời đi mình mà tôi làm không ít chuyện sai trái? Thậm chí..... chuyện cưỡng bạo cậu ấy cũng làm ra. Chính là đến cuối cùng..... Đến cuối cùng, lại chỉ có thể trở mắt nhìn cậu ấy bị người khác đoạt đi, vậy tôi đây tính là cái cảm giác gì? Cậu biết rõ nhiều hay ít?” Quân Dật dùng thanh âm trầm thấp không mang theo một tia phập phồng nào cứ như vậy mà chậm rãi nói ra cảm thụ của mình, lại giống như là loại ngữ khí đùa cợt mà thổ lộ cũng như che dấu không muốn người khác biết đến tiếng lòng của mình.

Chính là vì cái gì..... Vì cái gì ta lại có thể cảm thấy trong lòng của hắn lúc này mang thật nhiều bất đắc dĩ cùng đau thương?

“Người..... Người không bình thường”. Ứng Sí Bằng sắc mặt tái nhợt, đối với Quân Dật mà lẩm bẩm.

“Đủ rồi, không cần nói thêm gì nữa.” Trầm Tiểu Doanh đột nhiên kích động mà lớn tiếng kêu lên, sắc mặt đồng dạng trắng bệch.

“Chị?” Ứng Sí Bằng chần chờ mà nhìn Trầm Tiểu Doanh.

“Sí Bằng, trở về thôi.” Trầm Tiểu Doanh nói, thanh âm mang theo mỗi mệt.

“Chính là chị.....” Ứng Sí Bằng giơ tay lên muốn tiếp tục nói.

“Chị nói đủ rồi.” Đột nhiên thanh âm mang theo bèn nhọt, sau đó lại như vô lực mà đối với Ứng Sí Bằng nói: “Ít nhất...Chờ lại cho ta chút tôn nghiêm.”

Sau đó xoay đầu nói với ta: “Thể Kiệt, thật xấu hổ, chúng tôi về trước, thay tôi hướng bác trai, bác gái nói tiếng xin lỗi”. Sau đó cũng không chờ ta trả lời, thẳng đi về phía trước.

Ứng Sí Bằng nhìn thấy Trầm Tiểu Doanh đi xa, đứng tại chỗ mà do dự nửa ngày, cuối cùng lưu lại một câu: “Tôi sẽ không từ bỏ định đâu.” Sau đó nhanh chóng xoay người bước đi thật nhanh.

Nhìn Trầm Tiểu Doanh bọn họ đi xa, trên bãi đất trống yên tĩnh giờ chỉ còn lại ta cùng Quân Dật hai người.

***ai, tôi cho tiểu doanh quá đi TT^TT

21. Chương 21

CHƯƠNG 22

Một chút cũng không muốn thừa nhận trong nháy mắt đó, trái tim trong ***g ngực thiếu chút nữa đã ngừng đập. Chính là, người xuất hiện ở trước mặt mình không phải là người mà bản thân nghĩ tới.

“Nha, là Tiểu Dật, Dì còn tưởng rằng là ai? Đến chúc tết sao, mau vào đi.” Là mẹ của Tiểu Kiệt.

“Đúng vậy, Dì sớm, chúc Dì năm mới có nhiều khoái hoạt”. Quân Dật lễ phép mà chào hỏi, sau đó bị đối phương ân cần kéo vào nhà, không yên lòng mà trả lời mấy vấn đề của đối phương, ánh mắt lại không tự chủ được mà đảo khắp trong phòng tìm thân ảnh người nào đó.

Tiểu Kiệt hắn không có nhà sao? hay là còn chưa có rời giường?

“Tiểu Dật, nhanh ngồi đi, có muốn uống chút gì hay không? hay là muốn ăn cái gì?” Bị lôi kéo ngồi vào ghế sofa ở phòng khách, một bên thì Dì vừa hỏi vừa từ trong hộp lấy ra mấy thứ đồ ăn vặt đặt vào tay Quân Dật, một bên thì rót cho hắn chén trà, nói hắn đừng khách khí cứ tận lực mà ăn.

Vô ý mà đem chén trà cho lên miệng nhấp một ngụm, lại do dự một chút, sau đó mở miệng.

“A di, Tiểu..... Tiểu Kiệt có đây không?”

“Tiểu Kiệt sao, sáng sớm liền đi ra ngoài rồi, như thế nào, Tiểu Dật con tìm nó có việc sao?”

“Ra khỏi...” Là đi ra ngoài mua đồ hay là?

“Cái thằng tiểu tử chết tiệt kia, hai ngày nay, tối nào cũng không chịu ngủ sớm, để đến sáng dậy lúc nào cũng đến mười giờ, mười một giờ mới chịu rời giường, hôm nay cũng không biết chuyện gì xảy ra, tự nhiên lại dậy sớm như vậy. Thật là, có bạn gái rồi cũng không nghĩ đến cha, mẹ nữa”.

Hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý, tay đang cầm chén trà không tự chủ được mà run lên bần bật, nước trà nóng hổi từ trong chén tràn ra làm ướt cả bàn tay của mình, nước đổ xuống phía dưới cũng thấm ướt cái thảm trải ở phòng khách, phía trên bàn đọng lại thành một vũng nước.

“A, Tiểu Dật, con như thế nào lại không cẩn thận như vậy, mau cùng Dì đi xuống phòng bếp rửa nước lạnh” Người bên cạnh kinh hô.

“A di, cháu không có gì”. Ngăn cản hành động kéo chính mình đứng dậy của đối phương, Quân Dật không thèm để ý lắc đầu tỏ vẻ chính mình không có việc gì.

“Chính là...” Đối phương lo lắng mà nhìn Quân Dật.

“A di...Dì mới vừa nói... Tiểu Kiệt đi nơi nào?”. Cảm thấy như có hơi lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng lên đỉnh đầu, cổ họng như có gờ đờ nghẹn lại đến không thể thốt ra thành lời, thật vất vả mới từ trong miệng nói ra mấy chữ này.

“A, đúng rồi, nó sao, còn không phải đi tìm Tiểu Doanh, bộ dáng thần bí như vậy mà hề hề, gọi điện thoại cũng không để cho Dì nghe, thật sự là, xấu hổ cái gì chứ, cứ làm như Dì sẽ ngăn cản nó đi gặp mặt người ta không bằng, Dì làm sao có thể làm như vậy, Tiểu Dật, con nói đúng không?”

“Mà nói như thế nào Dì cũng là một bà mẹ có tư tưởng thông thoáng, Dì còn mong ước nó đi tìm Tiểu Doanh nữa là, từ sau cái đêm 30 ngày đó, cứ nhìn thấy nó cả ngày nhốt mình trong phòng...”

Đối phương cứ như vậy một câu, một câu mà nói ra, chính mình như thế nào lại cảm thấy lời nói đó lạ lẫm như vậy, rõ ràng khẩu khí là nén giận tại sao chính mình nghe thấy thì lại cảm giác như là đang khoe khoang. Kinh ngạc nhìn miệng đối phương hé ra rồi hợp lại, trong đầu một mảnh trống rỗng.

“Tiểu Dật, Tiểu Dật.....”

“Tiểu Dật, con làm sao vậy? Sắc mặt sao lại tái nhợt như vậy, có phải là tay đau không?”

“Tiểu Dật?!” Bên cạnh truyền đến thanh âm ân cần hỏi thăm của đối phương.

“A di..... Cháu có chút không thoải mái, có thể mượn phòng của Tiểu Kiệt nằm nghỉ trong chốc lát không?” Quân Dật cảm thấy thật bội phục chính mình, ngay tại lúc này mà còn có thể trấn tĩnh nói ra mấy lời như vậy.

“A..... A, được. Nhưng là.....”

“Cháu không sao, chỉ cần nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi”. Quân Dật hướng đối phương lộ ra một cái biểu tình cứng ngắc, đặt xuống bàn chén trà cùng chút đồ ăn còn chưa có động tới, đứng dậy lên lầu.

“Làm ta sợ muốn chết, vừa rồi biểu tình của Tiểu Dật thật là khủng khiếp nha.”

“Quả nhiên là bị phỏng, không biết là có nặng lắm không?”

“A, Mình còn phải gọi điện cho Hân Tì”

Sau lưng truyền đến giọng nói thầm của a di. Chính là những điều này mình cũng không chú ý được nữa, mặc kệ tất cả.

Bước nhanh đi đến phòng ngủ của người kia, mở cửa sau đó lại nhẹ nhàng tiến vào trong. Tuy từ nhỏ đến lớn đã tới gian phòng này vô số lần, cũng không giống lần này, vừa sợ hãi lại vừa bức thiết.

Sợ hãi mào tại địa phương này chờ đợi, đợi con người kia quay lại, lại cũng chính vì nguyên nhân đó mà nghĩ muốn rời đi nơi này. Mâu thuẫn thật không giống chính mình.

Tiểu Kiệt Tiểu Kiệt Tiểu Kiệt..... Trái tim đập dồn dập mà chỉ luôn gọi tên của người kia.

Chưa bao giờ như giờ phút này lại thống hận chính mình như vậy.

Nếu như buổi sáng không tới thì tốt rồi, nếu như lúc ấy không nghe được thì tốt rồi.

Vừa rồi lúc a di nói ra, câu nào cũng như là móng vuốt sắc nhọn của mãnh thú đâm trái tim của mình xé nát. Hận bản thân của mình lúc đó sao lại không thể bị điếc, con mắt không mù đi, mà ngay cả tri thức cũng biến mất luôn.

Tiểu Kiệt... Hắn rời đi...

Đi ra ngoài tìm cô gái kia ...

Cả người đều mệt mỏi mà vô lực, tựa đầu vào cánh cửa phía sau lưng mình, lại thuận thế trượt xuống sàn nhà.

Đây chính là đáp án của Tiểu Kiệt?

Chính là lựa chọn cô gái kia mà không phải là mình.

Vì cái gì?

Đến cuối cùng lại cảm thấy cô gái kia cũng là đối tượng rất khá? Cho dù đối với chính mình có cảm giác cũng quyết định lựa chọn bỏ qua? Dù cho... Mình đã hết sức cố gắng cũng là không được sao?

Vô số vấn đề không ngừng xuất hiện, làm cho lòng hắn vô cùng rối loạn, giống như một loại xiềng xích đem chính mình trói buộc, mà cái chìa khóa có thể mở được cái ổ khóa này lại nằm trong tay một người mang tên Đường Thể Kiệt.

Tuy ngày đó đã kiên định nói với cậu ấy rằng mình cho tới bây giờ cũng chỉ có thể tiếp nhận một cái đáp án, và chính mình sẽ chấp nhận nó, chính là chính mình lại không muốn chỉ có như vậy, cũng không muốn chấp nhận như vậy.

Hiện tại, tất cả đều hết rồi, lại cảm thấy bản thân thật đáng buồn cười mà phát ra tiếng cười nhợt nhạt.

Cảm tình mười năm cuối cùng lại thất bại dưới tay một cô gái.

Nghĩ tới đây trong lòng đau đến muốn chết đi.

Không, không đúng, bây giờ nói thua còn quá sớm. Dù sao Tiểu Kiệt còn chưa có cho mình một cái đáp án chính xác không phải sao?

Cho dù là tuyên án tử hình, mình cũng hy vọng người tuyên án chính là Tiểu Kiệt, mà không phải là nghe từ trong miệng một người khác.

Chính là...

Nếu như đến lúc đó Tiểu Kiệt chính miệng nói với chính mình rằng, người cậu ấy lựa chọn chính là Trầm Tiểu Doanh, mình tại lúc đó nên như thế nào?

Là... Buông tay sao?

Loại vấn đề này..... Căn bản không cần phải hỏi, không cần nghĩ cũng biết.

Nếu có thể buông tay, chính mình đã sớm buông tay rồi.

Chính mình nghĩ đến lúc đó nhất định phải không từ thủ đoạn nào mà có được cậu, cứ xem như bị người không tha thứ, không chấp nhận, cho dù bị toàn bộ thế giới phỉ nhổ, mình chỉ cần người kia ở bên cạnh mình là tốt rồi.

Đây chính là điều mà mình lúc còn rất nhỏ đã lĩnh hội được. Nếu như không làm được điều đó, căn bản cũng không đáng có được hạnh phúc.

Tuyệt đối... Sẽ không dấn vào vết xe đổ của mẹ.

Cho nên chính mình quyết định sẽ không đem Tiểu Kiệt tặng cho nữ nhân kia .

Giống như người vừa trượt chân rơi xuống nước lại thật vất vả mới có được khúc gỗ cứu mạng mà nhanh chóng ôm lấy treo lên, liều mạng bắt lấy có chết cũng không nguyện buông tay, mà mình cũng nhận thức được sự thật này.

Lúc ta về đến nhà, trên điện thoại di động đã hiện lên 10:38 buổi tối.

Lấy ra cái chìa khóa mở cửa, trong phòng một mảnh tối đen, nghĩ đến cha mẹ đã sớm về phòng của mình mà ngủ. Ta buông lỏng thân thể, có điểm mệt mỏi mà chuẩn bị lên lầu tắm rửa.

Vừa rồi đến nhà Quân Dật tìm hấn, lại biết tin hấn đã ra ngoài vào buổi sáng đến bây giờ vẫn chưa có trở về. Đã trẻ thế như vậy hấn còn chạy đi đâu.

Không phải nói hôm nay.....

Vừa nghĩ chuyện của hấn, tay cũng khẽ chuyển động mở cửa phòng ngủ, đột nhiên một cổ sức mạnh mở ra cánh cửa từ phía bên trong. Không đợi ta kịp phản ứng, cả người đã bị kéo vào trong phòng, dán tại ván cửa sau đó bị ôm chặt vào một ***g ngực.

Hơi thở cùng hương vị quen thuộc tràn ngập trong khoang mũi của ta.

Quân..... Quân Dật?

Hấn như thế nào lại ở trong phòng của ta.

22. Chương 22

CHƯƠNG 23

“Tiểu Kiệt..... Tiểu Kiệt.....” Giống như một con thú bị thương, âm thanh ghen ngào truyền đến mà cả vai người kia cũng có chút run rẩy. Hấn không ngừng thì thầm tên của ta.

“Quân..... Ô.....” Vừa định thử mở miệng nói chuyện lại bị đối phương dùng đôi môi nóng ẩm bắt làm tù binh, đầu lưỡi trơn trượt thoáng cái xông vào trong khoang miệng của mình, bất an mà khuấy đảo, đầu lưỡi khẽ lướt qua răng cùn lợi của ta. Tấn công như cuồng phong làm cho ta có chút hít thở không thông. Hai tay của đối phương tiến vào trong quần áo của ta, ngón tay ấm áp vò vạt vàng mà vuốt ve trên da thịt.

“Buông..... Buông ra.....” Đối phương hoàn toàn không có dấu hiệu ngừng lại mà có xu thế càng tấn công mạnh bạo hơn.

Ta rốt cục nhìn không được đánh một quyền vào bụng của Quân Dật, thừa lúc hấn thoáng buông tay, lại dùng hết sức đánh một quyền nữa làm cho hấn ngã trên mặt đất.

Nhìn thấy hấn té trên mặt đất, ta ra sức mà hít thở để bổ sung lượng không khí bị hút cạn trong phổi, hít sâu một cái, thanh âm của ta trầm xuống hỏi: “Đã thanh tỉnh lại chưa?”

Im lặng, bị đánh đến bên giường Quân Dật cũng không có mở miệng nói chỉ là ho nhẹ vài tiếng, sau đó thông thả khởi động thân thể dựa lưng vào mép giường, cúi đầu, nhìn không được biểu tình.

Lúc này ta lại nhìn không được mà hoài nghi mình có phải là dùng sức quá mức hay không? Còn đang chuẩn bị tiến lên xem như thế nào, trong phòng vang lên tiếng nói trầm thấp, hữu thần của Quân Dật.

“Tiểu Kiệt, người cậu lựa chọn... Là cô ấy?”

Thanh âm mang theo khổ não cùng đau lòng ấy làm cho ta dừng bước lại.

Vấn đề này... Hấn không phải đã đoán được rồi sao, cần gì phải hỏi thừa như vậy. Ta có chút khó hiểu, không biết vì sao Quân Dật lại không trực diện hỏi mình vấn đề này, lại muốn cúi đầu mà nói.

“Nếu nói đúng là như vậy, cậu sẽ như thế nào?” Có điểm chịu không được khi nhìn thấy hấn mang theo bộ dáng ủ rũ như vậy, lại muốn nhìn xem thử hấn sẽ có phản ứng gì, cho nên liền hỏi ngược lại.

“Đã biết...”

Có chút ngoài ý muốn khi nhìn thấy Quân Dật một chút cảm xúc mâu thuẫn đều không có, ngược lại rất là bình tĩnh mà tiếp nhận.

Ta vốn cho là hần.....Ít nhất, sẽ nhảy dựng lên bắt lấy ta, sau đó gào thét nói tuyệt đối không được, hần tuyệt đối sẽ không thả cho ta rời đi.

Trong nội tâm đột nhiên nổi lên một cổ phần nộ. Cứ như vậy? Hoàn toàn không có một câu nói dư thừa nào khác hay sao?

Chính mình vì hần mà làm nên một chuyện không thể tha thứ, hần thậm chí ngay cả một câu giữ lại cũng đều không có?

Cái này tính là cái gì, xem như chính mình tự làm tự chịu? Bỏ qua một cô gái ôn nhu thiện lương, lựa chọn một người đàn ông, chấp nhận bản thân thành đồng tính luyến ái, nhưng là thích chính là yêu. Mà khoan đã không nói đến việc tại sao hần không nổi giận, hành vi của hần như thế nào có chút kì lạ.

Chính là...Hiện tại người này, tại sao khi nghe người mình thích nói muốn cùng một cô gái khác kết giao, lại còn có thể điềm nhiên như không có chuyện gì, cũng không nói một lời nào?

Thực con mẹ nó! ta tức giận mà trực tiếp nâng chân lên hung hăng tại trên lưng, trên đùi của đối phương mà phát tiết. Đánh qua hơn hai cái, lại đánh thêm vài cái nữa nhưng mà vẫn không thấy hần có phản ứng gì.

Phần nộ trong lòng tựa như ngọn lửa, mạnh mẽ mà bốc cháy ngày càng lớn, ta cố gắng đem tức giận nén xuống. Quả thật bản thân đã phải hao hết toàn lực mới có thể khắc chế chính mình đem người kia mà bóp chết.

“Cậu đứng lên cho tôi”. Ta hét to một tiếng, cánh tay tiến về phía trước, nắm lấy vạt áo của Quân Dật mà kéo lên, vừa định mở miệng chửi. Lại phát hiện đối phương hai mắt nhắm nghiền, lông mày nhíu chặt vào nhau, mà ngay cả hô hấp đều yếu ớt đến lạ thường.

Sao vậy..... Chuyện gì đã xảy ra?

Trong nháy mắt chân tay đều trở nên vô cùng bối rối, lắc lắc hần vài cái, đã thấy hần vô lực mà ngã vào trên người của ta.

Mẹ kiếp, thậm chí một tiếng, cũng không dám chần chờ thêm nữa, liền công hần chạy ra khỏi phòng. Lập tức đánh thức cha, mẹ ta dậy đem Quân Dật vào bệnh viện.

May mắn là đưa hần nhập viện kịp thời, nếu chậm hơn một chút thì có khả năng chuyển sang viêm phổi. Lúc bác sĩ hướng chúng ta nói ra điều này, tim của ta thiếu chút nữa đã ngừng đập. Cuối cùng bác sĩ khám qua cùng xử lý tình trạng hiện thời, sau đó kê cho liều thuốc hạ sốt, bệnh của hần rốt cuộc cũng đã được khống chế. Cũng làm cho chúng ta vài người đều thở dài một hơi.

Thật vất vả mới an ủi được mẹ của ta đang khóc đến rối tinh rối mù, sau đó để cho cha mang mẹ về nhà, ta xoay người ngồi xuống bên giường.

Trên giường, hần bởi vì phát sốt mà trên mặt ửng hồng một mảnh, đôi môi kia lại hoàn toàn khác biệt, tái nhợt không có một chút huyết sắc. Hai mắt đóng chặt, lông mi dài khê run, cho thấy đối phương ngủ không được an ổn. Ngũ quan nhu hòa, xinh đẹp giờ phút này lại trông thật yếu ớt, tựa hồ nếu chỉ cần chạm nhẹ vào, nó sẽ vỡ ra ngay tức khắc.

Trong tâm cảm thấy thật kỳ quái, nhìn thấy Quân Dật suy yếu như vậy mà nằm trên giường bệnh, loại cảm giác này thật sự kỳ quái.

Hần không phải là người luôn ương ngạnh, cứng rắn giống như tường đồng vách sắt sao? tại sao hôm nay lại lâm vào tình cảnh như thế này, làm cho chính mình phát sốt đến hôn mê?

Loại sự tình này, căn bản không giống như những gì hần thường làm.

Nghe mẹ nói, hần là buổi sáng hôm nay đã tới đây .

Sớm như vậy đã tới, bởi vì muốn chờ ta sao?

Là nghe mẹ ta nói ta đi tìm Trần Tiểu Doanh, cho nên liền hiểu lầm, cho rằng người ta lựa chọn chính là cô ấy?

Chính là, cho dù có phát sốt đến mức độ này cũng kiên trì lại đó chờ ta trở lại, chỉ vì muốn ta cho một câu trả lời thuyết phục ?

Thật là một tên ngu ngốc mà..... Trong nội tâm nhịn không được mà mắng.

Có phải là nếu chính mình không có trở lại, hẳn sẽ cứ như vậy tiếp tục chờ đợi?

Rõ ràng là sợ hãi, vậy mà ngày đó còn dám tự tin nói hẳn sẽ chấp nhận đáp án, cho dù có thể như thế nào. Đến cuối cùng hẳn cũng chỉ là được cái vẻ cứng rắn bên ngoài, còn bên trong chính là thiếu tự tin như vậy.

Thật sự là đáng hận, cũng thật đáng buồn, lại khiến cho mình cảm thấy đau lòng, nhưng mà cũng chính như vậy lại làm chính mình cảm thấy thật đáng yêu.

Quả nhiên.....

Xoay người leo lên giường nằm xuống bên cạnh Quân Dật, ngừng mắt nhìn khuôn mặt của đối phương nửa ngày, sau đó hít sâu một hơi, lấy tay mở ra mi mắt của đối phương, nói:

“Uy, những lời này ta chỉ nói một lần thôi, cậu phải cẩn thận mà nghe rõ cho tôi, cái kia... thực ra... Mẹ kiếp... Thực ra cái kia... Chính là... Yêu, dù sao cậu cũng đã biết, như vậy được rồi, tôi đã nói rõ rồi đó, cậu nếu không có nghe thấy thì tôi cũng không có chịu trách nhiệm đâu.

Nói xong, như là vừa hoàn thành một cái đại sự lớn lao náo đó, ta thở dài một cái, bình ổn lại hơi thở nơi ***g ngực của mình.

Mẹ kiếp, vì cái gì ta lại có loại cảm giác mình đang thông cáo đối với một cái xác chết chứ, ta rút tay về chà xát hai cánh tay đang nổi đầy lông tơ, kéo ra chăn đem chính mình đắp kín, thoả mãn mà nhắm lại hai mắt.

Mặc kệ, dù sao ta cũng đã nói, có chuyện gì ngày mai nói tiếp.

Trong buổi sáng sớm của mùa đông, ánh nắng mặt trời xuyên qua khe hở của bức màn mà chiếu vào trong phòng bệnh, khiến căn phòng có chút hôn ám này phát sáng cùng ấm áp hẳn lên, trong phòng tràn ngập hương vị của ánh nắng mặt trời, vừa ôn hòa lại vừa sạch sẽ.

Ta ngơ ngác mà nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một buổi tối...Suốt cả một buổi tối... Ta, con mẹ nó, không có ngủ được. Hoàn toàn không có một chút buồn ngủ, tâm hồn thanh tỉnh đến đáng sợ. Biết chuyện vị nữ hộ sĩ béo đến phòng kiểm tra còn thừa cơ sờ soạng trên mặt của Quân Dật một phen nữa. Ở bên phòng bệnh cách vách có vị đại gia nào đó vì trượt chân tắm tắm ở chỗ WC mà té ngã phát ra tiếng kêu loảng xoảng, tiếng va chạm của bình đựng nước biển với thanh sắt. Còn ở phòng đối diện có bác gái tốt bụng khoảng 50 tuổi nào đó đứng trước cửa phòng bệnh chúng ta mà thả vài cái rắm, lại muốn che giấu chuyện xấu nên liền nhanh chóng bới.

Những sự tình này ta đều biết rõ, nhưng là, con mẹ nó, ta một điểm cũng không muốn biết. Ta chỉ muốn ngủ một giấc an ổn thật là tốt thôi.

Ta rốt cuộc là đang phiền não cái gì? Bình thường ta luôn tự hào cho rằng chính mình vừa nhắm mắt liền ngủ say.

Xoay người, dưới ánh mặt trời buổi sáng hé ra một khuôn mặt đang ngủ say vừa tinh khiết cùng thanh tịnh.

Lông mi dài nồng đậm mà cong vút, đôi mắt nhắm chặt tựa hồ như đang ngủ rất say, đôi gò má tròn trịa, sống mũi cao, đôi môi luôn mang theo nhiệt độ ấm nóng cùng xúc cảm mềm mại. Ngủ quan đang ngủ yên mang theo ôn nhu đến dị thường, lại mang theo chút bình thần.

Đều là do người này làm hại. Rõ ràng bác sĩ đã nói tình huống của hẳn đã chuyển biến tốt đẹp hơn, ta lại không thể làm cho bản thân mình ngừng lo lắng, cả buổi tối ngủ không yên. Lo lắng rằng nếu như mình

ngủ thì nửa đêm hán đột nhiên sốt cao thì phải làm sao bây giờ? Lo lắng hán cứ như vậy hôn mê mà không tỉnh lại thì làm sao bây giờ?

Ta khi nào thì lại biến thành giống như một bà mẹ như vậy. Cảm thấy giống như là gà mẹ đang lo lắng cho gà con đi ra ngoài kiếm ăn vậy, rõ ràng xung quanh đều không có gì đáng lo lắng, có thể là lo cho gà con khi ra khỏi nhà có thể hay không sẽ ăn cái gì đó không sạch sẽ làm cho bụng không tốt, vừa lại lo lắng gà con ra ngoài, lỡ như không may mà gặp phải con chồn nào đó bắt lấy, vậy thì hai mẹ con từ nay về sau cách biệt trời đất, không bao giờ có thể gặp lại nhau.

Mẹ kiếp, ta quan tâm cái gì, tiểu tử trên giường này tính tình ương ngạnh, cứng đầu, mà sinh mệnh có thể so sánh với Tiểu Cường, nào có thể dễ dàng mà nói chết liền chết như vậy. Nhịn không được mà hung hăng đập đầu vào gối hai cái, vừa mới ngẩng đầu lên liền đối diện với một đôi mắt xinh đẹp đang nhìn ta chăm chăm.

Ngây người mất mấy giây: “A..... Cái kia..... Cậu tỉnh rồi?”

“Uh” Như là hoàn toàn không có ý nghĩ, đối phương chỉ là đơn giản đáp một chữ.

Sau đó cả hai đều lâm vào trầm mặc... Không khí giữa hai người lúc này có chút xấu hổ, ta lại có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của đối phương.

“Ta... Đi vào WC”. Bị hán nhìn đến có chút chột dạ, ta lấy cớ đi vệ sinh mà nói ra. Có trời mới biết ta tại lúc đó chột dạ cái gì.

Vừa định đứng dậy, đã bị Quân Dật nằm trên giường một phen túm lấy giữ chặt lại, cả thân thể lập tức đã bị đặt ở phía dưới hán.

“Tiểu Kiệt.....” Hơi thở nóng ấm phun tại trên cổ, khiến cho ta một thân nổi đầy da gà.

“Khoan đã..... Làm gì?” Ta nói có điểm lắp, giây dựa một chút muốn tránh ra.

“Muốn nhìn..... Cậu đang ở đây, ở bên cạnh của ta, thật tốt.” Thanh âm trầm thấp cơ hồ không thể nghe thấy, ta phải cố gắng lắng nghe mới biết được đối phương đang nói cái gì.

Mặt đột nhiên cảm thấy hơi nóng, bất quá đây tuyệt đối không phải là do ta then thùng, cho nên mạnh miệng nói: “Uy, cậu không cần phải dựa vào ta, nóng quá.”

“Được.....” Nói là nói như thế, nhưng mà đầu của hán thì cứ hướng trong cổ ta mà rúc.

Bị tóc của đối phương cọ có điểm ngứa, ta nhanh chóng nâng đầu của đối phương dậy, để tránh hán lại lộn xộn.

“Uy, cậu là cố ý?” Cách hồi lâu, ta sâu kín mà hỏi.

“.....”

“Đừng không thừa nhận.”

“Uhm...”

“Biết rõ tôi ngày hôm qua đi tìm Trầm Tiểu Doanh?”

“Uhm...”

“Có biết tôi cùng cô ấy nói gì không?”

“.....”

Đợi hồi lâu không thấy đối phương trả lời, ta đẩy hán ra nằm đối diện với mình.

“Hiện tại đã biết.” Trầm mặc một hồi lâu, mới nghe được thanh âm của đối phương.

Quân Dật khẽ đưa đầu đèn gần, nhìn thẳng vào mắt của ta mà hỏi: “Cậu quyết định sao?”

Ta ngẩn người, lúc này mới minh bạch được hẳn là đang hỏi chuyện của Trầm Tiểu Doanh. Vì vậy ta nhẹ gật đầu, nói: “Uhm, đã quyết định” Tuy cảm thấy thực có lỗi với cô, nhưng là chuyện tình cảm thì không thể miễn cưỡng.

Nghe xong lời nói của ta, Quân Dật câu lên khóe môi, lộ ra một khuôn mặt tươi cười mà ta cảm thấy xinh đẹp nhất từ trước đến nay. Khiến cho ta nhìn thấy đều kinh tâm động phách, làm cho lòng ta không khỏi chấn động. Thật... Thật xinh đẹp.

“Tiểu Kiệt.....” Quân Dật ôn nhu mà nhìn ta, gọi tên của ta vài lần.

“Cái gì?” Ta mơ mơ màng màng mà đáp lại, thần trí còn nghĩ đến nụ cười xinh đẹp kia mà chưa có trở lại.

“Tôi mệt...” Lời nói oán giận nhàn nhạt mà bay tới bên tai.

“Hả? A..” Mệt thì đi nằm ngủ, đạo lý đơn giản như vậy. Vì vậy vỗ vỗ lên gối đầu bên cạnh, ý bảo hắn nằm xuống đó mà nghỉ ngơi đừng có dựa vào vai của ta nữa.

“Chính là, chân của tôi thật mỏi...Bụng cũng rất đau...”

Ta nghi hoặc mà nhìn Quân Dật, những nơi này như thế nào lại đau như thế? Chẳng lẽ phát sốt thì những nơi kia cũng đau?

“Ha ha...” Bên tai truyền đến thanh âm cười khê của Quân Dật: “Tiểu Kiệt..... anh yêu em...”

Ta ngơ ngác mà nhìn hắn, Quân Dật khẽ cúi đầu xuống, giống như chuồn chuồn lướt nước ở ngay tại trên môi của ta mà hạ xuống một nụ hôn, sau đó vùi đầu vào vai của ta mà rúc.

“A, đúng rồi.” Đối phương đột ngột lại ngẩng mặt lên.

Cái gì?

“Tiểu Kiệt, em lần sau muốn thông cáo thì cũng không cần dùng sức kéo mí mắt của anh như vậy.”

.....

.....

Mười giây đồng hồ sau, ta chợt xoay người xuống giường, đối với người nằm trên giường mà trừng mắt bất mãn.

Tiểu tử này, con mẹ nó đang đùa giỡn ta.....

***OA , oa cuối cùng cũng xong rồi, cuối cùng cũng xong rồi a, TT^TT

Hoàn

23. Chương 23

CHƯƠNG 24 PN1

Chỉ là kể lại một câu chuyện trước đây:

Sự tình phát sinh vào năm khi ta cùng Quân Dật tròn 16 tuổi.

“Chuyện gì?”. Mặt ta không chút biểu tình mà nhìn cái tên to lớn vạm vỡ trước mặt, hỏi.

Chuyện là buổi trưa, khi lão tử ta đang tại bãi đất trống trong trường học mà ngủ, đã bị bọn tiểu tử này kéo tới tầng cao nhất của trường học.

Như thế nào? Cấm này không muốn sống chẳng? Dám quấy rầy ta, phá hỏng thời gian ngủ trưa quý báu của ta?

Bọn họ tốt nhất là nên nói cái chuyện nào đó trọng yếu, bằng không cứ chờ ta tấn cho một trận đi.

Nghe được câu hỏi lạnh lùng của ta, vài tên liền nhìn tướng mạo của ta qua một lượt mà dò xét, lại không có một người nào trả lời.

Rất tốt, không nói đúng không, con mẹ nó, lão tử hôm nay cho các người một đám biến thành tàn phế, sau đó từ lầu năm này mà vớt xuống phía dưới. Giờ tay lên, bắt đầu hoạt động cổ tay cùng các đốt ngón tay. Cho bọn hần năm giây chuẩn bị.

“Người nói đi.”

“Nhanh nói đi.”

“Nói mau đi, chủ ý này không phải do người nghĩ ra sao?”

Bọn người kia thì nhau mà thoái thác qua lại một hồi, cuối cùng một tên được tôn sùng nhất trong nhóm bước ra đến trước mặt của ta, xem ra là bọn họ chỉ là muốn nói chuyện. Nhìn hần kia, lớn lên cùng một con tinh tinh đồng dạng, mẹ kiếp cái mặt gì vậy, một bộ khó coi giống như là vừa bị ai rượt đuổi mà chạy té khói vậy, khuôn mặt cũng ghồ ghề, tiểu tử này mới đi làm ruộng về sao?

Tên cao to quay đầu lại cảm tức mà nhìn người vừa đẩy hần ra, sau đó ánh mắt lạnh lẽo cẩn thận mà quan sát sắc mặt của ta, bị ta nhìn một cái, thân người đầy thịt béo kịch liệt run rẩy. Cuối cùng nhắm chặt mắt lại, giống như tráng sĩ xuất quân ra trận, một tiếng mà hét lên thật to.

“Lão đại, sinh nhật vui vẻ!”

Thân thể của ta thoáng cái không thể nào mà đứng vững, thiếu chút nữa đã nằm lăn trên mặt đất, còn không đợi cho ta kịp đứng vững, một đạo thanh âm còn muốn vang dội hơn lúc này truyền tới, nặng nề mà cực kỳ xuyên thấu làm cho ta không thể đứng vững mà lui về phía sau vài bước, tai cũng có chút ù, thế giới thoáng cái an tĩnh.

“Con mẹ nó, các người đang làm cái gì?” Ta rít gào, thật vất vả mới kịp phản ứng.

Một đám người bị ta mắng, nhất tề lui ra phía sau một bước, xoay một cái, tất cả đều cúi người 90 độ hướng ta làm ra một cái lễ cúi chào đầy tiêu chuẩn.

Cái người vừa rồi đã đẩy tên dẫn đầu kia ra ngẩng đầu lên, nhếch miệng, cười lấy lòng nói với ta: “Lão đại, các huynh đệ thăm nghĩ chúc ngài sinh nhật vui vẻ mà thôi, ngài đừng nóng giận.”

A, đầu của ta, điên rồi, ta bị bọn họ làm cho điên rồi.

Đám người kia là đứa ngốc sao? là ngu ngốc hay là nhúc nhích, có người dùng loại phương pháp này để chúc mừng sinh nhật của người khác sao? Ta không biết, còn tưởng rằng đám người bọn họ vội về chịu tang.

Bất quá nghĩ lại, bọn họ cũng không cố tình, lại còn nhớ rõ ngày hôm nay là sinh nhật của ta, mà ngay cả chính mình đều đã quên.

Nhìn bọn họ nguyên một đám với ánh mắt nai con đồng dạng, cũng không nhần tâm mà mở miệng mắng, đánh bọn họ.

“Biết rồi, nếu không có gì tôi đi trước.” Ta hướng về phía bọn họ nói, sau đó định xoay người muốn mở cửa đi xuống lầu.

“Lão đại, chờ một chút.” Lại là trăm miệng một lời mà hét lên.

“Con mẹ nó, các người còn có chuyện gì, có rắc rối mau thả.” Ta không kiên nhẫn nói.

“Lão..... Lão đại, đây là quà mà các huynh đệ muốn tặng cho người.” Chỉ thấy một tên tiểu tử cao gầy từ phía sau đưa ra một cái giỏ, lại run rẩy mà đưa cho ta.

U, cái này là tình huống gì, trong một đám tinh tinh lại lộn một con khỉ, ta trước nhìn lướt qua, chỉ thấy hần toàn thân run rẩy. Ai, lại là một con khỉ không có can đảm.

“A.” Ta đưa tay tiếp nhận, sau đó đặt nó lên vai, xoay tay lại mở cửa, đi xuống dưới lầu. Đợi khi vừa đi đến chỗ rẽ dưới cầu thang liền dừng lại, cười cười mà nói: “Cám ơn, bắt quá từ nay về sau đừng có dùng loại phương thức này, nhớ chưa”. Thật là đem người ta hù chết mà.

Tan học về đến nhà, ta từ trong ba lô đổ ra một ít thứ, cái gọi là quà sinh nhật.

Cái này... Những cái này là gì? Ta trợn mắt há hốc mồm mà nhìn những thứ trên bàn.

Transformers? Súng nước? Mặt trượt? Kẹo cao su?

Còn... Còn có trong tay ta là cái gì đây... Là cái gì? Cái mà người ta vẫn thường nói là có cánh gì đó? Mẹ kiếp, bọn họ rốt cuộc có biết thưởng thức là cái gì hay không, thứ này thì ta dùng làm cái gì? Hay là hẳn cho rằng cái bao lớn này là khăn ướt dùng để lau mặt?

Con mẹ nó, đều là những thứ rác rưởi.

Tuyệt..... Tuyệt đối sẽ không tha cho bọn họ.....

Ta con mẹ nó, muốn làm thịt bọn họ, thiến bọn họ, sau đó liền đem bọn họ cho vào vườn bách thú để cho bọn họ bị mấy con tinh tinh tiền *** hậu sát, giết xong rồi hiếp.

A ~ a ~ a ~ ta ngửa mặt lên trời mà hét dài ba tiếng, sau đó đem mấy thứ giở trên bàn toàn bộ cho vào thùng rác, chán nản cầm lấy bóng rỗi ra ngoài tiêu hỏa.

Đánh bóng xong liền về nhà, chuẩn bị đến phòng tắm mà tắm rửa, lại vừa lúc đến phòng liền nhìn thấy người mà ta căm thù cũng không muốn nhìn thấy.

“Cậu tại sao lại ở chỗ này?” Ta đưa tay đập mạnh quả bóng về phía hắn.

Thoải mái mà tiếp nhận quả bóng của ta đánh tới, Quân Dật đem bóng của ta ném xuống phía dưới giường, sau đó liền đưa tới trước mặt của ta một cái hộp nhỏ, nói: “Đây là cái gì?”

Ta mị mắt nhìn, hai cái hộp plastic được đóng gói gì đó, chưa thấy qua, kỳ quái mà liếc nhìn hắn, nói: “Không biết.”

“A? Chính là tôi nhìn thấy nó trên mặt đất”. Quân Dật đối với ta cười tà, sau đó chỉ chỉ thùng rác.

Thùng rác? Hắn là lúc ta gom tất cả vào đó mà rơi ra, cho nên mới không có nhìn kỹ, trong đó có cái gì?

Không... Không đúng, hiện tại không phải là thời gian mà nghiên cứu cái này.

“Con mẹ nó, người dám lục đồ đạc của ta?” Ta hướng hắn rống giận.

Không được sự cho phép của ta mà đã tự tiện bước vào, đó chính là bất lịch sự, lại còn tùy ý lấy đồ đạc của ta ra xem, không thể tha thứ.

“Con mẹ nó người đừng cười.” Nhìn hắn bộ dáng cười đắc ý lại có chút khiêu khích, ta nhịn không được muốn xông lên trước.

Cửa mở ra, mẹ đi vào, ta vội vàng thu tay mà đứng tại chỗ.

“Hai người các con đều đây sao, mau xuống đây ăn dưa Ha-Mi, ta cắt rồi để trên bàn dưới lầu đó” Mẹ nhìn chúng ta, cười nói chúng ta xuống dưới ăn hoa quả.

Ai, xem như tiểu tử người hôm nay gặp may mắn, ta ngoan ngoãn mà chuẩn bị cùng mẹ xuống dưới. Chính là vượt quá ngoài dự kiến của ta, Quân Dật lại gọi chúng ta lại.

Hắn đi đến trước mặt của mẹ ta, giả vờ đưa ra một khuôn mặt khờ dại, nhu thuận mà hỏi: “A di, đây là cái gì? Tiểu Kiệt ném trên mặt đất.”

Ta và mẹ hai người cùng nhau nghi hoặc nhìn hắn.

Ta càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, đề phòng mà trừng mắt nhìn hắn, vật kia có đặc biệt đến mức phải đưa cho mẹ ta xem hay không? Trong nội tâm âm thầm dâng lên chút ý thức cảnh giác nguy cơ.

“Hử?” Mẹ cầm lấy cái hộp, sau đó nhìn nhìn đóng gói bên ngoài, thỉnh thoảng lại ánh mắt lại có chút nheo lại. Nhìn một lát, bàn tay bắt đầu run lên nhẹ nhẹ, sắc mặt cũng ngày càng đen đi.

Ta buồn bực, vật đó là cái gì lại làm cho mẹ xuất hiện loại này phản ứng này. Ta hiểu kỳ cũng nghiêng nĩa người trên dán sát lại, muốn nhìn thử đó là cái gì.

Ai ngờ mẹ nhanh chóng đưa tay qua nắm chặt lấy cái lỗ tai của ta, hung hăng mà vặn, đối với cái lỗ tai của ta mà rống to: “Con cái thằng nhóc này, Mẹ con hôm nay nhất định phải giáo huấn con một chút mới được”

“Đau... đau..., mẹ, buông tay.” Ta đối với mẹ mà cầu xin tha thứ, sau đó nhìn thấy tiểu tử Quân Dật kia đứng tại đó mà thái độ thờơ, trên mặt lộ ra biểu tình mang chút trào phúng.

Con mẹ nó, nhất định là do tiểu tử kia hãm hại ta, ta ngay cả vật kia là cái gì cũng không biết.

“Xú tiểu tử, con làm cái gì?” Ta giương nanh múa vuốt nghĩ muốn lao tới, lại quên rằng lỗ tai của ta còn bị mẹ nắm lấy.

“A

~ mẹ, lỗ tai của ta muốn đứt.”

“Con còn muốn làm cái gì? bản thân làm việc trái với lương tâm còn sợ bị người khác cáo trạng sao?” Mẹ trong miệng thở hổn hển, mà tay nắm lấy tai ta một điểm cũng không buông lỏng, càng tóm càng chặt: “Ai..... Tức chết mẹ của ngươi rồi, hôm nay ta nhất định phải đánh chết ngươi tên tiểu tử hỗn đản này”

“Mẹ, không cần phải vậy nha, con không hề như vậy mà, tại sao phải đánh con” Ta thét lên.

Không rõ mẹ vì sao mà bị chọc giận, con mắt trừng lớn cùng với cái chuông đồng giống nhau, mắng: “Con..... Con còn không thừa nhận, còn nói như chính mình đúng vậy? Nói? Đối phương là ai?”

Ta ngẩn người, cái gì đối phương là ai?

“Nói mau, là ai?”

Cái gì cùng cái gì nha, mẹ ngươi không phải là phát sốt đi?

“Con nói mau cho ta, cái kia... đứa con gái nào bị con phá hư?” Mẹ thét lên.

Hổng biết..... Phá hư? Ta nhìn mẹ như nhìn bệnh nhân tâm thần, mẹ, bà điên rồi.

“Con, cái ánh mắt đó là cái gì?”

“Mẹ, Mẹ không phải là điên rồi đi?” Nghĩ gì liền nói ra, một chút cũng không thẹn suy nghĩ thấu đáo.

Ta nhìn thấy mẹ tức giận chết khiếp, khuôn mặt đồng dạng mà vặn vẹo đủ hình thù, ta liền cầm lên cái hộp kia mà xem xét, đúng là cái hộp vừa rồi mà Quân Dật cầm trên tay.

Cái này, vật gì đó? Ta nhìn mẹ.

“Như thế nào? Đồ của mình cũng không biết? Một hộp áo mưa, một hộp thuốc tránh thai, ta..... Ta hôm nay nhất định phải đánh chết con tên tiểu tử chết tiệt” Mẹ bộ dạng hung ác như là muốn đem ta đi chôn sống.

Áo..... Áo mưa, còn có tránh..... Tránh..... Thai? Ta ngay lập tức đem hai cái hộp kia mà vứt đi, giống như trên tay đang cầm củ lang nóng vậy.

Cái này..... Loại vật này..... Như thế nào là của ta

“Mẹ, mẹ nghe.....” Ta nghĩ hướng mẹ giải thích, đã thấy mẹ hướng góc tường đi đến.

Sau đó, ta kinh hãi mà phát hiện mẹ trên tay cầm lấy một cây kiếm dài được treo trên tường mà đi về phía ta, cây kiếm kia là do cha ta trước kia đi du lịch ở suối nước nóng mà mua trở về cho ta làm kỷ niệm, khoảng chừng hơn một thước, rất nặng .

Chỉ thấy mẹ cố hết sức nắm lấy thanh kiếm kia, bày ra một kiểu pose, trong miệng mang đầy lời lẽ chính nghĩa nghiêm khắc mà nói: “Mẹ người hôm nay muốn thay trời hành đạo.”

Xoạt, một kiếm vung tới.

Ta mặt mũi trắng bệch, mẹ, người không phải muốn làm thật chứ. Thật muốn giết con của người sao.

Chợt nghe mẹ chính ở chỗ này mà quát: “Hôm nay ta muốn thanh lý môn hộ, tiểu Dật, cháu đợi ở một bên đi, đừng có nhúng tay vào”

“Tuân mệnh.” Quân Dật đáp.

Mẹ kiếp, các người nguyên một đám cho rằng hiện tại đang diễn kịch cổ trang.

Chỉ thấy nữ kia hiệp từng bước một tới gần, ta từng bước một lui về phía sau, cuối cùng lui đến không thể lui, ngã xuống giường.

“Thương...” Thanh âm của kiếm vung xuống, ta mắt khép lại, trong miệng hô to: “Mong một kiếm lưu tình”

Một hồi lâu, khi ta bắt đầu cho rằng linh hồn có phải hay không đã phi thiên, chậm rãi mở mắt mà nhìn, chỉ thấy mẹ quỳ gối trước mặt ta, cúi đầu không ngừng thở hổn hển, mà thanh kiếm sáng bóng kia lại đang cắm xuống dưới, cách chỗ trọng yếu của ta không đến 2 li mét.

Cho dù lá gan ta có lớn, cũng không nhịn được mà thoát ra một thân mồ hôi lạnh, Mẹ... Mẹ... Là thật sự muốn đem chính mình đi...Thiên?

Xung quanh đều yên lặng, thiên địa vạn vật như đang ngủ say, lỗ tai của ta chỉ nghe được tiếng tim đập của mình.

“A di, tốt lắm, ta nghĩ Tiểu Kiệt cũng biết sai rồi, Di tha thứ cho cậu ấy đi” Tên Quân Dật ở một bên xem cuộc vui lúc này mới tiến lên, cẩn thận nâng mẹ của ta dậy, khẽ vuốt lưng của bà, nói: “Kỳ thật, cháu nghĩ, Tiểu Kiệt chỉ xuất phát từ hiếu kỳ mà thôi, cũng không biết rõ nó là cái gì, hơn nữa ở trường học cháu cũng không có thấy cậu ấy cùng cô gái nào kết giao”

Mẹ vừa nghe, mãnh liệt ngẩng đầu, đôi mắt đỏ hồng mà nhìn chằm chằm vào Quân Dật, nói: “Thật vậy sao?”

Quân Dật nhẹ gật đầu, cam đoan mà nói: “Thật sự.”

Mẹ nhìn hẩn vài giây, cuối cùng cười cười nói: “Tiểu Dật nói như vậy thì Di yên tâm rồi, đến đến, chúng ta xuống dưới ăn dưa Ha-Mi.”

Ta ngơ ngác nhìn bọn họ.

Mẹ quay đầu lại, nhướn mày mà trừng mắt nhìn ta, nói: “Con... mẹ cho con ở chỗ này suy nghĩ cho tỉnh lại, cơm tối cũng đừng ăn, từ nay về sau nếu còn dám mua mấy cái này, thì mẹ sẽ.....” Nói, giơ tay lên thành nắm đấm mà quơ quơ, ta co rụt cổ lại, ngoan ngoãn ngồi trên giường, một cử động cũng không dám làm ra.

.....

.....

Vì vậy ta cứ như vậy mà vượt qua một cái sinh nhật kinh tâm động phách.

Ngày hôm tại phía sau trường học tầng cao nhất

“Lão đại, chúng ta sai rồi.”

“Lão đại, không cần phải.....”

“Tha chúng ta.”

“Chúng ta cũng không dám nữa .”

“Lão đại.....”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-me-no-ta-bi-ham-hai>